

சுப்பிரமணியம் - வாராந்திர சுவாமிபுராணம்

ஸ்ரீ ராம நாம ஜப 155, 156.

P. B. Annangaracharya, Kancheepuram.

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 5

பலவாறு மாசுழிமீ 1961 வாறு டிசம்பர்மீ

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீவஜ்ஞான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
அஷ்டாதசரஹ்ஸ்யங்களுள்
த த வ த் ர ய ம்.

விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த வியாக்ஷியானத்தைத் தழுவி
ஸ்ரீ காஞ்சி, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
ஸாரார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.

முன்னுரை.

நம்முடைய ஸம்பந்தாயத்தில் மஹோபகாரகர்களாகத் திருவவதரித்தருளின ஆசார்யர்
களில் பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரதாந பரிஶனிதராவர். இவ்வாசிரியர் ஸ்ரீவஜ்ஞானாக எழுந்தருளிய
யிருந்தது பெரிதன்று; பரமகாருணிகராயெழுந்தருளியிருந்ததே இவர்க்குத் தன்னேற்றம்...
ஸம்ஸாரினை முழுக்ஷுக்களாக்கவும், முழுக்ஷுக்களை முக்தப்ராயர்களாக்கவும், முக்தப்ராயர்களை
முக்தர்களாக்கவும் வல்ல திவ்ய ஸூக்திகளை யருளிச்செய்தவர் இவ்வாசிரியரொருவரே யாவர்.
இவருடைய தனியனில்தான் "संसारभोगि संदृष्टजीवजीवातषे नमः— ஸம்ஸாரபோதி ஸந்தஷ்ட...
ஜீவஜீவாதவே நமः" என்கிற விலக்ஷணமான வாக்கிய்யாலம் அமையக் காண்டிடுமும், ஸம்ஸார
மாநிற கொடிய ஸர்ப்பத்தினால் கடியுண்ட சேதநர்கள் உஜ்ஜீவிக்கப் பெறவேணுமாயில் பிள்ளை
லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் கொண்டே உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று பூருவர்க்கு
அறுநியிட்டிருந்தார்கள். அரிய பெரிய ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தி வைத்து உலகத்தை
வாழ்விக்க முந்துற முன்னம் ப்ரவர்த்தித்தவர் இவ்வாசிரியரே. இவருடைய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்க
ளைத் தழுவி ஆச்சான் பிள்ளை முதலானார் சிலர் சில ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை இட்டருளினார்.
ஸூத்ரம் போன்ற இவ்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளின் ஆழ்பொருளைத் தேனும் பாலுமழுதுமாக
வெடுத்துரைத்துப் பரமோபகாரம் செய்தருளினவர் மணவாளமாமுனிகள், விசதவாக்
சிகாமணிகளென்னும் விருது அவரொருவர்க்கே ஏற்கும். அவருடைய அமுதமென்மொழி
களான யாக்யானங்கள் அவதரித்திராவிடில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய பரம கருணையால்
பயனற்றதாகும். உபயலேதாத்த ஸாரார்த்தங்களை நாம் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்ஷியா
வாக்ஷியிலிருந்துதான் தெளிவாகத் தெரிந்தகொள்ள முடியும்.

தமக்கு, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமஸ்வோகமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தஜ்ஞானம்
எப்படி ஆவச்யகமோ; அப்படியே சிந்து அசிந்து சக்வரனுகிற தத்வத்ரயத்தின் ஸ்வரூப
ஸ்வபாவஜ்ஞானமும் மிகவுமாலச்யகமாகும். ஏற்கெனவே பிள்ளை லோகாசார்யருளிச்செய்த
தத்வசேகரம் முதலான சில திவ்ய க்ரந்தங்களிருந்தாலும் தத்வத்ரய மென்கிற இந்த க்ரந்தக
சிதசிதீச்வர ஸ்வரூப ஸ்வபரவ விசேஷங்களை ஸூக்ரஹமாகவும் ஸவ்யக்தமாகவும்வெளியிட்டது
இந்த திவ்ய க்ரந்தம் த்ராவிட பானையில் அமைத்ததாயினும் விஷயங்கள் மிகவும் கஹனங்களை
கையாலே விவரித்துரைக்க வேண்டுவது இன்றியபையாததாகும். ஆசார்ய ஹ்ருதயஸாரம்,
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம், முழுக்ஷுப்படி ஸாரம் என்னும் நூல்களை அடியேன் எனிய தெனீ
நடையில் எழுதியிருப்பதுபோலவே தத்வத்ரய ஸாரமான விதிகையும் மணவாளமாமுனிகளின்
திருவடிகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டே எழுதப்புகுகின்றேன்.

முன்னுரை முற்றிற்று

ஸ்ரீரஸ்து.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादिगुणार्णवम् । यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ।
लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य स्रनवे । संसारभोगिसंदष्टजीवजीवातवे नमः ॥

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணர்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே,
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஸ்ட ஜீவஜீவாதவே நம :

தத்வத்ரயம் - சித்ப்ரகரணம்.

உ. முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம் போது தத்வத்ரயஜ்ஞான முண்டாக வேணும்.

ஸ்ரீ :

தத்வத்ரய ஸாரார்த்த தீபிகை.

1. ஸம்ஸார பந்தத்தில் நின்று விடுபடவேணும்மென்னுமிச்சையும் சைதந்யப்ரபோஜநம் பெறவேணும்மென்னுமிச்சையுமுடைய விலக்ஷணாதிகாரிக்கு மோக்ஷமாகிற புருஷார்த்தம் கிடைக்கும் போதைக்கு தத்வத்ரயத்தினுணர்ச்சி இன்றியமையாததாகும். "तत्त्वज्ञानान्मुक्तिः— தத்வஜ்ஞானாத் முக்தி:" என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. பெரும்பாலும் இதுவே ஸகல கிடைத்தாந்த ஸாதாரணமான வார்த்தை. தத்வம் என்றால் எது? தத்வங்கள் எத்தனை? மோக்ஷமாவது என்ன? என்று உட்புகுந்து விசாரிக்குமளவில் பல பல மதவேற்றுமைகள் விளையுமானாலும் 'தத்வஜ்ஞானத்தினால் தான் மோக்ஷம்' என்னுட்கொள்கையில் பல மதங்கள் ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றன வென்று காண்கிறோம். தத்துவங்களை ஏற்றக் குறைவாகக் கொள்ளுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் போலன்றியே மூன்றே தத்துவமென்பது வித்தாந்திகளின் கொள்கையாகும். *भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा जुष्टस्तस्तेनामृतत्वमेति— போக்தா போக்யம் ப்ரேரி தாரஞ்ச மத்வா ஜுஷ்டஸ் ததஸ்தேந அம்ருதத்வமேதி. * என்று உபநிஷத்து ஒதுகையாலே சேதநன் அசேதநம் ஈச்வரன் என்கிற மூன்று தத்துவங்களையும் அறிந்தே—அவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யறிந்தே முக்திபெற முடியும் என்பது நம் ஆசாரியர்களின் கொள்கை. ஆனால்,

*पशुर्मनुष्यः पक्षी वा ये च वैष्णुसंश्रयाः । तेनैव ते प्रयास्यन्ति तद्विष्णोः परमं पदम्—

பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷி வா யே ச வைஷ்ணவஸம்சர்யா: , தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் * என்று ஒரு வைஷ்ணவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற பசு பக்ஷி முதலியனவும் அந்த வைஷ்ணவாபிமாதந்தினாலேயே முக்திபெற முடியுமென்றும்:

* यं यं स्पृशति पाणिभ्यां यं यं पश्यति चक्षुषा । स्थावराप्यपि मुच्यन्ते किं पुनर्वान्धवा जनाः—

யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர் ஆந்தவா ஜநா: * என்று, ஒரு வைஷ்ணவனுடைய கையால் தொடப்படுதலும் கண்ணால்

2. தத்வத்ரயமாவது - சித்தும், அசித்தும், ஈச்வரனும்.
3. சித்தென்கிறது - ஆத்மாவை.
4. ஆத்மஸ்வரூபம்— “சென்றுசென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே, தேஹே ந்த்ரிய மந : ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆதந்தரூபமாய், நித்ய

கடாக்ஷிக்கப்பெறுதலுமான பாக்கியம் பெற்ற தீர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் மோக்ஷமுண்டாகுமென்றும் இப்படி சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநயோக்யதையில்லாத தீர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷவித்தி யென்று தெரியாநிற்க, தத்வஜ்ஞானமுண்டானால்லது மோக்ஷமுண்டாகமாட்டா தென்று சொல்லக் கூடுமாவென்று சங்கிக்கவேண்டா. மோக்ஷத்தில் இச்சையுடைய சேதநனுக்கே தத்வஜ்ஞான முண்டாகவேணு மென்றன்றோ இங்குச் சொல்லியுள்ளது. வைஷ்ணவாபிமாநத்தாலே மோக்ஷம் பெறுகிற தீர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கு முமுக்ஷுத்தனமும் தத்வஜ்ஞானமுமாகிற இரண்டுமில்லையானாலும் அபிமாநிக்கிறவிலக்ஷணநிகாரிக்கு இவையிரண்டும் குறையற்றிருக்க வேண்டுமாகையாலே நியமபங்கம் யாதுமில்லை. இங்கே மணவான மாமுனிகளின் திவ்யஸூக்தி காண்மின்; —“அபிமாநியானவனுடைய ஜ்ஞாநவிசேஷத்தைக் கடாக்ஷித்தே அபிமாநாநந்தர்ப்பூதமான இவற்றுக்கும் [—தீர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும்] ஈச்வரன் கார்யம் செய்கையாலே ‘தத்வஜ்ஞாநாத்மோக்ஷ’ மென்றவிது அவ்விடத்திலும் ஸ்தவராகமாக வித்திக்கும்” என்று.

இனி, மோக்ஷவித்திக்காக மூன்றுதத்துவங்களையும் அறியவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் ஏதுக்கு ?

“तमेवं विद्वानमृत दह भवति । नान्यः पन्था अयनाय विद्यते—

தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி! நான்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே” என்று வேதாந்தங்கள் ஈச்வரதத்வத்தைப் பற்றின ஞானமொன்றுமே மோக்ஷ ஸாதனமென்று ஒழியிருக்க, மற்றையிரண்டு தத்துவங்களையும் கூட அவசியம் அறியவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் பொருந்துமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். கேண்மின், ஈச்வரதத்துவ மொன்றை நன்றாக அறிந்தால் போதும்; ஆனால் அந்ததத்துவத்தை யறியும்போது அதை வைசேதநாசேதநவிலக்ஷணமாகவும் அந்தஇரண்டுதத்துவங்களுக்குக் காரணமாவவும் வ்யாபகமாகவும் தாரகமாகவும் நியாபகமாகவும் சேஷ்யாகவும் அறியவேண்டுமன்றோ; அவற்றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையறியாதபோது இப்படியெல்லாமறிந்துகொண்ட இயலாதாகையாலே மூன்று தத்துவங்களையும் அறியவேணுமென்றது மிகப் பொருந்தும்—

तमेवं विद्वान्— தமேவம்வித்வாந் என்ற ச்ஞத்யே *भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा— போக்தன் போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா* என்றும் *पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा— ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா* என்றும் ஒழியிருக்கையாலே இவ்வஷயத்தால் வேதாந்த விரோதப்ரஸங்கமுமில்லையென்றுணர்க. ... (க)

(2. 3.) “முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்” என்று கீழே சொல்லிற்று; தத்வத்ரய மென்கிற சொல்லால் விவக்ஷிதங்களான மூன்று தத்துவங்கள் இன்னவை யென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமே; அவை எவை யென்னென்ப சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனுமாகிற மூன்று தத்துவங்களே தத்வத்ரய மெனப்படுவன வென்கிறதூட சேதந்யத்திற்கு [அறிவுக்கு] ஆதாரமானவஸ்து சித்து எனப்படும். அந்நவையுடைத்தாகாத வஸ்து அசித்தெனப்படும், [சேதநன என்பதும் சித்து என்பதும் பர்யாயர்; அசேதநம் என்பதும் அசித்து என்பதும் பர்யாயம்.] சேதநா சேதநப்பொருள்களுக்கு நியாமக்ஷணவன் ஈச்வரனெனப்படுவன். சித்து என்பது ஜீவாத்மாவை.

(4-6.) ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூப மிருக்கும்படி யெங்கனையென்னில், *சென்றுசென்று பரம்பரமாய்* என்று ஆழ்வாரரூளிச் செய்தபடியே தேஹத்திற் காட்டிலும் இந்த்ரியத்திற்காட்டிலும் மநஸ்ஸிற்காட்டிலும் ப்ராணவித்யாட்டிலும் ஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அஜடமாய் ஆனந்தரூபமாய் நித்யமாய் அணுவாய் அவ்யக்தமாய் அசிந்த்யமாய்

ஸ்ரீராமாநுஜன்

மாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாயமாய், தார்யமாய், சேஷமாயிருக்கும்.

ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடி யென்? என்னில்;

தேஹாதிகள் "என்னுடைய தேஹாதிகள்" என்று, ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், 'இதம்' என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா "நான்" என்று தோற்றுகையாலும், இவை யொருகால் தோற்றி யொருகால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாலும், இவை பலவகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும், ஆத்மா— இவற்றில் விலக்ஷண னென்று கொள்ளவேணும்.

நிரவயவமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞானத்துக் கிருப்பிடமாய் ஈச்வரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும். [இந்த] ஈக்ஷகர்கள் மேலேக்ரமேண விவரிக்கப்படும்.] தேஹமே ஆத்மாவென்றும் இந்திரியக்களே ஆத்மாவென்றும் மநஸஸே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணஸே ஆத்மாவென்றும் ஜ்ஞானமே ஆத்மாவென்றும்— இப்படிப்பலர் பலவகையாகச் சொல்வதுண்டு; இவையொன்றும் ஆத்மாவல்ல; இவையெல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டு 'அஹம்' (நான்) என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு இலக்கான பொருளே ஜீவாத்மாவெனப்படும். தேஹம் இந்திரியம் முதலானவை ஆத்மாவல்ல என்பதை எங்ஙனே தெரிந்துகொள்ளும்படி யென்னில், என்னுடைய தேஹம். என்னுடைய இந்திரியம், என்னுடைய மனம், என்னுடைய ப்ராணம், என்னுடைய ஜ்ஞானம் என்றிப்படி 'என்னுடையது' என்கிற புத்திக்கும் அப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரத்திற்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு தேஹாதிகள் தோற்றுகின்றன; 'என்னுடைய' என்கிற சொல்லானது நான் என்பதன் ஆரம் வேற்றுமை, நான் என்பதற்கு 'எது அந்தமோ அதுவே தேஹம் இந்திரியம்... என்பவற்றுக்கும் அந்தமாக இருக்கமுடியாது. 'நான் தேஹம், நான் இந்திரியம்' என்றிப்படி வ்யவஹாரமிருந்தால் தான் அஹமர்த்தமும் தேஹாதிகளும் ஒன்றையாயிருக்கமுடியும். 'என்னுடைய மகன், என்னுடைய பிதா' என்றால் மகனும் பிதாவும் அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவர்களே யன்றி அஹமர்த்தமல்லவென்று எப்படித்தெரிந்து கொள்ளுகிறோமோ, அப்படியே 'என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்திரியம்' இப்பாதி வ்யவஹாரங்களினால் 'தேஹாதிகள் அஹமர்த்தமல்ல — அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவை' என்று தெரிந்து கொள்ளக் குறையிலலை. அன்றியும், 'என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்திரியம்' என்று தோற்றுவதுபோல 'இது தேஹம் இது இந்திரியம்' என்றிப்படி தேஹாதிகள் இதம் புத்தி வ்யவஹாரங்களுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்று கின்றன. இதனாலும் அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் அவை வேறுபட்டவை யென்று அறுதியிடப்படும். இப்படியல்லாமல் ஆத்மாவானவன் நானென்கிற சொல்லுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டே தோற்றுகையாலே தேஹம் முதலியவற்றிற் காட்டில் (ஆத்மா) வேறு பட்டவனாவன். இங்கே கிலர் சங்கிக்கக் கூடும்;— ஆத்மா எப்படி அஹம்புத்தி விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்றுகிறானோ அப்படியே தேஹமும் 'ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்' என்று அஹம் புத்தி விஷயமாகித் தோற்ற வில்லை யோ? நான் ஸ்தூலனாயிருக்கிறேன், நான் க்ருசனாயிருக்கிறேன்' என்கிற வ்யவஹாரங்கள் அபலபிக்க முடியாதவைகளன்றோ; ஸ்தூலத்வமோ க்ருசத்வமோ ஆத்மாவுக்குக் கிடையாதே; தேஹத்திற்குத் தானே யுள்ளது. ஆக, ஸ்தூலோஹம் க்ருசோஹம் என்கிற வ்யவஹாரங்களில் தேஹம் அஹமர்த்தமாய்க் கொண்டு தோற்றுகையாலே இது ஆத்மாவாயிருக்கத் தட்டென்? என்ற சங்கிக்கக்

7. இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவன்.
8. அஜடமாகையாவது-ஜ்ஞானத்தை யொழியவும் தானே தோற்றுகை.

கூடும். இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரம் கேண்மின்; 'ஸ்தூல : அஹம்' என்பதற்கு நான் ஸ்தூல சரீரத்தோடு கூடியவன் என்றும். 'க்ருச : அஹம்' என்பதற்கு — நான் க்ருசமான சரீரத் தோடு கூடியவன் என்றும் பொருள். 'அஹம் மநுஷ்ய, அஹம் தேவ : ' என்றால் நான் மநுஷ்ய சரீரயுக்தன். நான் தேவசரீர விசிஷ்டன் என்று பொருள் படுவது போல இதனைக் கொள்க. அன்றியும், தேஹமானது 'ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்' என்று அஹம்புத்தி வ்யவஹார விஷயமாகக் கொண்டு ஆத்மத்தேந தோற்றுவது ஜாக்ரத் தசையில் மட்டுமே யன்றி ஸுஷுப்தி தசையில் இல்லையே. ஜாக்ரத்தசையோடு ஸுஷுப்தி தசையோடு வாசியற எப்போதும் ஆத்மா தோற்றுகிறபடியைக் காணலாம். எங்ஙனே காணலாமென்னில்; 'உறங்குவதற்கு முன்பு இவையெல்லாமறிந்திருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்புமுட்பட அறிந்திலேன்' என்று ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமான வ்யவஹாரமுள்ளது. இதனால் இரண்ட வஸ்தையிலும் தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மாவுளனென்பது தேறி நிற்கும். அன்றி யும் ஜனன மரணங்களை படையுந் தன்மையினாலே தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற் றுதிருக்கக் காண்டிரும்; ஆத்மா ஜனன மரண ரஹிதனாய்க் கொண்டு எப்போதும் தோற்றி தின்றான். 'நான் முற்பிறவியில் பண்ணினவதினுடைய பலன் இது' என்கிற வோக வ்ய வஹாரமும் இங்குச் சான்றாகும். இத்தகைய றேதுக்களாலே தேஹாதி விலக்ஷணன் ஆத்மா என்னுமிடம் அறியத்தக்கது.

(6)

7. இங்ஙனே யுக்தி கொண்டு ஸாதிப்பது ஒருபுற மிருக்க சாஸ்த்ர பலத்தாலும் இது ஸீத்திக்கக் கடவது. நாம் எதையும் யுக்தி கொண்டே ஸாதிப்பவர்களல்லோம்; யுக்திக்கு ஒருகால் கண்ணழிவு விளையவுங் கூடும்; எதற்கும் நமக்கு சாஸ்த்ரமே ப்ரபல ப்ரமாணம்.

पञ्चविंशोऽयं पुरुषः पञ्चविंश आत्मा भवति* भूतानि च कवर्गेण चवर्गेणेन्द्रियाणि च । तवर्गेण तवर्गेण ज्ञानगन्धादयस्तथा । मनः पकारेणैवोक्तं फकारेण त्वहंकृतिः । वकारेण भकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते । आत्मा तु स मकारेण पञ्चविंशः प्रकीर्तितः ॥* पञ्चभूतात्मके देहे देही मोहतमोहृतः । अहं ममैतदित्युच्चैः कुरुते कुम तर्भतिम् । आकाशवायुः सजलपृथिवीभ्यः पृथक् स्थिते । अनात्मन्या- र्मविज्ञानं कः करोति कलेवरे ॥*

என்றிப்படி ச்ருதிஸம்சூதிகள் முதலிய ஸைவ சாஸ்த்ரங்களாலும் ஆத்மா தேஹாதிகளிற் காட்டி லும் வேறுபட்டவனென்று அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது.

(7)

8. இப்படி தேஹாதிவிலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவானது அஜடமென்றும் ஆனந்தரூப மென்றும் நித்யமென்றும் அணுவென்றும் அவ்யக்தமென்றும் அசிந்த்யமென்றும் நிரவயவ மென்றும் நிர்விகாரமென்றும் ஜ்ஞானநாச்யமென்றும் ஈச்வரனுக்கு சரீரபூதமென்றும் சொல் ளிற்று கீழ்; இவற்றையெல்லாம் விசதமாகத் தெரிந்துகொள்வதே ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞான னாகும். இனி அவை இவை விவரிக்கப்படும். ஆத்மா அஜடமாயிருக்கையாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கை. (அதாவது) தன்னுடைய தோற்றத்திற்கு இன்னொரு வஸ்துவை எதிர் பார்க்க வேண்டாதபடி யிருக்கை. ஒரு தீபமானது இன்னொரு தீபத்தை அபேக்ஷியாமலே தன் வ்யவஹாரத்திற்குத் தான் றேதுவாகிரூப்போலே ஆத்ம வஸ்துவானது ஜ்ஞானத்தைக் கூட அபேக்ஷியாமல், தானே தோற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான் அஜடத்வமாவது. "अत्रायं

पुरुषः स्वयं चोतिर्भवति— अत्रायं पुत्रः स्वयं चोत्थ्यातिर्भवति" என்பது முதலான ப்ர மாணங்கள் இங்கே காணத்தக்கன.

(8)

9. ஆதந்தரூபமாகையாவது - ஸுகரூபமா யிருக்கை.
10. உணர்ந்தவன் ஸுகமாக வுறங்கினே னென்கையாலே ஸுகரூபமாகக்கடவது
11. நித்யமாகையாவது-எப்போது முண்டாகை.
12. எப்போதுமுண்டாகில் ஜந்ம மரணங்களுண்டாகிறபடி யென்? என்னில்; ஜந்ம மாவது-தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது-தேஹவியோகம்.
13. அணுவானபடி என்னென்னில்;
14. ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் நின்றும் உத்க்ரமித்துப் போவது வருவதாமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே; ஆத்மா அணுவாகக் கடவது.

9, 10. ஆத்மவஸ்து ஆதந்தரூபமுமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று; அது எங்ஙனே யென்னில்; ஆத்மஸ்வரூபம் தனக்குத் தானே ஸுகரூபமாயிருக்கும். இதை நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணமொன்றுத் தேடவேண்டா; உறங்கி யெழுந்தவன் 'நான் ஸுகமாக வுறங்கினேன்' என்று சொல்லுவது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்தம். உறக்க நிலையில் வேளி விஷயங்களின் அநுபவம் சிறிதுமில்லை யென்றும், கேவலம் ஆத்ம ஸ்வரூபம் மட்டுமே ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கிற தென்றும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அத் தகைய உறக்கம் விட்டு எழுந்தவன் 'ஸுகமாகவுறங்கினேன்' என்றால் அந்த ஸுகம்ஸ்வரூப ஸுகமே யாகவேணும் யல்லது வேறொரு ஸுகத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே. 'ஸுகமாகவுறங்கி னேன்' என்பதற்கு இப்போது ஸுகமுண்டாகும்படி யுறங்கினேனென்று பொருள் கொள்ள லாகாதோ வென்னில், உள்ள சொல்வடிவத்திற்கு இங்ஙனம் பொருளாக வழியில்லையே. ஒருவன் நன்றாகப் பாடிவிட்டு, பிறகு 'இனிதாகப் பாடினேன்' என்கிறான். இதற்குப் பொரு ளென்ன? பாடின பிறகு இனிமையுண்டாகும்படி பாடினேனென்பதா பொருள்? பாடும்போதே இனிமையுண்டாகும்படி பாடினேனென்று பொருளல்லவா? அதுபோல ஸுகமாக வுறங்கினே னென்ற விடத்திலும் உறங்கும் போதே ஸுகமுண்டாகும்படி யுறங்கினேன் என்று பொருள் படுவதுதான் நியாயமானது. இதனால் ஆத்மாவினுடைய ஆதந்தரூபத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாகக் குறையில்லை. *நிர்வாணமய ஏவாய மாத்மா *ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா* ஜ்ஞாநா நந்ததைகலசுரணம்* இத்த்யாதி ப்ரமாணங்களும் இங்கே அநுஸந்திக்கவுரியன. ... (9, 10)

11, 12. ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று; நித்யத்வமாவது— ஒருகால் இருந்து மற்றொருகால் இல்லாமற்போகையவ்விக்கே எப்போதுமுண்டாயிருக்கை. எப்போதுமுண்டாயிருக்குமாகில், சாஸ்த்ரங்களால் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜன்ம மரணங்கள் கூடும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஜனிக்கிறான் மரிக்கிறானென்றால் ஆத்மாவுண்டாகி ஆத்மா இல்லையாகிறான் என்றதாக அத்தமன்று, ஆத்மா தேஹத்தோடு ஸம்பந்திப்பது ஜன்மமெனப்படுகிறது; தேஹத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோகை மரணமெனப்படுகிறது. ஆகவே ஆத்மா எப்போதுமுனென்னத் தட்டில்லை. *न जायते म्रियते वा विपश्चित्— நஜாயதே ம்ரிய தே வா விபச்சித்* இத்த்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அநுஸந்திப்பது. ... (11, 12)

13, 14. ஆத்மஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று; இதையறியும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஆத்மாவுக்கு ஹ்ருதயத்திலிருப்பையும், அங்கிருந்து உத்க்ரமணபாலதை யும், மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்திற்குத் திரும்பி வருகையையும் கூடாமிகு கருதி சொல்லுகை யாலே அணுவென்னுமிட மறியலாம். விபுவாகில் இவையொன்றும் கூடாதே. *उत्क्रान्ति- गत्यातीगनाम्— உத்க்ராந்திகந்யாகதிநாம்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும் அதற்கு அவ்ஷ்டம்ப மான ப்ரமாணங்களும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. ... (13, 14)

15. அணுவாய், ஹ்ருதயத்தளவிலே நிற்குமாகில், சரீரம் எங்குமொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடி யென் ? என்னில்;
16. மணித்யுமணிதீபாதிகள் ஓரிடத்திலே யிருக்க ப்ரபை எங்கு மொக்க வ்யாபிக்கு மாபோலே, ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டில்லை.
17. ஒருவன் ஏககாலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறதும் ஜ்ஞாந வ்யாப்தியாலே.
18. அவ்யக்தமாகையாவது - கடபடாதிகளை க்ரஹிக்கிற சக்ஷராதிகளால் தோற்று திருக்கை.
19. அசிந்த்யமாகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணா திருக்கை.

15.17. ஆத்ம வஸ்து அணுபரிபாணமுடையதாய் ஹ்ருதயப்ரகேசத்தில் மட்டும் சின்று விடுமாகில் 'எனக்குக் காலில் நோவு ; எனக்குத் தலையில் நோவு ; எனக்குக் காலில் ஸுகம். எனக்குத் தலையில் ஸுகம்' என்றிப்படி காலே பிடித்துத் தலையளவும் சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடி கூடுமோ வென்னில், ரத்னம் ஸூர்யன் விளக்கு மதவான கடர்ப் பொருள்கள் ஒரோ விடக்களிலே இருக்கச் செய்கேயும் அவற்றின் ஒளியானது சுற்றெங்கும் வியாபிக்கிறப்போலே. ஆத்மா ஹ்ருதயப் பிரகேசத்திலிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்மாவின் தர்ம மான ஜ்ஞானம் எங்கும் பரம்பாயலே சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கைக்கு ஒரு குறையுமில்லை. * गुणाद्वा आलोकवत् - குணத் வா ஆலோகவத் * என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத் தின் ஸ்ரீ பாஸ்யத்திலே இவ்வர்த்தம் ஸப்ரமாணராகக் காணத்தக்கது. ஒரு சரீரத்தில் ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடிக்கு ஹ்ருதயே கொண்டாஹம் ஸௌபரி போன்ற சிலர் ஏக காலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிப்பது ஜ்ஞான வ்யாப்தியாலன்றிகே ஸ்வரூப வ்யாப்தியாலே யாகவேண்டாவோ வென்னில் ; அங்கும் ஜ்ஞான வ்யாப்தியைக் கொண்டே நிர்வஹிக்கக் குறையுமில்லை.

(15-14)

18. ஆத்ம ஸ்வரூபம் அவ்யக்தமென்றும் சொல்லிற்று. அவ்யக்தவ்யமாது என் னென்னில் ; உலகில்காணும் பொருள்களை க்ரஹிக்கின்ற கண் முகலியவற்றால் தோற்று திருக்கைதான் அவ்யக்தவ்யமாவுது.

“छेदनादियोग्यानि घटपटादीनि वस्तूनि यः प्रमाणव्यज्यन्ते तैर्यमात्मा न व्यज्यत इति अव्यक्तः”
என்கிற சீதாபாஸ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கே அநுஸந்தேயம். 'ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் தோற்று திருக்கைதான் அவ்யக்தவ்யம்' என்று சொல்லலாகாதோ வென்னில் அங்ஙனம் சொன்னால் வஸ்துவே இல்லையென்றதாகும். முயற்கொம்பு ஆகாசத்தாமரை மலடிமகள் என்பன போலே ஆத்ம ஸ்வரூபமும் துச்சமென்ன வேண்டியவரும். மாநஸஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமத்தனை யல்லது இந்த்ரியஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமதன்று என்று கொள்க. திருவாய்மொழியில் * சென்று சென்று பரம்பாமாய் * என்று ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை யருளிச்செய்கிற ஆழ்வாரும் "ஞானம் கடந்ததே" என்று, இந்த்ரியஜ்ஞானத்திற்கு அகோசரமாயிருக்கையையே அருளிச்செய்தாரென்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது. (18)

19. ஆத்மஸ்வரூபத்தை அசிந்த்யமென்றும் சொல்லிற்று. அசிந்த்யமென்பதற்கு நினைக்கவொண்ணாதென்று பொருள். ஒருபடியாலும் நினைக்கவொண்ணாதென்று பொருள் கொள்ளலாகாது. அங்ஙனம் கொண்டால் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமான ச்ரவணம் மததம்

20. நிரவயவமாகையாவது-அவயவ ஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை.
21. நிர்விகாரமாகையாவது-அசித்துப்போலே விகாரிக்கை யன்றிக்கே ஒருபடிப் பட்டிருக்கை.
22. இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரம், அக்தி, ஜலம், வாதம், ஆதபம், தொடக்கமானவற்றால் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல், சோஷிப்பித்தல் செய்கைக்கு அயோக்யமாயிருக்கும்.
23. ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்றார்கள்.
24. அது ச்ருதிவிருத்தம்.

எல்லாம் வ்யர்த்தமாக வேண்டியும். ஆகையால் அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளத்தகாது; அசித்தாடு ஸஜாதீயமாக நினைக்கவொண்ணாதுருக்கையே அசிந்த்யத்வமென்று கொள்ள வேணும். பகவத்கேதயில் இரண்டாமத்யாயத்தில் *அவ்யக்தேதாயம் அசிந்த்யோயம்* என்றவிடத்து ஸ்வாமியின் பாஷ்யமும் காணத்தக்கது.

20. ஆத்மஸ்வரூபம் நிரவயவமர்களும் சொல்லிற்று, நிரவயவத்வமாவது- அவயவ ஸமுதாயமல்லாதபடியிருக்கை. *விஜ்ஞாநமய : * என்றும் *விஜ்ஞாநகந : * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞானம் வடிவெடுத்ததாகையாலே அசித்தான பொருள்களைப் போலே அவயவ ஸங்காத ரூபமாக இராது ஆத்மவஸ்து என்றுகொள்க.

21. கீழே உதாஹரித்துக் காட்டிய பகவத்கேதாசீலோகத்தில் *अविकारोऽयमुच्यते- அவிகாரயோய முச்யதே* என்று நிர்விகாரமாகவும் ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது அசித்துப்போலே விகாரப்படுகையன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம் என்க. *அம்ருதாக்ஷரம் ஹர : * என்றும் *ஆத்மா சுத்தோக்ஷர : * என்றும் அக்ஷர சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற வஸ்து ஆகையாலே - ஷுணந்தாறும் விகாரப்படுவதையே இயல்வாகவுடைத்தாய் ஷரசப்தவாச்யமான அசித்துப்போலே விகாரப்படாமல் ஸதா ஏகரூபமாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

22. ஆக இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரத்தால் சேதித்தல், அக்தியால் தஹித்தல் ஜலத்தால் நனைத்தல் காற்று வெயில் முதலியவற்றால் உலர்த்தல் செய்கைக்கு இலக்காகாமலிருக்கியில்வாதம்வஸ்து. சஸ்த்ரமானது ஒன்றைச் சேதிக்கவேணுமானாலும் அக்தியானது ஒன்றை தஹிக்கவேணுமானாலும் அந்தந்த வஸ்துக்களிலே வியாபித்துச் செய்பவென்றுமன்றே; ஆத்மா ஸர்வ அசித்தத்வ வ்யாபகனாகையாலே அவதீநிற் காட்டிய மிகவும் ஸுலக்ஷமபூதனாகையாலும், வ்யாப்யமாயும் ஸ்தூலமாயுமிருக்கிற இவை [சஸ்த்ரம் அக்தி முதலானவை] வ்யாபகமாயும் ஸுலக்ஷமமாயுமிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவை வியாபித்து விகாரப்படுத்தபாட்டாமையாலே சஸ்த்ரம் முதலியவற்றினாலும் வெட்டுதல் கொளுத்தல் முதலானவற்றிற்கு (ஆத்மவஸ்து) அதர்ஹமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. *नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि *अच्छेद्योऽयमदाहोऽयम्* இய்யாதி கேதாவசனங்கள் இங்குக் காணத்தக்கன. ... (22)

23-25. ஜைனர்கள் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்கிறார்கள். [தேஹத்தின் அளவோடொத்த அளவையுடையவன் என்றபடி.] "பாதத்தில் எனக்கு வேதனை; தலையில் எனக்கு ஸுகம்" என்கிறாட்போலே ஆபாத ரூடம் தேஹத்திலுண்டாகும் ஸுக துக்காநுபவமானது ஆத்மா தேஹபரிமாணன்ல்லாதபோது கூடாதென்றும், ஆத்மா தன் கருமங்களுக்கிணங்கப் பரிக்ரஹிக்கும் கஜபீலிகாதி சரீரங்களுக்கு அநுகூலமாகப் பரிணமித்து அந்தந்த தேஹத்தளவாக இருக்குமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது பொருந்தாது. ச்ருதி

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யம் வரும்.
26. ஜ்ஞாநாச்சரயமாகையாவது - ஜ்ஞானத்துக்கிருப்பிடமாயிருக்கை.
27. ஆத்மா ஜ்ஞானத்துக்கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞான மாத்ரமாகில்;
28. நானறிவு என்று சொல்லவேணும், நானறியா நின்றே எனென்னக்கூடாது.

யானது ஆத்மாவை நிர்விகாரனென்று முறையிடுகையாலே அந்த ச்ருதியாடு விரோதிக்ரும். *அம்ருதாஷ்டரம் ஹர: * என்ஹி ச்ருதியே நிர்விகாரத்வத்தை யோதுகின்ற ச்ருதியாகும். *ஏஷோணுராத்மா*வாலாக்ரஹதபாகஸ்ய* இத்யாதிச்ருதிகளும் 'ஆத்மாதேஹபரிமாணன்' என்ஹி வாதத்திற்கு விரோதிகளே. ஆத்மா தேஹபரிமாணனென்ஹி பஷும் ச்ருதிவிருத்தம் என்பது மட்டுமே யன்று; யுக்தி விருத்தமுமாகும். எங்ஙனே யென்னில்; யோகஸித்தி வாய்ந்த வர்களால், ஸௌபரிமையப்போலே ஏக காலத்திலே பற்பல தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்குமவர் களுக்கு, தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அநேகமாகச் சின்ன பின்னமாக்கிக்கொண்டு அத்தந்த தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருமாதலால் தேஹபரிமாணனென்னும் பஷுத்தில் யோகிகளின் ஸ்வரூபத்திற்கு சைதில்யம் வரும். பரகாயப்ரவேச முகத்தாலே அநேக சரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்குற யோகிகளின் ஸ்வரூபத்திற்கு-ஸ்தூலமான சரீரத்தை விட்டு ஸுக்ஷ்மமான சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் இதுக்கெல்லாம் அது அவகாசம் போதாமையாலே சைதில்யம் வருமென்று முணர்ச. एवञ्जानाऽकास्मिन् — ஏவஞ்சாத்மா அகார்த்ஸ்ந்யம்* என்ஹி ப்ரஹ்மஸு உத்தரத்தில் சொல்லு றெபடியே அல்பமஹத்பரிமாணங்களான கஜபிபீலிகாதி சரீரங்களை ஸ்வரீரமானுத னமாகப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ சரீரத்தை விட்டுப் பிபீலிகா சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் யாவையுடலோடொத்த பரிமாணமாயிருக்குமந்த ஸ்வரூபத் துக்கு எறும்பு சரீரம் அவகாசம் போதாமையாலே சைதில்யம் வருமென்று முணர்ச.

26. 'ஜ்ஞானமே ஆத்மா' என்றும், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயம்-ஆத்மா என்றும் உபநிஷத்து முதலிய பிரமாணங்களினால் அறிவின்றேும். ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்பதைப்பற்றிப் பிறகு பேசலாகும். ஜ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயம் ஆத்மா என்பது பற்றி இப்போது நிரூபணமாகின்றது. ஆத்மா ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும். தீபமும் அதன் ஒளியுமாகிய இரண்டும் தேஜோத்ராயமாயிருக்கச் செய்தையும் தீபமானது ஒளிக்கு ஆசிரயமாயிருப்பதுபோல, ஆத்மா தானும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபறுபிருக்கச் செய்தே தன்னுடைய தருமமான ஞானத்திற்குத் தன்னை யொழியத் தனிப்பட்டிருத்தலாவது, தனிப்பட்டுத் தோன்றுதலாவது இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருத்தலே ஜ்ஞானாச்சரயத்வமாகும். *विज्ञातारमरे केन विज्ञातार्यात् * जानात्येवयं पुरुषः * ('விஜ்ஞானாதாரமரே கேந விஜ்ஞாத்யாத்' 'ஜானாத்யேவாயம்' 'புருஷ:') என்பவை முதலான பிரமாணங்களினால் ஆத்மா-ஜ்ஞானாச்சரய பூதனென்பது நிண்ணமாக அறியப்படும்.

27. 28 [ஆத்மா ஜ்ஞான மாத்ரமே யல்லென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது]- பெளத்தர் முதலான சில புறமதத்தவர்கள் இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞானாச்சரயபூத நென்பதை இசையாதே ஜ்ஞான மாத்ரமென்று சொல்லுவதுண்டு; அது பிசு. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானாச்சரயத்வ மன்றிக்கே கேவலம் ஞானமாயிருக்குமதுவே யுள்ளதாகில் 'நான் இதை யறியா நின்றேன்' என்று உலகத்தில் ஸர்வ ஸம்ப்ரநிபந்தமாகக் காண்டிற ஸ்வஹாரம் அஸங்கமாக வேண்டி வரும். 'நான் அறிவு' என்று தன்னை ஜ்ஞான மாத்ரமாகவன்றே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட வியவஹாரம் ஒரு வ்யக்திபிவிடத்தும் காண்பதில்லை. 'இவ்வர்த்தத்தை நானறியா நின்றேன்' இவ்விஷயத்தை நானறிந்துகொண்டேன்' என்றிப்படியே வ்யவஹாரங் கள் எங்கும் காண்கையாலே, இவ்விஷயத்தை க்ரஹிப்பதானதொரு ஜ்ஞானத்திற்குத் தான் ஆசிரயமென்னுமிடம் தங்கு தெரிவின்றதன்றே. இப்படி ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞானத்துத்வம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாகையாலே கண்ணழிவற்ற தென்று கொள்ளக்கூடவது. * अहमिदमभिवेशी-

29. ஜ்ஞாதாவென்ற போதே, கர்த்தா போக்தா வென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து.
 30. கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்த்தா விசேஷங்களாகையாலே,
 31. சிலர், குணங்களுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கில்லை யென்றார்கள்.
 32 அப்போதிவனுக்கு சாஸ்த்ரவச்யதையும், போக்த்தருத்வமும் குலையும்.

त्यात्मविष्योर्विभेदे स्फुरति यदि तदैक्यं बाह्यमप्येकमस्तु—அஹமிதமபிலேத்மீதி ஆத்மவித்த்யோர்
 விபேதே ஸ்புரதி யதி ததைக்யம் பாஹ்யீமப்யேகமஸ்து * [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம்-
 10] என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

29, 30. ஆத்மாலை ஜ்ஞாதாவென்று தெரிந்துகொண்டபோதே கர்த்தாவென்றும் போக்தா வென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேணும். இன்னது ஹேயம், இன்னது உபாதேயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு ஜ்ஞாதருத்வமானது ஹேதுவாயிருக்குமாகையாலே ஹேயங்களை விடுகையிலும் உபாதேயங்களைப் பற்றுக்கையிலும் சிகிர்ஷையுண்டாகி [முயற்சியுண்டாகி என்றபடி] அது அடியாகக் கர்த்தருத்வ முண்டாகிறது. எவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அதனாலுண்டாகும் பலனை யனுபவிப்பவனுமாகிறான், ஆகவே கர்த்தாவானபோதே போக்தாவாகிறான். ஆன பின்பு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதருத்வம் சொன்னது கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்களும் சொன்னபடியாகக் குறையில்லை.

31, 32. [கர்த்தருத்வம் ப்ரக்ருதிக்கன்று, ஆத்மாவுக்கே யென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது] இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமா யிருந்துள்ள கர்த்தருத்வத்தை ஸாங்க்யர்கள் ப்ரக்ருதிக்கையுள்ளதாகக்கொள்ளுகின்றார்கள்; பகவத்கீதையில் *कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते। पुरुषस्सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते* - * கார்ய காரணகர்த்தருத்வ ஹேது; ப்ரக்ருதி ருச்யதே, புருஷஸுஹது:க்காநாம் போக்த்தருத்வ ஹேது ருச்யதே * என்று சொல்லுகையாலே கர்த்தருத்வமுள்ளது ப்ரக்ருதிக்கே; ஆத்மாவுக்குக் கர்த்தருத்வமன்றிக்கே போக்த்தருத்வமே யுள்ளது' என்று ஸாங்க்யர்கள் நிரூபிக்கின்றார்கள், அது பிசுரு. ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்தருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு அஃதில்லையாவில் ஆத்மாவுக்கு சாஸ்த்ர வச்யத்வமும் போக்த்தருத்வமும் குலைந்ததாகும். சாஸ்த்ர வச்யத்வமாவது - விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்க வேண்டுகையாம், சாஸ்த்ரங்கவானவை ஒரு புறத்திலே 'இதைச் செய், இதைச் செய்' என்று கர்த்தவ்யங்களை விதிக்கும்; மற்றொரு புறத்திலே 'இதைச் செய்யாதே, இதைச் செய்யாதே' என்று நிஷித்தங்களை விலக்கும். முறையே *सत्यं वद, धर्मं चर - ஸத்யம் வத; தர்மம் சர* இத்தயாதிகளையும் * नाप्सु मूत्रपुरीवं कुर्यात्, न निष्ठीवेत्, न विवसनः स्तायात् - நாப்ஸு மூத்ரபுரீஷம் குர்யாத், ந நிஷ்டிவேத், ந விவஸந: ஸநாயாத், * இத்தயாதிகளையும் காண்பது. இத்தகைய விதி நிஷேதங்கள் சேதனைப்பற்றி அவதரித்தனவே யல்லது ப்ரக்ருதியைப்பற்றி அவதரித்தனவல்ல. ப்ரக்ருதிக்கேதான் கர்த்தருத்வமென்னில். சாஸ்த்ரங்களில் காணும் விதிநிஷேதங்கள் ப்ரக்ருதியை நோக்கியவை யென்ன வேணும். ஆகவே சாஸ்த்ரவச்யத்வம் சேதநனுக்குக் குலைந்ததாகும். அன்றியும் விஹிதங்களான ஸத்கருமங்களைச் செய்து, நிஷித்தங்களான துஷ்கருமங்களை விலக்கி வர்த்திக்கின்ற சேதநன் நல்ல பலன்களை யனுபவிக்கையும் விஹிதங்களை விட்டு நிஷித்தங்களைச் செய்து தீரியும் சேதநன் தீய பலன்களை யனுபவிக்கையும் ஸ்வ ஸம்ப்ரதிபந் மாயிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட ஸுஹதுக்க ரூப பலபோக்த்தருத்வமும் சேராமற் போகும். பல சொல்லி என்? சேதநன் கர்த்தாவாகாதபோது சாஸ்த்ரமே விண் என்னவேண்டிவரும். *शास्त्रफलं प्रयोक्तारि - சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தாரி* என்ற பூர்வமீமாம்ஸாந்யாயமும், *कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்* என்ற சாரீரக மீமாம்ஸா ஸுத்தரமும்

33. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்தருத்வம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று.
 34. குண ஸம்ஸர்க்க க்ருதம்.
 35. கர்த்தருத்வந்தா ஸிவ்வராதிநம்.

இங்கு அநுஸந்தேயம். அன்றியும், *स्वर्गकामो यजेत* என்றும். * मुमुक्षुः ब्रह्म उपासीत * என்றும் பல பல வகையான விதிகளைக் காணு தின்றோம். ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் முதலிய பலன்களை எந்த சேதநன் அநுபவிக்க வேண்டியவனோ அவனையேயன்றோ க ர் த் தா வாக சாஸ்த்ரம் நியோகிக்கிறது. ஆகவே பலனைப் புரிப்பவனே கர்த்தாவாக வேணுமென்பது புநருத்தம். அசேதனத்துக்குக் கர்த்தருத்வமாகில் சேதனைக் குறித்து விதிக்கவேசுடாது. சாஸநம் பண்ணுவது எதுவோ அதற்கு சாஸ்த்ரமென்று பெயர். சாஸனமாவது ப்ரவர்த்தநம். சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தநம் பண்ணுவதாவது அறிவையுண்டு பண்ணும் முகத்தாலேயாம். அசே தநமான ப்ரக்ருதிக்கு அறிவையுண்டுபண்ண முடியா தன்றோ. ஆகவே சாஸ்த்ரம் ஸார்த்தக மாக வேணுமானால் போக்தாவான சேதனனுக்கே கர்த்தருத்வமாக வேணும். இவ் வி ஷ ய மெல்லாம் * कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् — * கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸுதரத்திலும் விசதம்.

33, 34. ஆனால் இந்த சேதனனுக்கு எல்லா விதமான கர்த்தருத்வமும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்த மாமோ வென்னில்; அன்னபாநாதிகளான லௌகிக போகங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் ஸ்வயம்பாரங்களில் கர்த்தருத்வம் ஓளபாதிகமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று. ஆனால் அது இவனுக்கு வந்தபடி தான் என்னென்னில்; ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களி னுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டானதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். *प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः । अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते -ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:; அஹங்காரவிமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்கிற கீதாவசனம் இங்கே அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

35. ஸாங்கியர்களின் பக்ஷத்தை நிராகரித்து ஆத்மாவுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளதென்று ஸாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி இந்த கர்த்தருத்வமானது ஸ்வாநீதமா? பராநீதமா? என்கிற சங்கையிலே சொல்ல வேண்டியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்மாவின் கர்த்தருத்வம் ஈச்வராநீதமென்று தீருபிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்தாக வேண்டியதற்காக கர்த்தருத்வம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானம் இச்சை ப்ரயத்தநம் ஆகிறவிலை பகவானுக்கு அதீனங்களா யிருக்கையாலும். பகவானுடைய அநுமதி யில்லாமல் அந்த ஜ்ஞானம் முதலியவை க்ரியா ஹேதுவாக மாட்டாமையாலும் இவனுடைய கர்த்தருத்வம் ஈச்வராநீதமென்று கொள்ளவேணும். இங்ஙனே கொண்டால் புண்யபாபங்கள் ஈச்வரனுக்கேயாக வேண்டாவோ? சேதனனுக்கு ஆக இடமில்லையே! என்கிற சங்கை உதிக்கக்கூடும். "சேதனனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்தத்தை யபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதி பண்ணுகையாலே அந்த க்ரியையைப் பற்றி வரும் புண்ய பாபங்களும் சேதனனுக்கே யாகின்றன" என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செய்கின்றனர். ப்ரஹ்ம ஸுதரத்தில் *परात् तत् श्रुतेः - பராத் தத் ஶ்ருதே: * என்கிற ஸுதரத்தினால் ஆத்மாவினுடைய கர்த்தருத்வம் பராயத்தமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும், *कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिपिद्वा वैयर्थ्यादिभ्यः— க்ருதப்ரயத்தநாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிபித்த அவையர்த்த்யாதிப்ய: * என்கிற ஸுதரத்தினால் சங்கா பரிஹாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. விதி தீஷேத சாஸ்த்ரங்கள் வினாகாமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்தத்தை யபேக்ஷித்துக் கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பீக்கிருனென்றதாயிற்று.

இதைச் சிறிது விவரிப்போம்: எல்லா சேதநர்களுக்கும் ஜ்ஞாந்ருத்வம் இயல்பாகையாலே பொதுவாகப் ப்ரவ்ருத்தியிலும் நிவ்ருத்தியிலும் உரிமை தடையற்றிருக்கும். இத்தமைய உரிமையை நிரவறுக்கக்கூடாது ஈசுவரன் அந்தராந்மாவாய்க் கொண்டு நிற்பன். அவனாலே யுண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூப சக்தியை யுடையவனுள் சேதநன் அந்தந்த பதார்த்தங்களிலே ஜ்ஞான சிகிரீஷா ப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்தில் மத்யஸ்த னுகையாலே உதாஹாரைப் போலே விடுக்கிற பரமாந்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வாலநாநுரூபமான ப்ரவ்ருத்தி நல்லதோ தீயதோ, அதில் அநுமதியையும் அநாதரத் தையமுடையனாய்க் கொண்டு, இவன் நல்லது செய்யுமளவில் அநுக்ரஹத்தையும், தீயது செய்யுமளவில் நிக்ரஹத்தையும் பண்ணு நிற்பானாய் ஈசுவரன் துக்கங்களை அவ்வோ சேதநர்களுக்குக் கொடா நிற்பன்.

நடா தூரம்மா ளருளிச் செய்த தத்வஸார மென்னும் க்ரந்தத்தில் *आदावीश्वरदत्तयैव पुरुषः स्वातन्त्र्यशक्त्या स्वयं तत्तज्ज्ञानविकीर्णप्रयतनान्युत्पादयन् वर्तते। तत्रोपेक्ष्य ततोऽनुगत्य विदधत्- शिग्रहानुमदौ तत्तत्कर्मफलं प्रयच्छति ततः सर्वस्य पुंसो हरिः— ஆதாவீச்வர தத்தயைவ புருஷஸ்வாதந்த்ரீய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞானசிகிரீஷணப்ரயதநாநி உத்பாதயத் வர்த்தந்த. தத்ரோபேக்ஷ்ய ததோ நுமத்ய விததத் தந்நிக்ரஹா நுக்ரஹௌ தத்தத்கர்மபலம் ப்ரயச்சதி ததஸ் ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி: * என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள் இவ்விடத்தில் நன்கு தெளிவு பிறப்பிக்கும், [இதன் பொருள் வருமானு:- ஸர்வ நியாமகனாய் ஸர்வாந்தராந்மாவான ஸர்வவச்வரன் ஆதியிலே தனக்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜ்ஞாந்ருத்வ ரூபமான ஸ்வாதந்த்ரீய சக்தி யாலே சேதநன்தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞானசிகிரீஷாப்ரயத்நங்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்தில் அசாஸ்த்ரீய ப்ரவ்ருத்திகளிலே உபேகித்தும், சாஸ்த்ரீய ப்ரவ்ருத்திகளிலே அநுமதி பண்ணிபும் அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணு நின்றுகொண்டு அவ்வோ க்ரம பலனையும் ஸர்வவச்வரன் கொடா நிற்பன் என்பது]

விசேஷ சங்கைக்குப் பரிஹாரம்:-

* एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेशो लोकेश्य उन्निनीपति; एष एव आसाधु कर्म कारयति यम् अधो निनीपति * என்று உபநிஷத்தில் ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது எம்பெரு மான் எந்த சேதநனை உயர்க்தியை யடைவிக்கின்றும்புகிறானோ; அவனைக்கொண்டு நல்ல காரியங் களைச் செய்விக்கிறான்; எந்த சேதநனை நீச கதியை யடைவிக்க விரும்புகிறானோ, அவனைக்கொண்டு கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறான் என்பதாம். ஆகவே நல்ல எண்ணத்தாலும் கெட்ட எண்ணத்தாலும் ஸர்வவச்வரன் தானே ஸாத்யமாயும் அஸாத்யமாயுமுள்ள கருமங்களைப் பண்ணு வியா நிற்குமென்கிற விது எங்ஙனே கொருத்துமென்று சங்கை உதிப்பதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் பூர்பாஷ்யகாரரே நிருபித்தருளினார். கேண்மின். மேலே காட்டின உபநிஷத்தின் விஷயம் ஸர்வஜன ஸாதாரணமன்று. யாவனொருவன் பகவத் விஷயத்தில் மிக மிக அதிகமான ஆறுகல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ, அவனை அநுக்ரஹியா நின்றுகொண்டு பகவான்தானே தன்னைப் பெறுவதற்கு ஸாதனங்களாயும் அதிகல்யாணங் களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ருதியை ஐழிப்பிக்கிறானென்றும், யாவனொருவன் மிக மிகப்ராபி கூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ அவனை ஸ்வப்ராப்தி வீரோதி களாயும் அதோகதி ஸாதனங்களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ஸக்தனுக்குகிறானென்றும் அத்த உபநிஷத் வாக்க்யத்திற்குப் பொருளாம். ஆகவே பொருத்தாமை யொன்றுமில்லை யென்பார். ஆனபின்பு சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமானுக்கு அநுமந்த்ருத்வமே [அதாவது அநுமதி யளிக்குந் தன்மையே] ஸர்வஜன ஸாதாரணம்; ப்ரயோஜக்தவம் விசேஷ விஷயம் என்று கொள்ளக்கூடவது.

36. ஜ்ஞாநாச்ரயமாகில் சாஸ்த்ரங்களிலே யிவணை ஜ்ஞானமென்று சொல்லு வானென்னென்னில்.
37. ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தன்னையறிகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஸாரபூத குணமாய் நிருபக தர்மமாயிருக்கையாலும் சொல்லிற்று.
38. நியாம்யமாகையாவது - ஈச்வரபுத்த்யதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களு முண்டாம்படி யிருக்கை.
39. தார்யமாகையாவது - அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை யொழிந்த போது தன் ஸத்தையில்லையாம்படி யிருக்கை.

36, 37. [ஆத்மாவை ஜ்ஞானமென்கைக்குக் காரணம் சொல்லுகிறது.] ஆத்மா ஜ்ஞானத் திற் கு ஆச்ரயமாயிருக்குமாயில் சாஸ்த்ரங்களில் இவணை ஜ்ஞாநம் என்கிற சொல்லாலேயே சொல்லியிருப்பது ஏன்? *यो विज्ञाने* विज्ञानं यज्ञं तनुते* என்பவை முதலான ச்ருதிகளில் கேவலம் விஜ்ஞாநமென்றே ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே; இது எதனாலே? என்னில்; ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய ஆச்ரயத்திற்குத் தான் ப்ரகாசகமாயிருப்பதுபோல ஜ்ஞானத்தை யபேக்ஷியாமல் தனக்குத் தானே ப்ரகாசிக்கையாலும், ஜ்ஞானம் இவனுக்கு ஸாரமான குணமாகையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் ஸ்வரூப நிருபக தர்மமாகையாலும் அங்கனே சொல் லிற்று. இவ்விஷயம் * तद्गुणसारत्वात् तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्* यावदात्मभित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात्* என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களிரண்டினாலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் வேதாந்த நிபத்திலருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தியிது:—

‘ज्ञानमात्रव्यपदेशस्तु ज्ञानस्य प्रधानगुणत्वात् स्वरूपानुबन्धिद्येन स्वरूपनिरूपकगुणत्वात्, आत्म-स्वरूपस्य ज्ञानवत् स्वप्रकाशत्वाद्वा उपपद्यते’ என்று.

38. கீழ் நாலாவது சூர்ணையில் ஆத்ம ஸ்வரூபமிருக்கும்படியை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு கையில் “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய் அஜடமாய் ஆனந்தரூபமாய் நித்ய மாய் அனுவாய் அவ்யக்தமாய் அசிந்த்யமாய் நிரவயவமாய் நிர்லிகாரமாய் ஜ்ஞாநாச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்” என்று சொல் லிற்று. அதில் “ஜ்ஞாநாச்ரமாய்” என்ற வளவும் விவரித்தாயிற்று. இனி “ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய்” என்றவிடம் விவரிக்கப்படுகிறது. சேதநன் ஈச்வரனுக்கு நியாம்ய மாயிருக்கையாவதென்னென்னில்; சரீரத்தினுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் சரீரியினுடைய புத்த்யதீநமாக வுண்டாகிருப்போலே, சரீர பூதமான இவ்வாத்ம வஸ்துவினுடைய ஸகல வ்யாபாரங்களும் சரீரியான பரமாத்மாவினுடைய புத்த்யதீநமாகவே யுண்டாம்படியிருக்கை. (38)

39. ஆத்ம லக்ஷண சூர்ணையில் “ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய்” என்ற வனந்தரம் “தார்யமாய்” என்றுள்ளது. ‘ஈச்வரனுக்கு’ என்றது இங்கும் அந்வயீக்கக் கடவது; ஈச்வர னுக்கு தார்யமாய் என்றதாயிற்று. அதாவது, ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களில்லாத போது தன்ஸத்தை இல்லையாம்படியிருக்கை; ஈச்வரன் ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தன் ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களாலே நியமேந தரித்துக்கொண்டிருப்பதாக நூற் கொள்கை. இவ்வாத்ம வஸ்து, தனக்கு நியமேந தாரகமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தா ஹேதுவாயிருக்கிற அவனுடைய இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கல்பத்தையு மொழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும் படி யிருக்கையே ஈச்வரனுக்கு தார்யமாயிருக்கை. (39)

40. சேஷமாகையாவது - சந்தநகுஸுமதாம்பூலாதிகளைப் போலே அவனுக் கிஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கை.
41. இதுதான் க்ருஹ ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப் போலே, ப்ருதக்ஷித்த யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, சரீரம் போலே அவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கை.
42. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பத்த முக்த நித்யரூபேண மூன்றுபடிப் பட்டிருக்கும்.
43. பத்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை.
44. முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றவர்களை.
45. நித்யரென்கிறது - ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத சேஷசேஷாசநாதிகளை.

40. ஆத்ம லக்ஷண குர்ணையில் "சேஷமாயிருக்கும்" என்று முடிவாகச் சொல்லிற்று. சேஷமாயிருக்கையாவதென்னென்னில்; சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலம் முதலான வஸ்துக்கள் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கை யென்பதில்லாமல் பிறர்க்கே இஷ்ட விநியோக யோக்யமாயிருக்குமா போலே எம்பெருமானுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாயிருக்கை. ஒருவனுக்கு சந்தன புஷ்ப தாம்பூலாதிகள் கிடைத்தால் அவற்றை அவன் தான் உபயோகப் படுத்திக் கொள்வதோடு நிலலாமல் தனக்கு வேண்டினவர்களுக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கொடுப்பதுண்டே; இதுவாயிற்று ய்தேஷ்ட விநியோகார்ஹத்வம். இவ்வண்ணமாகவே எம்பெருமான் தானும் சேதநனைத் தனக்கு அதிசயகரான உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதோடு நிலலாமல் * அடியார்க் கென்னை ஆட்படுத்த விடலாம் * என்ஹிறபடியே தனக்கு வேண்டினவர்களுக்கும் உறுப்பாக்கலாம் படி யிருக்கையாயிற்று இது. சேதநான ஜீவாத்மாவுக்கு அசேதநங்களான சந்தன குஸும தாம்பூலாதிகளை ந்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னது பாரதந்த்ரியாதிசயத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி யென்க. முமுக்ஷுப்படியில் திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் நமச்சப்தார்த்த விவரணத்தில் (91) "சர்வரன் தனக்கேயாயிருக்குப; அசித்து பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமென்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே அசித்தைப் போலே * தனக்கே யாக எனைக் கொள்ளவெனுமென்றது நமஸ்ஸாஸ்" என்றருளிச் செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

41. ஆத்ம வஸ்து சர்வரனுக்கு சேஷமாயிடத்தில் எங்ஙனே யிருக்கும்படி? ஒருவனுக்கு க்ருஹம் ஷேத்ரம் முதலானவையும் சேஷமாகின்றன. தன்னுடைய சரீரமும் சேஷ மாகின்றது. ஆகச் செய்தேயும் க்ருஹ ஷேத்ராதிகள் தனிப்பட்டிருக்கைக்கு அர்ஹங்களாய், சரீரம் அப்படி யிருக்கைக்கு அநர்ஹமாய் இருக்கக் காண்கிறோம்; இவ்வாத்ம வஸ்து எம் பெருமானுக்கு சேஷமாயிடத்தில் இருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னில்; க்ருஹம் ஷேத்ரம் புத்ரன் களத்ரம் தனதாஸ்யங்கள் ஆராமங்கள் தானதாஸீவர்க்கங்கள் சேஷ்யானவளை விட்டுப் பிரிந்தும் காணப்படுவது போலல்லாமல் சரீரம் போலே தனியிருப்புக்கு உரித்தாகாமலிருக்கும். ஆத்ம லக்ஷண குர்ணையில் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்னுமது சொல்லப்படாமலிருந் தாலும், சரீர லக்ஷணமான த்யாய்யத்வ தார்யத்வ சேஷத்வங்கள் சொன்னபோதே சரீரத்வம் அர்த்தாத் சொல்லப்பட்டதாயிற்றென்று கொள்ளக்கடவது. ஆக இவ்வளவும் ஆத்ம ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணிற்று.

42-45. ஆத்மஸ்வரூபமானது மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்; அநாதியான அசித்ஸம்பந் தத்தை யுடையவர்களாய் ஸம்ஸாரிகளாயிருக்குமவர்கள் பத்தாத்மாக்களெனப்படுவர். ஸம் ஸாரஸம்பந்தமற்று நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே சென்று சேர்ந்தவர்கள் முக்தாத்மாக்க ளெனப்படுவர். ஒரு நாளும் ஸம்ஸார நிலத்தை எட்டிப் பாராதவர்களான அனத்த கருட

46. ஜலத்துக்கு அக்நி ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸ்தாலீஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஓளஷ்ணய சப்தாதிகளுண்டாகிருப்போலே, ஆத்மாவுக்கும் அசித் ஸம்பந்தத் தாலே அவித்யாகர்ம வாஸநா ருசிகளுண்டாகின்றன.
47. அசித்துக் கழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்.
48. இம் மூன்றும் தனித்தனியே அனந்தமாயிருக்கும்.
49. சிலர் ஆத்மபேதமில்லை; ஏகாத்மாவேயுள்ளதென்றார்கள்.
50. அந்த பக்ஷத்தில், ஒருவன் ஸுகிக்கிற காலத்திலே வேறே யொருவன் துஃகிக்கக்கூடாது.

விஷ்வக்ஸேநாதிகள் தித்யாத்மாக்களெனப்படுவர். பகவதநுபவத்தில் ருசியற்றவர்களாய் எம் பெருமான யடிபணிந்து ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கிக்கொண்டு தேச விசேஷத்திலே போய் ஸ்வ ஸ்வரூபாநுபவம் பண்ணியிருக்கும் கேவலரும் முக்தாத்மாக்களாகப் பரிணைக்கப் படுவார்கள். ... (42-45)

46. இயற்கையில் ஜ்ஞாநாநந்தாமல ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரபந்த நேரது வான அவித்யைமுதலி : தோஷங்கள் ஸம்பந்திக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில்; இயற்கையால் விசார மற்றதாய்க் குளிர்ச்சிபெற்றிருக்குமதான ஜலத்திற்கு நெருப்போடே சேர்ந்தவொரு பாண்டத் தினுடைய சேர்க்கையினாலே குடும் ஒவியுமாகிற விசாரங்கள் உண்டாகிருப்போலே, இயற்கையில் ஜ்ஞாநாநந்தாமல ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு ஸத்வரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கிருப்பதான அசித்தின் ஸம்பந்தத்தாலே அசித்யை, கருமம், வாஸநை, ருசி ஆகிற விவை உண்டா கின்றன. ... (46)

47. இங்ஙனே ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியான அசித்யை முகலானவை எப்போது கழிவ தென்னில்; 'காரணம் நிவ்ருத்தமானால் கார்யம் நிவ்ருத்தமாகும்' என்பது முறைமையாதலால் அசித்யஸம்பந்தம் காரணமாக வந்த இந்த அவித்யாதிகள் அந்த அசித்யஸம்பந்தம் கழிந்தவாறே கழியுமென்று தத்வ வித்துக்கள் சொல்லுவார்கள், ... (47)

48. கீழே மூவகைப்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவர்க்கம் இத்தனை சேத ரென்று எண்ணிச் சொல்லக்கூடியதாயிருக்குமோ வென்னில்; இராது. ஒவ்வொரு வகுப்புகி தனித்தனியே எண்ணித் தலைக்கட்டமுடியாதபடி அனந்தமாயிருக்கும். ... (48)

49, 50. கீழே சொல்லப்பட்டதான 'ஜீவாத்மாக்கள் அனந்தர்களாயிருப்பார்கள்' என்னும் விஷயத்திற்கு விரோதியாக. ஆத்மாக்களில் பேதமில்லையென்றும் ஒரே ஆத்மாதானுள்ள தென்றும் சில குத்ருஷ்டிகள் சொல்லுவதுண்டு; அது அயுத்தம். ஏனெனில், அப்படி ஆத்மபேதமில்லாத பக்ஷத்தில் ஒருவன் ஸுகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில் மற்றொருவன் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகக் காண்கிறவிது கூடாமற்போகும். ஸுகமும் துக்கமும் ஒரே விரண்டும் ஒரே ஆத்மவத்தைப்பற்றி யிருக்குமாயில் அவ்விரண்டையும் அனுபவிப்பவன் ஒருவனேயாகவேணும்ன்றே. அப்படி காணப்படவில்லையே. ஆக ஸுக துக்கங்கள் நியதக் ளாகக் காண்கையாலே 'ஆத்ம பேதமில்லை, ஏகாத்மாவே யுள்ளது' என்பது பிரகு ஆத்ம பேதம் அங்கீகரித்தேயாகவேணும். ... (49-50)

51. அது தேஹ பேதத்தாலே யென்னில்.
52. ஸௌபரி சரீரத்திலுமது காணவேணும்.
53. ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனாகையும், ஒருவன் சிஷ்யனாகையும், ஒருவன் ஆசார்யனாகையும் கூடாது.
54. விஷம ஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது.
55. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ச்ருதியோடும் விரோதிக்கும்.
56. ச்ருதி, ஓளபாதிக பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்ன வொண்ணாது.
57. மோக்ஷ தசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே.

51, 52. கீழ்ச் சொன்ன ஆபத்திக்கு தேஹ பேதத்தைக் கொண்டு பரிஹாரம் செய்து விடலாம்; ஸுக துக்க வ்யவஸ்தைக்காக ஆத்ம பேதம் கொள்ளவேண்டிய ஆவச்யகதையில்லை, தேஹ பேதம் கொள்ளுகிறேமாகையாலே அந்த தேஹ பேதமே ஸுக து:க்க வ்யவஸ்தைக்கு ஹேதுவாகலாம் என்னில்; அதுவும் அஸாது; தேஹ பேதம் ஸுக து:க்க நியமத்துக்கு ஹேதுவாகில், அநேக தேஹங்களைப் பரிசுரஸித்த ஸௌபரியின் சரீரத்திலும் அந்த நியமம் காணவேண்டியதாகும். அக்கு அப்படியில்லையே. ஆதலால் தேஹ பேதத்தைக் கொண்டு நிர்வாஹம் பண்ண முடியாது. ஆத்ம பேதம் கொண்டேயாகவேணும் என்றதாயிற்று. (51-52)

53, 54. ஆத்மபேதம் கொள்ளவேணும்ென்கைக்குக் கீழ்ச் சொன்ன அநுபபத்தி தவிர மற்றுஞ் சில அநுபபத்திகளமுண்டு; 'ஆத்ம பேதமில்லை, ஆத்மா வொருவனே யுளன்' என்னும் பக்ஷத்தில், ஒருவன் ஸம்ஸாரியாயிருக்கையும் ஒருவன் முக்தனாகையும், ஒருவன் சிஷ்யனாய் வந்து உபஸத்தி பண்ண ஒருவன் ஆசார்யனாயிருந்து அவனுக்கு உபதேசிக்கையு காண இவை கூடாது. ஏகாத்மாவாகில் தேவதீர்யம் மநுஷ்யாதி ரூபத்தாலே ஸுகோத்தர மாகச் சிலவும், து:க்கோத்தரமாகச் சிலவும், ஸுக துக்க மிசரமாகச் சிலவும் ஆக விப்படி ஸோகத்தில் பதார்த்தங்களை விஷமமாக ஸர்வேச்வரன் ஸ்ருஷ்டித்திருப்பதும் பொருந்தாது. ஜீவபேதமும் கர்ம தாரதம்யமுமன்றே விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேது. (53-54)

55. கீழே யுக்தியாலே அநேக விரோதங்களைக் காட்டினது கிடக்க; சாஸ்த்ர விரோத மும் ப்ரபலமாகவுண்டு. ஏகாத்மா வென்கிற பக்ஷமானது * நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச் சேதநாநாம் ஏகோ பஹுநாம் யோ விததாதி காமாத் * என்று ஆத்ம பேதத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கும் சேராது. (55)

56, 57. ச்ருதிகளில் பெரும்பாலும் ஆத்மாவைச் சொல்லுமிடங்களில் ஏகவசந நிர் தேசமே காண்கையாலே ஜீவைகத்வ ப்ரதிபாதநம் பண்ணுகிற அனேக ச்ருதிகளோடு விரோதிக்குமதான கீழே காட்டப்பட்ட ச்ருதிக்கு ஓளபாதிக பேதத்தைச் சொல்லுவதில் தாத்பர்யம் கொள்ள வேணும்; (அதாவது தேவமநுஷ்யாதி பேதமும் காமக்ரோதாதி பேதமும்) என்னில்; இதுவும் சாஸ்த்ர விருத்தம். ஸர்வோபாதிகளும் விடுபட்ட தசையான மோக்ஷ தசையிலும் 'ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: ' என்று ஆத்ம பாஹுஸ்யத்தை சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே. (56-57)

58. அப்போது தேவமநுஷ்யாதி பேதமும், காமக்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய், ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்ல வொண்ணாதபடியிருந்ததேயாகிலும்;
59. பரிமாணமும் எடையும் ஆகாரமுமொத்திருக்கிற பொற்குடங்கள், ரத்நங்கள் வீரணிகள் தொடக்கமானவற்றுக்கு பேதமுண்டாகிரூப்போலே ஸ்வரூபபேதமும் ஸித்தம்.
60. ஆகையாலாத்மபேதம் கொள்ளவேணும்.
61. இப்போதிவர்களுக்கு லக்ஷணம், சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்.

58. 59. மோக்ஷத்தில் ஆத்ம பஹுத்வம் சாஸ்த்ரங்களால் தேறுவதாகக் கீழே சொல்லிற்று. இதன்மேல் ஒரு சங்கையுண்டாகிறது. பல ஆத்மாக்கள் உண்டென்று நினைப்பதற்கு ஹேதுவாய் ஒளபாதிமாயிருந்துள்ள தேவ மநுஷ்யாதி பேதமும் காமக்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து, ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் பேதம் சொல்லுவதற்கு யோக்யதையில்லாத படியுள்ள மோக்ஷ தசையில் ஆத்ம பேதம் எங்கனே ஸித்திக்கும்? என்று; இதற்குப் பரிஹாரம்தென்னில்; அளவும் எடையும் வடிவும் ஒத்திருக்கிற பொற்குடங்கள் ரத்நங்கள் நெற்கள் முதலான பொருள்களுக்கு ஸ்வரூபமாயிருப்பதொரு லக்ஷணமில்லையே யாகிலும் அவற்றிலே பன்மை காணப்படுவது அபலபிக்க முடியாதது; அது போலவே ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி ஏகாகாரராயிருக்கின்ற முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூப பேதம் ஸித்திக்கக் குறையில்லை. [இப்படி த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே பேதம் ஸாதிக்கப்பட்டதாகும்.] (58-59)

60. ஆகையாலென்றது கீழ்ச் சொன்ன ஹேதுக்களாலென்றபடி. ஒரு ஆத்மாவேயுள்ளதென்றும், ஆத்மபேதம் இடையாதென்றும் பிறர் செய்த வாதத்தை யுக்தியாலும், சாஸ்த்ரத்தாலும் பஹுமுகமாக நிராகரித்தபடியாலே ஆத்ம பேதம் ஸித்தமென்றதாயிற்று. ... (60)

61. கீழே ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணம் விரிவாக அருவிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (ஸூ. 4.)
 “ஆத்மஸ்வரூபம் *சென்று சென்று பரம்பரமாய்* என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய் அஜடமாய் ஆநந்தரூபமாய் நித்யமாய் அணுவாய் அவ்யக்தமாய் அசித்த்யமாய் திரவயவமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞாநாச்ரயமாய் ஈச்வரனுக்கு நியாய்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்”

என்று ஸாதித்து, மேல் விரிவாக விவரணமும் செய்தாயிற்று. அதில், “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்பதனால் அசித்திற் காட்டில் வேறுபட்டிருக்குத் தன்மையன்றோ சொல்லப்பட்டதாகிறது; இதுவும் அஜடத்வமும் ஆநந்த ரூபத்வமும் அவ்யக்தத்வமும் அசித்த்யத்வமும் திரவயவத்வமும் நிர்விகாரத்வமும் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமும் ஆகிறவிலை ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பொதுவானவை. “ஈச்வரனுக்கு நியாய்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்” என்னப்பட்ட நியாய்யத்வம் முதலான மூன்றும் சேதநனுக்கும் அசேதநத்துக்கும் பொதுவானவை. ‘நித்யமாய்’ என்னப்பட்ட நித்யத்வமானது சித்து அசித்து ஈச்வரன் ஆகிற மூன்று தத்வக்களுக்கும் பொதுவானது. ‘அணுவாய்’ என்னப்பட்ட அணுத்வமானது அசித் பரமானு ஜீவர்களுக்குப் பொதுவானது. ஆகவே இவை யித்தனையும் ஒன்று கூடி ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு அஸாதாரண லக்ஷணமாகக் குறையில்லை. அசேதநத்திற்கு காட்டிலும் ஈச்வரனின் காட்டிலும் வேறுபாட்டை ஸாதித்துக் கொடுக்குமதன்றோ ஜீவாத்ம

62. இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான் ஸ்வரூபம்போலே நித்ய த்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆனந்தரூபமாயிருக்கும்.
63. ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி யென்னென்னில்.
64. ஸ்வரூபம்-தர்மியாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு அயோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாசிப்பியாமலே தனக்குத்தான் ப்ரகாசிக்கக்கடவதாய், அணுவாயிருக்கும். ஜ்ஞானம்-தர்மமாய், ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கு யோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கடவதாய், தனக்குத் தான் ப்ரகாசியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கடவதாய், விபுவாயிருக்கும்.
65. அதில் சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒருக்கால் விபுவாய் ஒருக்கால் அவிபுவாயிருக்கும்.

லக்ஷணமாகும். மேலே சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் சேரக்கூடி அப்படிப்பட்ட லக்ஷணமாகும். மேன்பதில் தட்டியல்லை. அப்படியன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு எளிதாக வொரு லக்ஷணம் சொல்ல வேண்டுமானால் "சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாநத்துவம்" என்று இவ்வளவே லக்ஷணமாகச் சொல்லவருக்கும். இது பத்தர் முக்தர் நித்யர் என்று மூவகைப்பட்ட சேதநர் அனக்கும் லக்ஷணமாகும். இதில் சேஷத்வம் மட்டும் சொன்னால் அது அசித்துக்குமுள்ள தோன்றுகையாலே அசித் தத்வத்திற் காட்டில் வேறுபாடு லீத்திக்க மாட்டாது. ஜ்ஞாநத்துவம் மேன்பது மட்டும் சொன்னால் அது ஈச்வரனுக்குமுள்ளதாகையாலே அவனிற் காட்டில் வேறுபாடு லீத்திக்க மாட்டாது. ஆகவே இரண்டத்தொன்று லக்ஷணமாக வழியில்லை; ஆக சேஷத்வே லதி ஜ்ஞாநத்துவமே லக்ஷணமாகக் கூடியது. (61)

62-64 ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று சொல்லப்பட்டது கீழ். ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது மட்டுமல்லாமல் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயுமிருக்கு மென்றும் சொல்லிற்று. ஆக ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானமொன்றும், தர்மமான ஜ்ஞானமொன்றுமாக இரண்டு வகையான ஜ்ஞானம் லீத்தித்தது. ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவிலுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ஈன்ன வாசியென்று கேள்விபிறக்குமே. அது சொல்லுகிறதிப்போது. சில அம்சங்களாலே ஒற்றுமை யுண்டு, சில அம்சங்களாலே வேற்றுமை யுண்டென்றது. எந்த அம்சங்களினால் ஒற்றுமை யென்னில், நித்யத்வம் த்ரவ்யத்வம் அஜடத்வம் ஆநந்தரூபத்வம் ஆகிய இவற்றால் ஒற்றுமை. இவை ஸ்வரூபத்திற்கும் ஜ்ஞானத்திற்கும் துல்யமென்றபடி. இனி, ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஸ்வரூபத்திற்கும் எந்த அம்சங்களினால் வேற்றுமை யென்னில்; கேன்மின், தர்மியா லிருத்தல், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமல்லாமலிருத்தல், தன்னை யொழிந்த விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க மாட்டாதிருத்தல், தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்தல், அணுவாயிருத்தல்—ஆகிய விவை ஸ்வரூபத்திற்கு விசேஷம். தர்ம பூதமாயிருத்தல், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமாயிருத்தல், தன்னை யொழிந்த மற்ற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க வல்லதாயிருத்தல், தனக்குத்தான் ப்ரகாசியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கடவதாயிருத்தல், எங்கும் வியாபிக்கும்தாயிருத்தல்—ஆகிய விவை ஜ்ஞானத்திற்கு விசேஷம்.

65. கீழ்ச் சூர்ணியில் (64-ல்) ஜ்ஞானம் விபுவாயிருக்குமென்று சொன்னது ஞானத்திற்கு இயற்கையான வடிவத்தைச் சொன்னபடியாமத்தனை. லகல சேதநருடையவும் ஞானம் விபுவாயிருக்கும்படி கண்டிலோம். சிலருடைய ஞானம் எப்போதும் அணங்குசிதமாயிராதின்றது;

66. ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில் “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசித்தது” என்கிறபடியென்னென்னில் ;
67. இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீஞுவதாகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.
68. இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே நாநாவாய்த் தோற்றுகிறது, ப்ரஸரணப் பேதத்தாலே.

சிலருடைய ஞானம் எப்போதும் ஸங்குசிதமாயிராநின்றது ; சிலருடைய ஞானம் ஒருகால் ஸங்குசிதமாய் மற்றொருகால் அஸங்குசிதமாயிராநின்றது. இப்படிப்பட்ட தாரதம்யத்தை எங்கெங்கே காணுநின்றோமென்னில், *அயர்வறுமமரர்கள்* என்கிறபடியே பகவத் விஷயமான ஞானத்திற்கு ஒருநாளும் சுருக்கமின்றிக்கே பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை ஸதா அநுபவம் பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகளின் ஞானம் எப்போதும் விபுவாயிருக்குமென்று கொள்வது. *பொய்த்தின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்குமழுக்குடம்புமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளின் ஞானம் கர்மாநுகுணமாக ஸங்கோச விகாஸங்களோடே கூடிக்கொண்டு எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும். * கரைகண்டோர் * என்கிறபடியே *எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தாலே பிறவிக் கடலைக் கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்தாத்மாக்களின் ஞானம் பூர்வாவஸ்தையில் அவிபுவாயும், உத்தராவஸ்தையில் *सर्वं हृ पश्यः पश्यति — ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி * என்கிறபடியே விபுவாயிருக்கும்.

66, 67. ஞானம் நித்யமென்று கீழே சொல்லிற்று ; அதன்மேலுண்டாகும் சங்கையும் அதற்குப் பரிஹாரமும் கேண்மின், எனக்கிப்போது ஞானம் பிறந்தது, எனக்கிப்போது ஞானம் நசித்தது, என்று ஒருகால் உற்பத்தியோடும், ஒருகால் விநாசத்தோடும் கூடியதாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானத்திற்கு நித்யத்வம் எங்ஙனே கூடும் ? உற்பத்தியும் விநாசமுமில்லாம விருக்கையன்றே நித்யத்வம், ஞானம் பிறந்தது: ஞானம் நசித்தது என்று உற்பத்திவிநாச முடையதாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானம் நித்யமாகச் சொல்லப்படுவதற்கு யோக்யதையில்லையென்று சங்கை ; இதற்குப் பரிஹார மென்னென்னில் ; * सर्वं हृ पश्यः पश्यति* * स चानख्याय कल्पते * என்கிற ப்ரமாணங்களின்படியே மோக்ஷாவஸ்தையில் ஞானமானது ஸர்வ விஷயமாகச் சொல்லப்படுகையாலே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க யோக்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸம்ஸார தசையில் கருமத்தாலே ஸங்குசிதமாய் கர்மாநுகுணமாக தாரதம்யத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டு இந்த்ரியங்கள் வழியாகப் புறப்பட்டு விஷயங்களை க்ரஹிப்பதும் மீள்வதுமாயிருக்கையாலே அப்படிப்பட்ட விகாஸத்தாலும் ஸங்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாச அப்ரகாசங்களையிட்டு ‘ஞானம் பிறந்தது, ஞானம் நசித்தது’ என்னக் குறையில்லை. இத்தால் ஞானத்தின் நித்யத்வத்திற்கு ஹாநியில்லை யென்க. (67)

68. இப்படி இந்த்ரியங்களின் வழியாக வெளி வருகிற ஞானமானது ஒன்றாயிருக்கச் செய்தேயும் விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற காலத்தில் பிரகாசிக்கும்போது காண்பது. கேட்பது சுவைப்பது முதலான வெவ்வேறு ஸம்ஜ்ஞைகையுடைத்தாய்க் கொண்டு அநேகமென்றும்படி ப்ரகாசிக்கின்றமை எங்ஙனையென்னில் ; கேண்மின் ; ஞானம் ஒரு வழியாகவே ப்ரஸரிக்கையன்றிக்கே கண் செவி முதலான பல இந்த்ரியங்களின் வழியாக ப்ரஸரித்து. ரூபம், சப்தம் முதலான அனேக விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற விதுக்கு-காண்கை கேட்கை முதலான ஸம்ஜ்ஞைகளின் பேதத்தாலே தோற்றுகிற அநேகத்வமானது ப்ரஸரணப் பேதத்தினாலான தத்தனை. (68)

69. த்ரவ்யமானபடி யென்னென்னில் ;
 70. க்ரியாகுணங்களுக்காச்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக்
 கடவது.
 71. அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்ற வேண்டாவோ வென்னில்
 72. ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோற்றுது.

69, 70. ஞானமானது த்ரவ்யமென்றும் சொல்லப்பட்டதன்றே கேழ் ; அது எங்ஙனே பொருந்தும் ? தனிப்படப் பிரித்தெடுக்கக் கூடியதன்றே த்ரவ்யமாவது ; அங்ஙனமல்லாத ஞானத்தை த்ரவ்யமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம் ? என்று சங்கை யுதிக்கக்கூடும் ; அதற்குப் பரிஹாரம் கேள்மின். த்ரவ்யத்திற்கு என்ன லக்ஷணமோ அந்த லக்ஷணம் ஞானத்தில் ஸமந்வயம் பெறுகிறதா இல்லையா ? என்று பார்க்கவேணும். “க்ரியைக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்” குணத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்” “அஜடமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்” என்றிங்ஙனே த்ரவ்ய லக்ஷணம் சொல்லப் படுகையாலே ஜ்ஞானம் த்ரவ்யமாகக் குறையில்லை. ஜ்ஞானமானது ஸங்கோச விகாசங் களாகிற க்ரியைக்கு ஆச்ரயமாயிராநின்றது. ஸம்யோக வியோகங்களாகிற குணத்திற்கும் ஆச்ர யமாயிராநின்றது. அஜடமாயிரா நின்றது. ஆகவே * क्रियाश्रयो द्रव्यम्* गुणाश्रयो द्रव्यम्* என்று சொல்லப்படுகிற த்ரவ்ய லக்ஷணம் ஜ்ஞானத்தில் ஸமந்வயம் பெற்றதாயிற்று. க்ரியாச்ர யத்வமும் குணச்ரயத்வமும் ஒரொன்றே த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியது. இவற்றோடே அஜடத்வத்தையும் கூட்டி அருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவும் த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்க வல்லதென்று இவ்வாசிரியர் திருவுள்ளம். இங்குச் சிறிது விவரிக்க வேண்டியதுண்டு ; ஜடவஸ்துக்களிலே த்ரவ்யங்களுமுண்டு, அத்ரவ்யங்களுமுண்டு ; அஜட வஸ்துக்களிலே த்ரவ்யமாயிருப்பதுண்டே யல்லது அத்ரவ்யமாயிருப்பது கிடையாது. ஆகவே “ज्ञानं द्रव्यम् अजडत्वात् ; यत् अजडम् तद् द्रव्यम् ; यथा आत्मादि” என்று அஜடத்வத்தைக் கொண்டே த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கலாமன்றே. “எது எது ஜடமோ அதெல்லாம் அத்ரவ்யம்” என்று நியமம் சொல்ல முடியாமற் போனாலும் ‘எது எது அஜடமோ அதெல்லாம் த்ரவ்யமே’ என்று நியமம் சொல்லக்குறையில்லாமையாலே அஜடமான ஜ்ஞானத்தை த்ரவ்ய மென்னத் தட்டில்லையென்று கொள்க. இவ்வாசிரியர் தாமே தத்வசேகரத்திலும் ‘இதுதான் அஜடமுமாய் ஸங்கோச விகாசங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிகளுக்கும் ஆச்ரயமுமா யிருக்கையாலே த்ரவ்யம்” என்றருளிச் செய்தது காண்க. இதற்குமேல் ஒரு சிறு சங்கை தோன்றும் ; (அதாவது) ஜ்ஞானமானது த்ரவ்யமாயிருக்குமாயில் இது ஆத்மாவுக்கு குண மாகச் சொல்லப்படுவது பொருந்துமோவென்று. எப்போதும் ஆத்மாவை ஆச்ரயத்திருக்கையாலே குணத்வமும் கூடுமென்று கொள்வது. ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்திலே “ज्ञानात्मानस्त्व तदेव गुणं गृणन्ति तेजोमयस्य हि मणेशुण एव तेजः” என்று ஆழ்வானருளிச் செய்திருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். (70)

71, 72. ஜ்ஞானமானது அஜடமென்று கேழே சொல்லப்பட்டது. அதில் தோன்றுமொரு சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறது மேல். அஜடத்வமரனது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வத் தானே; ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்குமாயில் எப்போதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டேயிருக்க வேணுமே; ஸுஷுப்தி முதலிய அவஸ்தைகளில் ப்ரகாசிப்பதில்லையே ; அது ஏன்? என்று சங்கை; இதற்குப் பரிஹாரமாவது. ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோன்றாதென்று. ஜ்ஞான மானது தன்னுடைய ஆச்ரயத்திற்குத் தானே ப்ரகாசிப்பது விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற வேளையி னத்தனையன்றே; ஸுஷுப்தி முதலான அவஸ்தைகளிலே ப்ரஸரணமில்லாமையாலே ப்ரகாசிப்பதில்லை யென்றுணர்க. (71, 72)

73. ஆனந்த ரூபமாகையாவது - ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கை.
74. விஷ சஸ்த்ராதிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமாயிருக்கைக்கடி தேஹாத்ம ப்ரமாதிகள்.
75. ஈச்வராத்மகமாகையாலே யெல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம். ப்ராதிகூல்யம் வந்தேறி.
76. மற்றையானுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமாகில், ஒருவனுக்கொருக்காலோரிடத்திலே அநுகூலங்களான சந்தந குஸுமாதிகள், தேசாந்தரே காலாந்தரே இவன் தனக்கும், அத்தேசத்திலே அக்காலத்திலே வேறே யொருவனுக்கும் ப்ரதிகூலங்களாகக் கூடாது.

சித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

73. கீழ் (குர்ணை 62-ல்) “அஐடமாய் ஆந்தரூபமாயிருக்கும்” என்றதில் ஆனந்த ரூபத்வம் சொன்னது உபபாதிக்கப்பட வேண்டுகையாலே அதை உபபாதித்து இந்தப்ரகரணம் நிகமிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞானத்திற்கு ஆந்தரூபத்வமானது என்னென்னில்; ஞானம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கைதான் அது. “ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கும் போது” என்றது— ஞானமானது தன்னுடைய ஆச்ரயத்துக்கு விஷயங்களைக் காட்டும்போது என்றபடி. அப்போதுதானே ஞானம் ப்ரகாசிப்பது. அந்த நிலைமையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது— அந்தந்த விஷயங்களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுக்கையாலே அவற்றைப் பற்றின இந்த ஞானம் தன்னுடைய ஆச்ரயத்திற்கு ஸுகூபமாயிருக்கை. ... (73)

74. “அந்தந்த விஷயங்களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுக்கையாலே” என்று கீழே சொல்லிற்று. அப்படி சொல்லலாகுமோ? விஷம் சஸ்த்ரம் முதலானவற்றைக் காட்டும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஞானம் அநுகூலமாக இல்லையே; ப்ரதிகூலமாகவன்றோ (அதாவது துக்கரூபமாகவன்றோ) இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? என்னில்; தேஹாத்மப்ரமமும் கர்மமும் ‘எல்லாம் ஈச்வராத்மகம்’ என்கிற ஜ்ஞானமில்லாமையுமே விஷ சஸ்த்ராதிகளில் பாதகத்வபுத்திக்கு மூலமானவை. ... (74)

75. *जगत्सर्वं शरीरं ते - ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே * *तानि सर्वाणि तद्रूपः - தாநி ஸர்வாணி தத்வபு: *तत्सर्वं वै हरेस्तनुः*— தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு: * இத்யாதி ப்ரமானங்களாலே ஸகல பதார்த்தங்களும் பகவானுக்கு சரீரமாயிருப்பவையென்று சொல்லப்படா நின்றது. அப்படி பகவத் ஸ்வரூபமாகக் காணும்போது எப்பொருளும் அநுகூலமாய்க் கொண்டு காணப்படுமே யல்லது ப்ரதிகூலமாகக் காணப்படாது. ஆகவே ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே இயற்கை; இவற்றில் தோற்றுகிற ப்ராதிகூல்யம் தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய வற்றால் வந்ததாகையாலே இயற்கையன்று, வந்தேறி. ... (75)

76. கீழ்க்குர்ணையில் “ஈச்வராத்மகமாகையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம்” என்று சொல்லிற்று. பதார்த்தங்களின் ஆநுகூல்யத்திற்கு ஈச்வராத்மகத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லவேணுமோ? சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவற்றிலுண்டான ஆநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமன்றோ? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. அந்தந்த பதார்த்தங்களில் காணும் ஆநுகூல்யம் பகவாத்மகவத்தாலன்று; ஸ்வபாவத்தாலேதான் என்னில்; அந்தபதார்த்தங்களை யநுபவிப்பானொருவனுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் ஓரிடத்திலே அநுகூலங்களாயிருந்தவை காலாந்தரத்திலேயோ தேசாந்தரத்திலேயோ இவனுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதும்; இவனுக்கு அநுகூலங்களாயிருக்கிறபோது வேறே யொருவனுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதும் கூடாது. ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களை அவ்யவஸ்திதங்களாகக் காண

நின்றோமே. ஆகையால் பகவதாத்மகத்வ மூலகமான ஆநுகூல்யமே இயற்கை. மற்றையாந் கூல்யம் இயற்கையன்று என்பது தெளியலாகும். இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலே

*वस्वेकमेव दुःखाय सुखायेप्यगिमाय च । कोपाय च यतस्तस्माद्दस्तु वस्मवात्मकं कुतः
तदेव प्रीतये भूत्वा पुनर्दुःखाय जायते । तदेव कोपाय यतः प्रसादाय च जायते ।
तस्माद् दुःखात्मकं नास्ति न च किञ्चित् सुखात्मकम्

என்கிற ச்லோகங்களாலே சொல்லப்பட்டது. ஆகத்தேறினது எனனவெள்ளில் ; விஷ்ணு சக்திரம் முதலானவை ப்ரதிகூலங்களாயும் சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவை அநுகூலங்களாயும் தோற்றுகிறது தேஹாத்மப்ரமம் முதலான காரணங்களினாலத்தனை; ஈசுவராத்மகமாகையாலே எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யந்தான் ஸ்வபாவம்; ஆகவே அவ்வயகாரத்தாலே காணும்போது ஞானமானது தன்னுடைய ஆசிரயத்திற்கு எந்த விஷயத்தையும் காட்டும் போதும் அது ஆனந்தரூபமாகவே யிருக்குமென்றதாயிற்று (76)

இந்த சித்ப்ரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின் ஸங்க்ரஹம் வருமாறு:-

— முமுக்ஷுகளுக்கு தத்வத்ரய ஜ்ஞானம் ஆவச்யகம்.

— தத்வத்ரய மென்பது சித்தும் அசித்தும் ஈசுவரனும்.

சித்தென்னப்படுகிற ஆத்மவஸ்துவின் ஸ்வரூபமும் லக்ஷணமும்.

ஆத்மஸ்வரூபம் பத்தர் முக்தர் நித்யரென்று மூன்றுபடிப்பட்டது.

ஆத்மாக்கள் அனந்தங்களல்ல; ஏகாத்மாவே உள்ளது என்கிற வாதம் யுத்திக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு மொவ்வாது.

ஆத்மாக்களுக்கு, விரிவான தல்லாமல் மிக வெளிதான லக்ஷணம்.

ஜ்ஞானத்திற்கும் ஸ்வரூபத்திற்குமுண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்மியங்கள்.

மூலகைப்பட்ட சேதநநுடையவும் ஜ்ஞானத்திற்கு உண்டான விசேஷம்.

ஜ்ஞானத்தின் நித்யத்ரயத்வ அஐடத்வ ஆனந்த ரூபத்வங்களின் விவரணம்.

இவற்றாலே சேதநத்வத்தினுடைய வேஷம் நிரூபித்துத் தலைக்கட்டப்பட்டதாயிற்று.

தத்வத்ரயத்தில் சித்ப்ரகரணம்
முற்றிற்று.

பிள்ளைவோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தத்வத்ரயம் - அசித்ப்ரகரணம்.

77. அசித்து - ஜ்ஞாநகுந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்.
78. இது சுத்தஸத்வமென்றும், மிச்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வகுந்யமென்றும் த்ரிவிதம்.
79. இதில் சுத்த ஸத்வமாவது-ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவலஸத்வமாய் நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாய், கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதிச் சையாலேவிமாந கோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவ தாய், நிரவதிக தேஜோ ரூபமாய், நித்யமுத்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச் சேதிக்க வரிதாய் அத்யத்புதமா யிருப்பதொன்று.

77. இந்த ரஹஸ்யத்தின் தொடக்கத்தில் " தத்வத்ரயமாவது-சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும் " என்று உத்தேசித்தவடைவிலே முந்துற முன்னம் சித்தாகிய ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் விசதமாக உபபாதிக்கப்பட்டன கீழ்; இனி அசித்வஸ்துவி னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் உபபாதிக்கப்படுகின்றன. அதில் முந்துற அசித்தின் லக்ஷணம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அறிவுக்கு இருப்பிடமல்லாதது அசித்தெனப்படும்; அசேதந மென்பதுமீதுவே. இது ஜ்ஞாந குந்யமாயிருப்பதோடு விகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயுமிருக்கும். ஒரு அவஸ்தையினின்று மற்றொருவஸ்தையை யடைவதுதான் விகாரமென்பது. கீழே விவரிக்கப்பட்ட சேதந வஸ்துவுக்கு விகாரமென்பது கிடையாது. அது எப்போதும் ஏக ரூபமாகவே யிருக்கும். அசித்தத்வம் அங்ஙனன்றிக்கே விகாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்குமென்றதாயிற்று. (77)

78. கீழ்ச் சூர்ணையில் அசித்தத்வத்தின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது; **ज्ञानानुपपत्तेर्विकारास्यद्वयम् अचित्त्वम्** என்றதாகக் கொள்க. இப்போது இவ்வித்தத்வத்தின் பாகுபாடு காட்டப்படுகிறது. ஸத்வகுணமொன்றுக்கே ஆதாரமாயிருப்பது, ஸத்வம் ரஜஸ்தமஸ்ஸாகிற முன்று குணங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பது, ஸத்வம் முதலிய குணங்களில் ஒன்றுக்கும் ஆதாரமன்றிக்கே யிருப்பது - என்று இங்ஙனே முன்று வகையாயிருக்கும் அசித்தத்வம். ஸத்வ குணமொன்றுக்கே ஆதாரமாயிருப்பதை சுத்த ஸத்வமென்கிறது. முன்று குணங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதை மிச்ரஸத்வமென்கிறது. ஒரு குணத்திற்கும் ஆதாரமல்லாமலிருப்பதை ஸத்வகுந்யமென்கிறது. முறையே, புரமபதமும் ப்ரக்ருதியும் காலமுமாக மூவகையென்று மேல் திருபணத்தினால் அறிவிப்படும் (78)

79. கீழ் உத்தேசித்த அடைவிலே மூவகைப்பட்ட அசித்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இனி விவரிக்கப்படப் போகின்றன. அதில் முன்னம் சுத்த ஸத்வத்தின்படி திருபிக்கப்படுகிறது. வேறொரு குணம் கலசாத ஸத்வ குணத்தை யுடையது சுத்த ஸத்வம். * रजसः पराके * என்றும் * तमसस्तु पारे * என்றும் * तमसः परस्तात् * என்றும் ச்ருதிகொல்லுக்கையாலே ரஜஸஸும் தமஸ்ஸும் கலசாதகேவல ஸத்வமென்கிறது. இது நித்யமாயுமிருக்கும் - ஒருகாலத்திலே உண்டாகி மற்றொருகாலத்திலே நசிப்பதென்கிற உத்பத்தி விநாசயங்களுற்றிருக்கும். இன்னமும் ஜ்ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் பிறப்பிக்குமதாயுமிருக்கும். இன்னமும், எம்பெருமான் தன்னுடையபோகத்துக்காக இச்சிக்க அந்த இச்சையினாலே விமானம் கோபுரம்மண்டபம் முதலானவைமாகப் பரிணயியா திற்கும். சேதநத் தன்னுடைய

80. இத்தைச் சிலர் ஜடமென்றார்கள் சிலர் அஜடமென்றார்கள்.
 81. அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஜ்ஞானத்தை யொழியவும் தோற்றும்.
 82. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றது.
 83. ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞானத்திலும் பிந்நமானபடியென்னென்னில்,
 84. நானென்று தோற்றமையாலும், சரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களை யொழியவுந்தானே தோற்றுகையாலும், சப்த ஸ்பர்சாதிகளுண்டாகையாலும் பிந்நமாகக் கடவது.

கருமத்திற்குத்தக்கபடி இச்சிக்க, அந்த இச்சைக்குத்தக்கவாறு எம்பெருமானதுஸங்கல்பத்தாலே இருபத்து நான்கு தத்துவமாக்க்கொண்டு பரிணமித்து சேதநர்களுக்கு போக்யபோகோபகரண போக ஸ்தானங்களாக ஆகிற ப்ரக்குதி தத்வம் போன்றதன்று இது. இன்னமும், அக்தி ஸூர்யன் முதலான சுடர்ப் பொருள்களையும் மின்மினியோ டொப்பாக்க வல்லதாம்படி ஆளவிறந்த தேஜஸ்சே வடிவாயிருக்கும். * கடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதி * என்றும், * கழிபட்டோடுஞ் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம் * என்றும் ஆழ்வாருமருளிச் செய்தது காண்க. இன்னமும், இதினுடைய பரிமாணம் முதலியவை நித்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாததாயுமிருக்கும். இன்னமும், கண்ணத்தோறும் அபூர்வமாய்க் கொண்டு ஆச்சர்யாவஹமாயுமிருக்கும், ஆக இப்படிப்பட்ட ஸ்தான விசேஷந்தான் சுத்த ஸத்வமென்பது — என்றதாயிற்று. ... (79)

80. இந்த சுத்த ஸத்வத்தைப் பற்றி நம் தர்சனஸ்தர்களினையே. ஒருவகையான அபிப்ராய பேதமுண்டு; அதாவது, இது அஜடமா? ஜடமா? [அதாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசமா? அன்று?] என்னும் விசாரத்தில், சிலர் ஜடமென்று சொன்னார்கள். சிலர் அஜடமென்று சொன்னார்கள். தத்வமுக்தா கலாபத்திலே *इह जडामादिमां केचिदाहुः* இஹ ஜடாமாதிமாம் கேசிதாஹு: * என்று, ஜடமென்கிற பகஷம் சிலருடையதாகக்காட்டப்பட்டது. அஜட மென்பதே பெரும்பான்மையான அபிப்ராயமென்பது இதனால் விளங்கும். அடுத்த ஞர்ணையாலும் இது விளங்கும். ... (80)

81, 82, சுத்த ஸத்வத்தை ஜடமென்கையன்றிக்கே அஜடமென்று கொள்ளுமளவில், நித்ய ஸூரிகளுக்கும் முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஜ்ஞானத்தாலே தன்னையறிய வேண்டாதபடி தானே ப்ரகாசிக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. இப்படி சுத்த ஸத்வம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கச் செயதேயும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மட்டும் தானே தோற்றுகிறதில்லை; சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு அறிய வேண்டும்படியாகத்தானுள்ளது. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாத வன்வால் அதனுடைய ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தெத்திற்குக் கொத்தையிலலையென்று கொள்க. இவ்வீடத்தில் — “ தர்மபூதஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்ம் ப்ரகாசந சக்தியானது விஷய ப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் கர்ம விசேஷங்களாலே ப்ரதிபந்திக்கப்படுகிறுப்போல சுத்த ஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்ம் ப்ரகாசந சக்தியும் பந்த தசையில் ப்ரதிபந்திக்கப்படுகையாலே சுத்த ஸத்வம் பந்தர்க்கு ப்ரகாசியாதொழிகிறது ” என்கிற ரஹஸ்யத்ரய ஸார வாக்யம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

83, 84. கீழேசேதந ப்ரகரணத்தில் — ஆத்மாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞானமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே பரஸ்பரம் பேதப்பட்டிருக்கும்படியை. [ஞர்ணை - 64ல்] த்ருபித்துக் காட்டி ஒப்போலே, இங்கும் சுத்த ஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே ஆத்மாலைக்காட்டிலும்

85. மிச்ரஸத்வமாவது-ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங் கூடி பத்த சேதனருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய். விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமாய் நித்யமாய், ஈச்வரனுக்கு கரீடாபரிசுமாய், ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருச மாயும் விஸத்ருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய் ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை யென்கிற பெயர்களை யுடைத்தாயிருக்குமசித் விசேஷம்.

ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதித்திருக்கும்படியை நிரூபித்துக் காட்ட வேண்டியது ப்ராப்த மாகையாலே அது பல ஹேதுக்களாலே காட்டப்படுகிறது. ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்காகையாலே நானென்று ப்ரகாசியா நிற்கும். இது பராக்காகையாலே நானென்று ப்ரகா சி க் க வழியில்லாமல் இதுவேன்றே ப்ரகா சி க் கு ம தா க வு ள் ள து. ஆகவே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் இது வேறுபட்டிருக்கும்படி அறியலாயிற்று. (சுத்த ஸத்வம்) சரீராதி களாய்ப் பரிணமிக்கையாலே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதப் பட்டிருக்கும். ஆத்மா ஏகரூபமாகையாலே அவனுக்கு ஒருவிதத்திலும் பரிணமமில்லை; ஜ்ஞானத்துக்குப் பரிணமமுண்டேயாகிலும் சரீராதிக்களாய்ப் பரிணமிப்பதென்பது கிடையாது; ஆகவே சரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்கையென்கிற ஹேதுவைக் கொண்டு ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்குமென்னக் குறையில்லை. ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்கைக்கு இன்னமும் இரண்டு ஹேதுக்களண்டு. ஜ்ஞானமானது விஷய ஸந்திதானமிருந்தாலொழிய ப்ரகாசியாது; சப்தாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாகாமல் அவற் றை க்ரஹிக்குமதாக மட்டுமிருக்கும். சுத்த ஸத்வமோவென்னில், விஷயத்தை அபேஷ்யாமடல் ப்ரகாசிக்குமதாய் சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலானவற்றுக்கு ஆச்ரயமாயுமிருக்குமது. ஆக இந்த ஹேதுக்களாலே இங்ஙனல்லாத ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்கு மென்னக் குறையில்லை.

85. கீழே 79 முதல் 84 வரையிலுமுள்ள ஞர்ணைகளாலே சுத்த ஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாரம் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி மிச்ர ஸத்வத்தின் ப்ரகாரம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. மிச்ரஸத்வமென்கிற சொல்லுக்கு ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடே கூடின ஸத்வகுணத்தையுடைத் தானதென்று பொருள். இதுதான் ப்ரக்ருதியென்றும் அவித்யை யென்றும் மாயை யென்றும் பெயர்களால் வழங்கப்படுமது. இது முக்குணங்களும் கலசப் பெற்றிருக்கையாலே ரஜோ குண தமோ குணங்களின் அம்ஸத்தாலே ஸம்ஸாரிகளின் ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு மறைவை யுண்டு பண்ணக்கூடியதாயிருக்கும். இன்னமும் இது விபரீத ஜ்ஞான ஜநகமுமாயிருக்கும். (அதாவது) ஆத்மாவல்லாத தேஹத்திலே ஆத்மாவென்கிற புத்தி; ஸ்வதந்திரமன்றிக்கே பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ர மென்கிற புத்தி; அந்யசேஷமன்றிக்கே எம் பெருமாளொருவனுக்கே சேஷப்பட்டதான அவ்வஸ்துவில் அந்யசேஷமென்கிற புத்தி; ஈச்வர ரல்லாதவர்களிடத்திலே ஈச்வரத்வ புத்தி; புருஷார்த்தமல்லாத ஐச்வர்யகைவல்யாதிகளிலே புருஷார்த்தத்வபுத்தி; உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயமென்கிற புத்தி — ஆகவிப்படிப்பட்ட விபரீத வுணர்ச்சிகளை ஸம்ஸாரிகளுக்கு உண்டாக்குமதாயிருக்கும். ஒருகால் உத்பத்தியும் ஒருகால் விநாசமுமற்றிருக்கும். ஸர்வேச்வரன் உலகங்களைப் படைத்தல் முதலான செயல் களைச் செய்து விளையாடுவதுண்டே, அதற்கு உபகரணமாயுமிருக்கும். இன்னமும், ப்ரதேச பேதத்தாலும் கால பேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும் விஸத்ருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதுமாயிருக்கும். குண வைஷம்யமில்லாதவிடத்தையும் குண வைஷம்ய முள்ளவிடத்தையும் கருதி ப்ரதேச பேதமென்கிறது. கார்யத்திற்கு உந்முகமான ஸ்தூலா வஸ்தையிலே குணவைஷம்யமுள்ளது. அல்லாதவிடமெல்லாம் குண ஸாம்யமுள்ளது. அதில் குண வைஷம்யமில்லாதவிடம் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும்; குண வைஷம்யமுள்ள விடம் விஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும், ஸத்ருச விகாரமாவது நாயரூபவிபாக நிர்தேசத்திற்கு ஆநர்ஹமாயிருக்கிற ஸுஷும் விகாரம். விஸத்ருச விகாரமாவது நாமரூபவிபாக நிர்தேசத்

86. ப்ரக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்யையென்கிறது-ஜ்ஞானவிரோதியாகையாலே; மாயை யென்கிறது-விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே.
87. இதுதான் "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதமிங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மாணங்கார மனங்கள்" என்கிறபடியே, இருபத்து நாலு தத்வமாயிருக்கும்.

திற்கு யோக்யமாயிருக்கும் ஸ்தூல விகாரம். ஆக, குண வைஷம்யமில்லாத ப்ரதேசத்தில் ஸத்ருசவிகாரத்தை யுண்டாக்கக் கடவதாயும், குணவைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசத்தில் விஸத்ருசவிகாரத்தையுண்டாக்கக் கடவதாயிருக்குமென்றதாயிற்று. இனி காலபேதமாவது ஸ்ருஷ்டிகாலம் ஸம்ஹாரகாலமென்ற வாகி. ஸம்ஹார காலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க் கிடக்கையாலே ஓரிடத்திலும் குணவைஷம்யத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே எல்லாவிடத்திலும் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பகவானுடைய அறிஷ்டாந விசேஷத்தாலே விபக்தமாய் கார்யத்திற்கு உந்முகமாய் குண வைஷம்யம் பிறந்தவாறே விஸத்ருசவிகாரத்தையுடைத்தாகா நிற்கும். ஆக இப்படிப்பட்ட அசித் விசேஷம் மிச்ரஸத்வ மென்று கொள்ளக்கடவது.

86. கீழ்ச் சூர்ணையில் மிச்ரஸத்வத்திற்கு ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை—என்கிற பெயர்களிருப்பதாகச் சொல்லிற்று. அப்பெயர்களின் பொருள் விவரிக்கப்படுகின்றதிங்கு. இதனுடைய ஸ்வபாவங்களைப் பற்ற வந்த பெயர்கள் இவை; மஹான் முதலான விகாரங்களைத் தன் பக்கம் நின்றுப் பிறப்பிக்கையாலே ப்ரக்ருதி யென்கிறது. ப்ரக்ருதி சப்தம் காரணத்தைச் சொல்லுமது. இதுதான் உபாதாந காரணத்தையே சொல்லுமதாயிருக்கும். பரப்ரஹ்மமே ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமென்பதைச் சொல்லா நின்ற ஸூத்ரகாரர் * प्रकृतिश्च अविज्ञाद्विज्ञानानुपरोधात्* என்கிற ஸூத்ரத்தில் உபாதாந காரணவாசகமாக ப்ரக்ருதி சப்தத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இனி, அவித்யை யென்கிற பெயர் வந்ததற்குக் காரணமென்னென்னில், ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாயிருப்பது பற்றி அவித்யை யென்கிறது. அவித்யை யென்கிற சொல்லானது — ஜ்ஞானமில்லாமை, ஜ்ஞானத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாயிருப்பது—என்கிற பொருள்களைத்தரும்; விஷயத்திற்குத் தக்கபடிதானே ப்ரயோகமிருக்கும். ஆகவே இக்கு ஜ்ஞானவிரோதி யென்கிற பொருளில் அவித்யை யென்றது—என்று கொள்ளக்கடவது. இது ஜ்ஞானவிரோதி யென்பது கீழ்ச் சூர்ணையில் 'ஜ்ஞானாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய்' என்பதனாலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இனி மாயை யென்கிறது எத்தாலே யென்னில்; அரக்கரகரர் முதலானார் செய்யும் செயல்களை 'ஆச்சர்யகரம்' என்பது பற்றி மாயா சப்தத்தாலே சொல்லுவதுண்டன்றே; அதுபோலவே இதனையும் மாயை யென்கிறது—விசித்திர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. அதாவது ஒன்று போலே ஒன்று இருக்கையன்றிக்கே வியக்கத் தக்க காரியங்களைப் பிறப்பிக்கை. (86)

87. இப்படிப்பட்ட அசித்தானது கார்ய ரூபத்தாலும் காரண ரூபத்தாலும் அதேக தத்வமாயிருக்கும்; *பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மாணங்காரமனங்களே* என்று திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி இருபத்து நான்கு தத்வமாயிருக்கும். உதாஹரித்த பாசுரத்தில், ஐம்புலன்களாவன—சப்தாதிவிஷயங்கள் ஐந்து; பொறியைந்தாவன—ச்ரோத்ரம் முதலிய ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து; கருமேந்திரியங்களாவன—வாக்கு முதலானவை ஐந்து, ஐம்பூதங்களாவன—ஆகாசம் முதலிய பூநூலங்கள், பிரகிருதி பென்றது—ப்ரக்ருதி. மாணங்காரமனங்களாவன—மஹான்

88. இதில் ப்ரதம தத்வம் ப்ரக்ருதி.
89. இது அவிபக்த தமஸ்ஸென்றும், விபக்ததமஸ்ஸென்றும், அக்ஷர மென்றும் சில அவஸ்தைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.
90. இதில் நின்றும், குணவைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்.
91. குணங்களாகிறன-ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள்.
92. இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய் ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத் பூதங்களாய், விகாரதசையில் உத் பூதங்களாயிருக்கும்.
93. ஸத்வம்—ஜ்ஞாநஸுகங்களையும், உபயஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

அஹங்காரம், மனஸ்—ஆகியவை.

88. கீழேயெடுத்துக்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் மொத்தமாகத் தத்துவங்களைச் சொல்லிற்றே யொழிய அவற்றின் அடைவு சொல்லிற்றில்லை யாதலால் அவற்றில் முதல் தத்துவம் இன்னதென்று தெரிவிக்கலாகிறது. ப்ரக்ருதி யென்றும் ப்ரதாந மென்றும் அவ்யக்த மென்றும் முதல் தத்துவத்திற்குப் பெயர். ப்ரக்ருதி யென்று சொல்லுகைக்கு நேறு முன்னே (86) சொல்லிற்று. ப்ரதாந மென்கிறது எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு ப்ரதானமான உபகரணமாயிருக்கையாலே. அவ்யக்த மென்கிறது குணங்களின் பாகுபாடு வ்யக்தமாகத் தெரியாமையற்றி.

89. முதல் தத்வமான ப்ரக்ருதிக்குண்டான அவஸ்தா விசேஷங்கள் பேசப்படுகின்றன. இந்த ப்ரக்ருதியானது அவிபக்த தமஸ்ஸென்றும் விபக்த தமஸ்ஸென்றும் அக்ஷர மென்றும் சில அவஸ்தைகளைக் கொண்டிருக்கும். ஸம்ஹார ஸமயத்தில் நாமரூப விபாகத்துக்கு அர்ஹமஸ்திக்கே யிருக்கையாலே அவிபக்த தமஸ்ஸென்பது அப்போது, ஸ்ருஷ்டி ஸமயம் வந்தவாறே நாமரூப விபாகத்திற்கு உரித்தாம்படி விபக்தமாய் கார்யோந்முசுமாகையாலே விபக்ததமஸ்ஸென்பது அப்போது. பிறகு பசுவத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே தமோ வஸ்தை குலைந்து புருஷ ஸமஷ்டி கர்ப்பத்வம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை யடைந்து நிற்கையாலே அது அக்ஷராவஸ்தையெனப்படும்.

90, 91. இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்றும் மஹான் முதலான விகாரங்கள் தோன்றுவதற்கு மூலம் சொல்லப்படுகிறது. இதில் நின்று மென்றது—இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்று மென்றபடி. குண வைஷம்யத்தாலே மென்றது ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களின் பரஸ்பர உத்ரேகத்தாலே மென்றபடி. அதனால் மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்குமென்றதாயிற்று.

92. இந்த ஸத்துவரஜஸ் தமோ குணங்கள் இருக்கும்படி எங்கனையெல்லில்; இவை ப்ரக்ருதிக்கு வந்தேறியான் குணங்களன்றிக்கே இயற்கையாமவையாய், ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் ஸாம்யாபநங்களாயிருக்கையாலே இவற்றின் ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றாமலும் விக்குத்யவஸ்தையில் வைஷம்யாபத்தியாலே இவற்றினுடைய ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றியுமிருக்கும்.

93, 94, 95. விகார தசையில் கார்யத்தைக்கொண்டே இவற்றை நிரூபிக்க வேண்டுகையாலே கார்யங்களைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் இவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்கள் காட்டப்படுகின்றன. ஸத்வ குணம் நிர்மலமாகையாலே ஞானத்தையும் சுகந்தையும் மறைத்திட

34. ரஜஸ்ஸு—ராக த்ருஷ்ணா ஸங்கங்கனையும் கர்மஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.
35. தமஸ்ஸு—விபரீதஜ்ஞானத்தையும், அவதானத்தையும் ஆலஸ்யத்தையும் நித்தரையையும் பிறப்பிக்கும்.
36. நிலை ஸமங்களானபோது விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்; விஷமங்களானபோது, விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.
37. விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரம் மஹான்.
38. இது. ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய் அத்யவஸாய ஜகமாயிருக்கும்.
39. இதில்நின்றும், வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதியென்று த்ரிவிதமான அஹங்காரம் பிறக்கும்.
40. அஹங்கார மபிமாந ஹேதுவாயிருக்கும்.

ஹும் அவற்றை யுண்டாக்குமதாயுமிருந்து, அவற்றின் பேற்றுக்கு முயலும்படி அவை ஹிரன்யலும் ஸங்கத்தையுமுண்டாக்கும். ரஜோகுணமானது ஸ்தீ புருஷர்ஹுக்குப் பரஸ்ஸரம் ஸ்ப்ருஷையையும், ஸ்ப்தாதி, ஸர்வ விஷய ஸ்ப்ருஷையையும் க்ரியைகளில் ஸ்ப்ருஷையையும் பிறப்பிக்கும். தமஸ்ஸானது — உள்ளதை உள்ளபடியறியாமையாகிற விபரீத ஜ்ஞானத்தையும், செய்யும் செய்கைகளில் குறிக்கோளில்லாமையாகிற அவதானத்தையும், ஒரு காரியத்திலும் ஆரம்பில்லாமலிருக்கையாகிற ஆலஸ்யத்தையும், ஸர்வேந்த்ரிய ப்ரஹ்ரத்ததோபரதியாகிற நித்திரையையும் பிறப்பிக்கும்.

96. இந்த ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களினுடைய ஸமதஸையிலும் விஷமதசையினும் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களிருக்கும்படி இனிச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த குணங்களானவை உத்ரிக்தமாகாமல் ஸமநிலையிலிருந்தபோது ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்கள் நாம ரூபவிஸேஷங்களின்மையாலே தன்னில் ஸமங்களாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும். இக் குணங்கள் உத்ரிக்தங்களாகி விஷமங்களானபோது ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களும் நாமரூப விஸேஷங்களோடே கூடி, தன்னில் விஷமங்களுமாய் ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.

97. இந்த குண வைஷம்யத்தாலே விஷம விகாரங்கள் ஏற்படும்போது முதல் விகாரம் ஏதெனில்; அது மஹத்தத்துவமாகும்.

98. மஹாத் என்கிற இத்தத்வமானது “ஸாத்விகோ ராஜஸஸ் சைவ தாமஸஸ் ஸத்ரிதா மஹாத்” என்கிறபடியே ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ பேதத்தாலே மூலகைப்பட்ட தூய் புத்தி ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே அத்யவஸாயத்தை யுண்டாக்கும்படிமதாயிருக்கும்.

99 [இனி மற்றுமுண்டான விகாரங்களும் அடையே சொல்லப்படுகின்றன.] இந்த ஹ்ரானில் நின்றும் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ ரூபபேதத்தாலே வைகாரிக மென்றும் தைஜஸ மென்றும் பூதாதி யென்றும் மூலகைப்பட்ட அஹங்காரமும் பிறக்கும். இத்தால் குணத்ர யாத்மகமான மூலப்ரக்ருதியில் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே மஹானும் குணத்ரயாத்மகமாயிருக்கும்மென்றும், அப்படியே குணத்ரயாத்மகமான மஹானில் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே அஹங்காரமும் குணத்ரயாத்மகமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று.

100. அஹங்காரத்தினுடைய க்ருத்யமேதென்னில்; இது தேஹாத்மாபிமாநம் முதலிய ஹ்ரையிற் பிறப்பிக்கும்.

101. இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும் ச்ரோத்ரத்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ரணங்க ளென்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களை ந்தும், வாக்க்பாணிபாதபாயுபஸ்தங்க ளென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களை ந்தும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினொரிந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்.
102. பூதாதியில் நின்றும் சப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும், இதில் நின்றும் ஆகாசமும் ஸ்பர்சதந்மாத்தரையும் பிறக்கும். இதில் நின்றும் வாயுவும் ரூபதந்மாத்தரையும் பிறக்கும். இதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸும் ரஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும். இதில் நின்றும் அப்பும் கந்ததந்மாத்தரையும் பிறக்கும். இதில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும்.
103. ஸ்பர்சதந்மாத்தரை தொடக்கமான நாலு தந்மாத்தரைகளும் ஆகாசம் தொடக் கமான நாலு பூதங்களுக்கும் கார்யமாய், வாயு தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கு மென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.
104. தந்மாத்ரங்களாவன—பூதங்களினுடைய ஸலக்ஷ்மாவஸ்தைகள்.

101. வைகாரிக—தைஜஸ—பூதாதிபேதத்தாலே மூலகைப்பட்டதாகவன்றே அஹங் காரம் சொல்லப்பட்டது; இப்படி மூலகைப்பட்ட அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது— ஸாத்விகாஹங்காரமாகையாலே இதில் நின்றும் ஸத்வகார்யமான இந்த்ரியங்கள் பதினொன் றும் பிறக்கும் கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் மனஸ்ஸுமா கிறவை அவையாம்.

102. இனி பூதாதியென்னப்படுகிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஐந்து தந்மாத்தரை களும் அவற்றின் விசேஷமான ஐந்து பூதங்களும் பிறக்கும்படிவு சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஆகாசத்தினுடைய ஸலக்ஷ்மாவஸ்தையான ஸ்ப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும்; இந்த ஸ்ப்ததந்மாத்தரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலா வஸ்தையாயும் ஸ்ப்தகுணம் வ்யக்தமாயிருக்கப் பெற்றதாயுமுள்ள ஆகாசமும் வாயுவி னுடைய ஸலக்ஷ்மாவஸ்தையான ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும் இந்த ஸ்பர்ஸதந் மாத்தரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ஸ்பர்ஸகுணமான வாயுவும் தேஜஸ்ஸினுடைய ஸலக்ஷ்மாவஸ்தையான ரூபதந்மாத்தரையும் பிறக்கும். இந்த ரூபதந் மாத்தரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரூபகுணமான தேஜஸ்ஸும் அப்பினுடைய ஸலக்ஷ்மாவஸ்தையான ரஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும். இந்த ரஸதந்மாத்தரை யில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரஸகுணமான அப்பும் ப்ருதிவியினுடைய ஸலக்ஷ்மாவஸ்தையான கந்ததந்மாத்தரையும் பிறக்கும். இந்த கந்த தந்மாத்தரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் கந்தத்தை குணமாகவுடைத்தான ப்ருதிவி பிறக்கும்.

103. தந்மாத்ரத்தில் நின்றும் தந்மாத்ரம் பிறக்கிறபடி கீழே சொல்லிற்று. பூதத்தில் நின்றும் தந்மாத்ரோத்தபத்திக்ரமமும் சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே அதுவும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியில் நின்றும் சப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும். ஸ்ப்ததந்மாத்தரையில் நின்றும் ஆகாசம் பிறக்கும். ஆகாசத்தில் நின்றும் ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரை பிறக்கும். ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையில் நின்றும் வாயு பிறக்கும். வாயுவில் நின்றும் ரூபதந்மாத்தரை பிறக்கும். ரூபதந்மாத்தரையில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். தேஜஸ்ஸில் நின்றும் ரஸதந்மாத்தரை பிறக்கும். ரஸதந்மாத்தரையில் நின்றும் அப்பு பிறக்கும். அப்பில் நின்றும் கந்ததந்மாத்தரை பிறக்கும். கந்த தந்மாத்தரையில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும் என்றபடி.

104. பூததந்மாத்ரோத்தபத்திக்ரமம் கீழே சொல்லிற்று. அதில் தந்மாத்ரங்கள் தான் எவையென்னச் சொல்லுகிறது. ஸாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வ ஐபமான விசேஷங்களை

105. மற்றையிரண்டஹங்காரமும் ஸ்வகாரியங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது, ராஜஸா ஹங்காரம் ஸஹகாரியாயிருக்கும்.

106. ஸாத்விகாஹங்காரம் சப்ததந்மாத்திராதிபஞ்சகத்தையுமடைவே ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; தத்ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு வாகாதிகர்மேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; இவற்றையொழியத்தானே மதஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றும் சொல்லுவார்கள்.

புடைத்தல்லாத ஸப்தாதிமாத்ரத்தை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகாஸாதி பூதஸூக்ஷ்மங்களுக்கு தந்மாத்திரமென்று பெயர். தந்மாத்திரையெனினுமொக்கும். ஸாந்தத்வமாவது. அநுகூலமாகக் கொள்ளப்படுகை. கோரத்வமாவது பிரதிகூலமாகக் கொள்ளப்படுகை. மூடத்வமாவது இவையிரண்டுமன்றிக்கே உதாரணமாகக்கொள்ளப்படுகை. இதில் பூமியும் அப்பும் இயற்கையாகவே ஸாந்தங்களாயிருக்கும். தேஜஸ்ஸும் வாயுவும் கோரங்களாயிருக்கும். ஆகாஸம் மூடமாயிருக்கும். இவை ஒன்றோடொன்று கூட்டினால் ஸாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வங்களுடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்திரங்களுக்கு இந்த ஸாந்தத்வாதி விசேஷமில்லாமையாலே அவை அவிசேஷங்களென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே தந்மாத்திரங்களென்றும் அவிசேஷங்களென்றும் பர்யாயம்.

105. இனி ராஜஸாஹங்காரத்தினுடைய கார்யம் சொல்லுகிறது. ஸாத்விகாஹங்காரம் தாமஸாஹங்காரம் என்கிற விரண்டும் தன் தன் காரியங்களுண்டாக்கும்போது பீஜத்தினுடைய அங்குரத்திற்குத் தண்ணீர் போலவும், அக்தி ஜ்வலிப்பதற்குக் காற்றுப் போலவும் ராஜஸாஹங்காரம் துணைசெய்து நிற்கும்.

106. கீழ் ஸாத்விகாஹங்காரத்திற்கும் தாமஸாஹங்காரத்திற்கும் ஸாதாரணமான ஸஹகாரி சொல்லப்பட்டது. இனி ஸாத்விகாஹங்காரத்திற்கு அஸாதாரணமாயிருப்பன சில ஸஹகாரி விசேஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஸாத்விகாஹங்காரம் இந்திரியங்களை யுண்டாக்குமளவில் இவற்றினுடைய விஷயங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாயிருப்பதற்காக ஸப்த தந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ச்ரோத்ரத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். ஸ்பர்ஸாதந் மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு த்வந்திரியத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். ரூபதந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு சக்ஷுஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்கும். ரஸதந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ஜிஹ்வையை ஸ்ருஷ்டிக்கும். கந்ததந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு க்ரானேந்த்ரியத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். இப்படி ஸப்ததந்மாத்திரம் முதலான ஐந்தையும் அடைவே துணையாகக் கொண்டு ச்ரோத்ரம் முதலிய ஐந்து ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களையும் படைத்த பிறகு, இந்த ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்துக்கும் ஸேஷமாய்க்கொண்டு ஸப்தாதிகளான ஐந்தையும் அநுபந்தித்திருக்கின்ற கருமேந்த்ரியங்களைந்தையும் படைக்குமளவில் ச்ரோத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு வாக்கையும், த்வக்கைத் துணையாகக் கொண்டு பாணியையும், சக்ஷுஸ்ஸைத் துணையாகக்கொண்டு பாதத்தையும் ஜிஹ்வையைத் துணையாகக் கொண்டு உபஸ்த்தத்தையும் க்ரானத்தைத் துணையாகக்கொண்டு பாயுவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும் கருமேந்த்ரியங்களுக்கும் துணையான மனஸ்ஸைத் துணையொன்று மின்றிக்கே தானே ஸ்ருஷ்டிக்குமென்று தத்வதர்ஸிகள் சொல்லுவார்கள். ஆக, ஸாத்விகாஹங்காரத்தின் கார்யமும் அதன் ஸஹகாரி விசேஷங்களும் சொல்லப்பட்டன.

107. சிலர், இந்திரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்ய மென்றார்கள்.
108. அது சாஸ்த்ர விருத்தம்.
109. பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை.
110. இவை கூடினாலல்லது கார்யகரமல்லசமையாலே, மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரி டுவாரைப்போலே, ஈச்வரனி வற்றை யெல்லாம் தன்விலே சேர்த்து ஓண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்.
111. அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும் : அண்டத்துக் குட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநர்க்கந்தர்யாமியாய் நின்றுண்டாக்கும்.
- 112 அண்டங்கள் தானேகங்களாய், பதினாலுலோகங்களோடேகூடி, ஒன்றுக்

107-109. கீழ்ச் சொன்ன இந்திரியோத்பத்திக்ரமத்துக்கு விரோதியானபகும் திர விக்கப்படுகிறது. க்ரணம் முதலான இந்திரியங்களை ப்ருதிவி முதலான பூதங்களின் காரிய மாகவே கொள்ளுகிறார்கள். நையாயிகர் முதலானார். அவர்கள்தாம் ஆநுமாநிகராகையாலே அநுமாநத்தாலேயாயிற்று அர்த்தத்தை ஸாதிப்பது. அப்படி இந்திரியங்களை பூதகார்யமாகச் சொல்லுவதானது இவற்றை அஹங்கார கார்யமாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸ புராணதிக னோடு விரோதிக்கும். இதிஹாஸாதிகனிலுங்கூட இந்திரியங்களுக்கு பூதகார்யத்வம் (மோக்ஷ தர்மத்திலே) சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாக வேணுமே யென்னில், அவற்றில் இந்திரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம் பூதங்களினுண்டான ஆப்யாயநமாத்ரத்தையிட்டு என்று கொள்க. (ஆப்யாயநமாவது போஷணம்.) ஆக இந்திரியங் களுக்கு பூதங்கள் காரணங்களன்று என்றதாயிற்று.

110. ஆக விப்படி மஹான் முதலான பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்தி க்ரமம் சொல்லிற்றுயிற்று. இவற்றைக்கொண்டு ஈச்வரன் அண்ட ஸ்ருஷ்டி முதலியன செய்யும்படி சொல்லுகிறதுமேல், பலவகைப்பட்ட சக்தியோடேகூடி தனித்தனியேயிராநின்ற இந்த மஹாதாதிபதார்த்தங்கள் ஒன்றோடொன்று கூடினாலல்லது அண்டரூபமான காரியத்தை யுண் டாக்கமாட்டாமையாலே, தனிப்பட்ட சக்தியோடு தனித்தனியே யிருக்கின்ற மண் மணல் நீர்களை யொன்றுசேர்த்து ஒருபொருளாக்கிச் சுவராஹி கார்யத்தைச் செய்வாரைப்போலே, ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று திரட்டி இவற் றாலே அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி அதுக்குள்ளே தான்முகனைப் படைப்பன். இனி மேலுள்ள ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டி யென்று கொள்க.

111. ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேச்வரன் செய்யும் க்ரமம் சொல்லுகிறது இனி. [பஞ்சிகரணத்திற்கு முற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றும், அதற்குப் பிற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யென்றும் கொள்க.] ஸமுதாய கார்யமான அண்டத்தையும் அதன் காரணமான மஹாதாதி பதார்த்தங்களையும் ஸத்யஸங்கல்பனான ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஸாக்ஷாத்ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்குவன். தான்முகன் முத லான சேதநருடைய ஹ்ருதயங்களிலேயிருந்து ஸங்கல்பஜ்ஞாநாதிகளை ஜனிப்பித்துக் கொண்டு அண்டத்துக்குட்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குவன்.

112. ஸர்வேச்வரன் அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுமிவ்வளவே கீழ்ச் சொல்லிற்று இப்போது அவ்வண்டங்களின் பன்மையும் அவற்றினுடைய கட்டளையிருக்கும்படியும் அவை

கொன்று பதிற்று மடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஈச்வரனுக்கு கீர்டாகந்துக ஸ்தானியங்களாய், ஜலபுத்புதம் போலே ஏககாலத்திலே, ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்.

113. பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாசஹேது; வாயு வஹநாதிஹேது; தேஜஸ்ஸு பசநாதி ஹேது; ஜலம் ஸேசநபிண்டகரணாதிஹேது; ப்ருதிவி தாசணாதி ஹேது வென்பர்கள்.
114. ச்ரோத்ராதிஜ்ஞானேந்தரியங்களைந்துக்கும் அடைவே சப்தாதிகளைந்தையும் க்ரஹிக்கை தொழில்; வாகாதி கர்மேந்தரியங்களைந்துக்கும் விஸர்க்கசில்பகத யுக்திகள் தொழில்; மநஸ்ஸு இவை யித்தனைக்கும்பொது.

தான் ஸர்வேச்வரனுடைய இன்ன விநியோகத்துக்குறப்பென்னுமிடமும் அவற்றினுடைய பரிணாமப்ரகாரமும் சொல்லுகிறது. (சு.பா.நா. ௧- ஸ்ரீமஹிஸ்யாணாம் ஸ்ரீமஹிஸ்யாணாம் தாதி வ: ௦௪௦௦ஸாநா ௧௮ ௧௧) கொழிகொழிஸதாதிவ || என்கிறபடியே அண்டங்கள்தான் கண்க்கில்லாதவையாயிருக்கும். [பதினான்கு லோகங்களோடே கூடியிருக்கும்.] தைத்யதாநவபந்தக ஸுபர்ணாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான அதல விதல நிதல தலாதல மஹாதல ஸுதல பாதாலங்களாகிற கீழலகங்கலேமும் மநுஷ்யாதி கள் வர்த்திக்கும் தேஸமான பூலோகமும், கந்தர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான புவர் லோகமும், அதிகாரத்தினிருக்கும் க்ரஹ நக்ஷத்ர இந்த்ராதிக்கள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸ்வர் லோகமும், அதிகாரம் கழிந்து அதிகாராபேகையோடு கூடியிருக்கிற இந்த்ராதிக்கள் வர்த்திக்கும் தேஸமான மஹர்லோகமும், ப்ரஹ்ம புத்ரர்களான ஸநகாதி பரம ஸ்யாதிக்கள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஜநர்லோகமும், வைராஜரென்னும் ப்ரஜாபதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான தபோலோகமும், ப்ரஹ்ம விஷ்ணுஸிவர்களும் அவர்களை யுபாஸித்து அவர்களை பிராபித்தவர் களும் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸத்யலோகமுகிற பதினான்கு லோகங்களோடே கூடியிருக்கும். [ஒன்றுக்கொன்று பதிற்று மடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு] ஜலம் அக்தி வாயு ஆகாசம் பூதாதி மஹான் அவ்யக்தம் என்கிற ஏழாவரணங்களும் ஒன்றுக் கொன்று பதினமடங்கு பெருத்து ஆவரி த்திருக்கும். [ஈச்வரனுக்குகீர்டாகந்துக ஸ்தாநியங்களாய் 'ஊஸே விஹாஸி ச்ரீ பாகநு-கெஸர்வஹ. ௧-௧' என்றும் 'ஊஸே விஹாஸி விஹாஸி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே கீர்டாரஸமநுபவிக்கவிரும்பிய ஈச்வரனுக்கு விலோபகரணங்களாயிருக்கும். [ஜலபுத்புதம் போலே ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்] ஓரொரு படையாக இட்டு விட்டையுயர்த்திக் கட்டுமா போலே க்ரஹ ஸ்ரீமஹிஸ்யாணாம் நர்க்குமிழி போலே ஒருகாலே உத்பந்தங்களாம்.

113. பஞ்சபூதங்களும் தனித்தனியே விநியோகம் காட்டப்படுகிறது. ஸகல ஈதார்த்தங்களும் இருக்கை போகை வருகை முதலானவற்றுக்கு இடமளித்துக் கொண்டிருப்பது ஆகாசத்துக்கு விநியோகம். வாயு வஹிக்கை முதலானவற்றுக்கு ஹேது வாய்வுக்கும். தேஜஸ்ஸு பாகம் பண்ணுகை முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவாய்வுக்கும். ஜலம் ஈனைத்தல் முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவாய்வுக்கும். ப்ருதிவி தரிப்பது முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவாய்வுக்கும், இப்படி தத்துவ வித்துக்கள் சொல்லுவர்கள்.

114. பதினான்கு லோகங்களினுடையவும் ஒருத்தி பேதம் சொல்லுகிறது இனி; ச்ரோத்ரம் சப்தத்தை க்ரஹிக்குமது; தவக்கு ஸ்பர்ஸத்தை க்ரஹிக்குமது; சக்ஷஸ்ஸு ரூபத்தை க்ரஹிக்குமது. ஜ்ஹ்வை ரஸத்தை க்ரஹிக்குமது. க்ரணம் கந்தத்தை

115. ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு அடைவே சப்தாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்.
116. குண விரிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே.
117. ஆகாசம்-கறுத்துத் தோற்றுுகிற துமத்தாலே.
118. முன்புத்தை தந்மாத்ரையகனோடே கூடிக்கொண்டு உத்தரோத்தர தந்மாத்ரையகள் ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே, குணதிக்யமுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லுவார்கள்.

க்ரஹிக்குமது வாக்குக்கு உக்தியும், பாணிக்கு ஸில்பமும், பாதத்துக்கு கதியும், உபஸ்தபாயுக்களுக்கு ஜலமல விஸர்ஜனமும் தொழில். ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் தம் தம் க்ருரிய விஷயங்களை க்ரஹிக்கும் போதும், கருமேந்திரியங்கள் தம் தம் தொழில்களை நடத்தும் போதும் மனத்தின் உதவி இன்றியமையாததாதலால் மனஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும்.

115. ஜ்ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஸப்தம் முதலியன ஜந்நம் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களுக்கும் வ்யவஸ்தித குணங்களாயிருக்கும். ஆகாச குணம் ஸப்தம்; வாயுகுணம் ஸ்பர்ஸம்; அக்திகுணம் ரூபம்; ஜலகுணம் ரஸம்; ப்ருதிவிசுணம் கந்தம் என்றிப்படி ப்ரதிதியதமாயிருக்கு மென்கை.

116. ஒரு பூதத்தில் மற்ற பூதங்களின் குணங்களும் காணலாம்படி பூதங்களில் குணக்கலப்பு ஏற்பட்டிருப்பது பஞ்சீகரணத்தாலே. குணங்களாகையாலே ஆச்ரயத்திற்காட்டில் வேறிடத்திருப்பு இவற்றுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஆகையால் த்ரவ்யத்திலுடைய கலப்பே குணக்கலப்புக்கு ஹேதுவென்க. பஞ்சீகரணமாவது—ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களையும் தனித்தனியே [ஒவ்வொன்றையும்] இரண்டு கூறுக்கி, அவற்றிலே ஒரு கூறு தன்னை நாலு கூறுக்கி அந்த கூறுகளை இதர பூதங்களிலே கூட்டி ஸர்வ பூதங்களிலும் ஸர்வமுண்டாம்படிபண்ணுகை. இப்படியானால் ஆகாசாதி பூத பேத வ்யவஹாரம் எவ்வளவு பொருந்து மென்னில்; அவிபக்தமானவை ப்ரதானங்களாய் நிற்கையாலே பொருந்தும்.

117. அதிஸூக்ஷ்மமாகையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடியிருக்கு மாகாசமானது கப்புலனுக்கு இலக்காகையும், “யசு க்யூஷ்டம் தசு வ்யூயிவீ” என்று பூமிக்கு உள்ளதொன்றாகச் சொல்லப்படுகிற கறுப்புநிறத்தையுடையதாய்க் காணப்படுவதும் பஞ்சீகரணத்தாலே. ஆக, பஞ்சீகரணத்தாலே ஸகல பூதங்களும் ஒன்றோடொன்று சேருகையாலே சப்தாதி குணங்களைந்நும் பஞ்சபூதங்களிலுமுண்டாயிருக்குமென்று குணக் கலப்பின் காரணம் சொல்லிற்றாயிற்று.

118. இலி ஆகாசாதிகளில் பூர்வபூர்வ தத்வத்திற்காட்டிலும் உத்தரோத்தர தத்வத்துக்கு குணதிக்யமுண்டாகைக்கு அடி சொல்லுகிறது. ஸ்பர்ஸதந்மாத்ரமானது ஸப்ததந்மாத்ரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்டு ஸ்வவிசேஷமான வாயுவைப் பிறப்பிக்கையாலே வாயுவுக்கு ஸ்பர்ஸ ஸப்தங்களிரண்டும் குணமாயிற்று. இப்படி ஸப்ததந்மாத்ரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்ட ஸ்பர்ஸதந்மாத்ரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்டு அவையிரண்டோடுகூடி நின்று ரூபதந்மாத்ரமானது ஸ்வவிசேஷமான தேஜஸ்ஸைப் பிறப்பிக்கையாலே அந்த தத்துவத்துக்கு ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூபங்களாகிற முன்று குணங்களுமுண்டாயின. இப்படியே கண்டு கொள்ளாமளவில் உத்தரோத்தர பூதங்களில் குணதிக்யம் தம் தம் தந்மாத்ரங்களுக்குண்டான ஆவரணப் ப்ரயுக்தமென்பது தெனியலாகும்.

119. ஸதவ துந்யமாவது—காலம்.

120. இது ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலாகாஷ்டாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், நித்யமாய், ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், சரீரபூதமாயிருக்கும்.

119. உபக்ரமத்தில் “இது சுத்த ஸத்வமென்றும் மிச்ரஸத்வமென்றும் ஸத்வரூபமென்றும் த்ரிவிதம்” (78) என்றருளிச் செய்து, (79) “இஓல் சுத்த ஸத்வமாவது” என்று தொடங்கி சுத்தஸத்வத்தை விவரித்து, மேலே (85) “மிச்ரஸத்வமாவது” என்று தொடங்கி அதை விவரித்தாயிற்று; இப்போது ஸத்வரூபம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸத்வரூபமென்றது ஸத்வகுணமில்லாதது என்றபடி. இதனால் ரஜோகுணதமோகுணமுள்ளது என்றபடியன்று. ஸத்வகுணம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய் ஸத்வரூபமென்றது ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணமில்லாதது என்றபடி. இத்தால் கேவலஸத்வமாயிருக்கிற ஓர் அசித்தைக்காட்டிலும், குணத்ரயாச்ரயமாயிருக்கிற மற்றோர் அசித்தைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும்படி சொல்லிற்று. இதுதான் காலமென்பது.

120. இதினுடைய ப்ரகாரமேதென்னில்; [ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்] அவ்யக்தமாகிற ப்ரக்ருதியென்ன, வ்யக்தமாகிற ப்ராக்ருதமென்ன இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்கை கால தத்வத்தினுடைய ஒரு ப்ரகாரம். அவற்றுக்கு இது ஹேதுவாயிருக்கையாவதென்னென்னில்; அவற்றைத் தன்னுடைய ஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் காலத்தினுடைய அவஸ்தாவிசேஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அந்தந்த காலங்கள் வந்தபோது இவற்றை நிர்வஹிக்கையாலே இதைவிட்டு அவற்றின் பரிணாமங்களுக்கு இது ஹேதுவென்றது. ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது அக்காலம் வருமானவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன்றோ ஸ்ருஷ்டித்தது. ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னது ஸ்திதியங்களுக்கு மொக்கும். இப்படி காலப்ரதானமாக ஸர்வேச்வரன் நிர்வஹித்தகுணகையாலே இவ்விபூதியில் எல்லாப் பொருள்களும் காலக்ருதபரிணாமுடையவனவாயிருக்கும். [கலாகாஷ்டாதி ரூபேணபரிணமிக்கக் கடவதாய்] நிமேஷம்பதினைந்து கொண்டது காஷ்டை; காஷ்டை முப்பது கொண்டது கலை; கலை முப்பது கொண்டது முஹூர்த்தம்; முஹூர்த்தம் முப்பது கொண்டது திவஸம்; திவஸம் முப்பது கொண்டது மாலம். மாலமிரண்டு கொண்டது ருது; ருது மூன்றுகொண்டது அயனம்; அயனமிரண்டு கொண்டது ஸம்வதஸரம்.....” இத்தாநியாக ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே காலத்தினுடைய பரிணாம விசேஷம் ஸ்ரீ ப்ராசரபகவானாலே பேசப்பட்டுள்ளது. இதுவாயிற்று காலத்தினுடைய பரிணாம விசேஷம். [நித்யமாய்] ஆதியும் அந்தமுமில்லாததாயிருக்கை. [ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய்] ப்ரக்ருதி புருஷகாலங்கள் மூன்றும் ஈச்வரனுக்கு லீலோபகரணமாயிருக்கும். அதில் ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்கு விஷய பூதமாய்க்கொண்டு லீலோபகரணம், காலமோவென்னில் ஸஹகாரியாயிருந்துகொண்டு லீலோபகரணமாகிறது. ஸத்யஸங்கல்பமுன ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை நிர்வஹிக்காமிடத்தில் தான் அடியிற் பண்ணிவைத்த காலநியமம் தப்பாதபடி அவ்வகாலம் வருகையைப் பார்த்திருந்தே நிர்வஹிக்கையாலே இது ஸ்ருஷ்டி விஷயமாயிருக்கும். இப்படிகளாலே ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாயிருக்குமாயிற்று. இத்தை க்ரீடாபரிகரமென்றே சொல்லுகையாலே—காலக்ருத பரிணாமமேயாய்ச் செல்லுகிற லீலாவிபூதியிலே இதுக்குவிநியேரக மென்றும், அகாலகால்யமான நித்யவிபூதியில் இது கொண்டு அபேகையில்லை யென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. [சரீரபூதமாயிருக்கும்] ஈச்வரனுக்கு அப்ருதக்ளித்த விசேஷணமாயிருக்கமென்றபடி. கீழே ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாஸஹகாரியாயிருக்கு மென்கையாலே ‘ஸஹகாரிகாரணமுமீச்வரனே’ என்கிற வித்தாந்தத்திற்கு விரோதமாமோவென்கிற சங்கைக்கு இடமில்லாதபடி இது சொல்லிற்று.

121. மற்றையிரண்டசித்தும், ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்யபோகோபகரண போக ஸ்தானங்களாயிருக்கும்.
122. போக்யங்களாகிறன விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன சக்ஷுராதி கரணங்கள்; போகஸ்த்தானங்களாகிறன சதுர்தசபுவமும்; ஸமஸ்த தேஹமும்.

121. உபக்ரமத்தில் உத்தேசித்தபடி மூன்றுவிதமான அசித்தையும் பற்றிச் சொல்லி வருமிடத்தில் அவனுக்கு போகோபகரணமான கௌரவத்தையிட்டு சுத்த ஸத்வத்தை முந்துறவருளிச் செய்தார்; அவனுடைய லீலைக்கு ப்ரதாநோபகரணமாகக் கொண்டு ப்ரதாந சப்தவாச்யமான மிச்ரஸத்வத்தை அனந்தரம் அருளிச்செய்தார். அந்த ப்ரதாந பரிணாமத்துக்கு ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வகுந் யத்தை அனந்தரம் அருளிச் செய்தார். இங்ஙனமே மூன்று அசித்தையும் சொல்லுகிறவிடத் தில் «ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்» என்று கால தத்துவத்துக்கு விதியோகம் சொன்னதுபோல் முந்தின இரண்டு அசித்துக்கும் விதியோகம் சொல்லப்பட்டதில்லை; அது இப்போது சொல்லப்படுகிறது. சுத்த ஸத்வமும் மிச்ரஸத்வமும் மாகிற மற்றையிரண்டு அசித்தும் ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களாயிருக்கும் 'ஆத்மாவுக்கும்' என்ற ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசனமாகையாலே பத்த முத்த நித்யர்களான மூவகைப்பட்ட சேதநர்களையும் சொல்லுகிறது. அசேதநத் துக்கு போக்தாக்கள் சேதநர்களையாகையாலும், சேதநர்களாகவுள்ளது ஈச்வர ஜீவர்களாகையாலும் இவ்வுபயர்க்கும் இருவகையசித்தும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களாயிருக்கக் குறையில்லை. இப்படியிருந்ததேயாகிலும், சுத்தஸத்வமானது [நித்யவிபூதி] கேவலம் ஈச்வரனுடைய இச்சையாலே அவனுடைய போகத்துக்காகப் பரிணமிக்கையாலும், ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை நன்கு கண்டிருக்கிற நித்யமுக்தரில் 'அஹம் மம' என்றிருப் பாரில்லாமையாலும் அதினுடைய விதியோகம் ஈச்வரப்ரதாநமாயிருக்கும். மிச்ரஸத்வமானது [லீலாவிபூதி] அங்ஙனன்றிக்கே சேதநர்களின் கருமங்களுக்கேற்ப பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதி சரீரங்களிலே அஹம் மமதாபுத்தியைப் பண்ணி ஸ்வதந்த்ரபோக்தாக்களாயிருக்கையாலும் ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதியில் லீலாரஸமே மிக்கதாய் போகரஸம் அத்யல்பமாகையாலும் இதினுடைய விதியோகம் பத்தசேதநப்ரதாநமாயிருக்கும்.

122. உபயவிபூதியிலும். போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களின் விவேகம் செய்யப்படவேண்டும். நித்யவிபூதியில் போக்யங்களாவன—அப்ராக்ருதமான ஸப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன—திவ்யமால்யாதிகளும் சத்ரசாமராதிகளும். போகஸ்தானங்களாவன—அப்ராக்ருதரத்தமயமான மண்டபங்களும் மாளிகைகளும் பஞ்சோபநிஷந்மயமான தில்ய விக்ரஹங்களும்—என்றிப்படி நித்யவிபூதிப்ரக்ரீயையும் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க. ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதிப்ரக்ரீயைமட்டும் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. இங்கு சேதநர்க்கு போகமாவது ஸுகது:க்க ரூபமான அநுபவஜ்ஞானம். அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகின்ற சப்தாதிகள் போக்யங்கள். இந்த்ரியங்கள் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு உபகரணங்களாகையாலே போகோபகரணங்கள். போகஸ்தாநமென்று லோகங்களையும் தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. சேதநனுக்கு எந்த அதிகரணத்திலே ஸுகது:க்க ரூபமான அநுபவஜ்ஞானம் பிறக்கிறதோ அதுதானே போகஸ்தானமென்று சொல்லத்தக்கது. ஆகவே பதினான்கு லோகங்களையும் ஸுரநரதிர்யக் ஸ்தாவராந்மகமான ஸமஸ்த தேஹங்களையும் போகஸ்தானமாகச் சொல்லிற்று. ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதியிலுண்டான போக்ய போகோபகரணாதிகளையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவசயனம், அவதார விசேஷங்கள், அர்ச்சாவதாரங்கள் ஆகிய இவற்றிலுண்டான விதியோக விசேஷங்களாலறிவது.

123. இதில், முற்பட்ட வசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய் சுற்றும் மேலுமெல்லை யின்றிக்கே யிருக்கும்; நடுவிலசித்துக்குச் சுற்றும் கீழுமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லை யுண்டாயிருக்கும்; கால மெங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும்.
124. காலந்தான் பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.
125. சிலர் காலத்தை யில்லை யென்றார்கள்.
126. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் வித்திக்கையாலே அது சொல்லவொ ண்ணாது.
127. பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்றார்கள்.
128. பல ஹேதுக்களாலும், ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே அதுவுஞ் சேராது.
129. சிலர் ஆவரணபாவம் ஆகாசமென்றார்கள்.

123. இதில் மூலகைப்பட்ட அசித்தினுடையவும் பரிமாணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. சுத்தஸத்வமான முந்தின அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு; எதனால்? மிச்ரஸத்வாதியாகையாலே. அந்த மிச்ரஸத்வத்துக்கு மேலெல்லையுண்டு; எதனால்? சுத்தஸத்வாதியாகையாலே. காலத்துக்கு அப்படியொரு அவச்சேதமில்லாமையாலே அது எங்குமுண்டாயிருக்கும்.

124. எங்குமுண்டான காலந்தான் உபய விபூதியிலும் நித்யமென்று இவ்வாசிரியர் தமக்குத் திருவுள்ளம். இங்ஙனன்றிக்கே இதுக்கு விபூதிவிபாகத்தையிட்டு ஒரு பேதம் சொல்லுவாருமுண்டு; அதாவது, காலம் பரமபதத்திலே நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவர்களென்பதாம். நம்முடைய தர்சனஸ்தர்கள் தங்களிலேயுண்டான மத பேதம் காட்டினபடி.

125, 126. பெளத்தாதிகள் காலத்தை யொப்புக்கொள்ளாமல் இல்லையென்கிறார்கள். அது தவறு; ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான எல்லாப் பொருள்களும் காலக்குத பரிணாமமுடையன வாகவே காணப்படுகையாலே காலமுண்டென்பது ப்ரத்யக்ஷவித்தம். தவிர, ச்ருதி முதலிய ப்ரமாணங்களினாலும் வித்தம். விசேஷித்து ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரம் கால நிர்ணயத்தையே ஜீவநாடியாகக் கொண்டதென்பது முணரத்தக்கது.

127, 128. வைசேஷிகாதிகள் ப்ருதிவி முதலானவை போலே திக்கென்றும் தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்கிறார்கள்; இதுவும் தவறு. நாலுபேர் நாலுதிக்கிலும் நின்றால் தால்வர்க்கும் நடுவானவிடம் ஒருவனுக்குக்கிழக்காய் ஒருவனுக்கு மேற்காய் ஒருவனுக்கு வடக்காய் ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த் தோற்றுகின்றது. இதனால் ப்ரதியோகிக்குத் தகுந்த படி கல்பித்துக்கொள்ளுகையொழிய தனிப்பட்ட த்ரவ்யமொன்றில்லை யென்பது புலனாகும். இங்ஙனே மற்றும் பல ஹேதுக்களுமுண்டு. ஆகவே ஆகாசத்திலோ பூமியிலோ திக்கு அந்தர்ப்பூதமென்று கொள்வது. ஸூர்யனுடைய உதயாதிகளுக்கேற்ப ப்ருதிவ்யாகாசங் களுக்குள்ளே திக்விபாகத்தைக் கல்பித்துக்கொள்ளுமத்தனை யென்றதாயிற்று.

129, 130. பஞ்சபூதங்களென்று சொல்லப்படுமதில் ப்ருதிவிமுதலான நான்கு பூதங் களிப்போலே ஆகாசத்தையும் பாலரூபபதார்த்தமாகக் கொள்ளாதே ஆவரணபாலரூபமா கக்கொள்ளுவர் பெளத்தர்; "ஆவரியதே அதேந" என்கிற கரணவ்யுத்தபத்தியாலே ப்ருதிவி முதலான ஸ்தூல பதார்த்தங்கள் ஆவரணங்களாய் அவற்றினுடைய அபாவமே ஆகாச

130. பாவருபேண தோற்றுக்கையாலே அதுவுஞ்சேராது.
131. வேறே சிலர் இது தன்னை நித்யம் நிரவயவம் விபு அப்ரத்யக்ஷ மென்றார்கள்.
132. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளில்லாமையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை நாலுஞ்சேராது.
133. த்வசிந்தரியத்தாலே தோற்றுக்கையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷமென்கிற வதுவுஞ்சேராது.
134. தேஜஸ்ஸு-பௌமாதி பேதத்தாலே பஹுவிதம்.
135. அதில் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரம்: தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்திரம்.
136. தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு; ஸ்பர்சமௌஷ்ணயம்.

ஶப்தவாச்யமல்லது 'இது ஆகாசம்' என்று காட்டலாம்படி பாவருபமானதொரு பதார்த்தம் என்று என்பது பௌத்தர்களின் மதம். இதுவும் அஸாது. "சுத்ரே ஶ்ரேயஸ்யே" வசதி, சுத்ரே மய்யு: வசதி" என்று ஶ்ரேயநாதிகளினுடைய பதநத்திற்கு இடமாய்க்கொண்டு ஆகாசமும் பாவருபேண தோற்றுக்கையாலே இத்தை ஆவரணபாவருபமாகச் சொல்லுவது சேராது.

131, 132. ஆகாசத்தை நித்யமென்றும் நிரவயவமென்றும் விபுவென்றும் அப்ரத்யக்ஷமென்றும் சொல்லுவர்கள் நையாயிகவைஸேஷிகர்கள். அதுவும் சேராது. பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்று (ஆகாசம்) உண்டான தாகையாலே நித்யமென்னவொண்ணாது. ஒன்றில் நின்று முண்டானதொன்றுக்கு ஸாவயவத்வம் வித்தமாகையாலே நிரவயவமென்னவொண்ணாது. விபுவாகில் ஸர்வத்ர இருக்கவேணும்; தன்காரணமான அஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாமையாலே விபுவென்னப்போகாது. பஞ்சீகரணப்ரயுக்தமான ரூபமுடைமையினால் கட்புலனுக்கு விஷயமாகையினாலே அப்ரத்யக்ஷமென்னவொன்றும் சேராது.

133. 'வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமன்று; ஸ்பர்சத்தைக்கொண்டு அநுமிக்குமித்தனை' என்று யிற்று அவர்கள் சொல்லுவது, அதுவும் சேராது. ஜ்ஞானேந்திரியங்களிலே ஏதேனுமொன்றுக்கு இலக்கானபோதே ப்ரத்யக்ஷத்வம் வித்தமாகையாலே த்வசிந்தரியத்தாலே தோற்றுக்கிற வாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்னவொண்ணாது.

134. இனி, பரஸ்பர விலக்ஷணஸ்வபாவங்களான பூத விசேஷங்களில் அறியவேண்டும் அபிபாசங்கள் முக்யமானவை யெடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. தேஜஸ்ஸானது, பௌமம் திவ்யம் ஓளதர்யம் ஆகரஜம் என்கிற பேதத்தாலே அநேகவிதமாயிருக்கும், தீபாதிகளை பௌமதேஜஸ்ஸென்கிறது. ஆதித்யாதிகளை திவ்யதேஜஸ்ஸென்கிறது. ஜாடராநீயை ஓளதர்யமென்கிறது. ஸுவர்ணாதியை ஆகரஜமென்கிறது.

135. இதில் ஸ்திர அஸ்திரவிபாகம் செய்யப்படுகிறது. நெடுங்காலமுள்ளதென்னுங்காரணத்தினால் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரமென்கிறது. விரைவில் நசிக்குங் காரணத்தினால் தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்திரமென்கிறது.

136. தேஜஸ்ஸுக்கு இயற்கையான நிறம் சிவப்பு, தேஜ:பதார்த்தங்களில் நிற வேறினுமை காணப்பட்டால் அது வேறு பதார்த்தங்களின் ஸம்ஸர்கத்தினாலானதென்று கொள்ளக்கடவது. உஷ்ணஸ்பர்சம் சீதஸ்பர்சம் அநுஷ்ணசீதஸ்பர்சமென்று மூலகைப்பட்ட

137. ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு; ஸ்பர்சம் சைத்யம்; ரஸம் மாதூர்யம்.
 138. பூமிக்கு நிறமும் ரஸமும் பஹுவிதம்.
 139. ஸ்பர்சம் இதுக்கும் வாயுவுக்கு மநுஷ்ணசீதம்.
 140. இப்படி, அசித்து முன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்பர்சத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்சம் ஒளஷ்ணயம். தேஜ: பதார்த்தங்களான ஸுவர்ணாதி
 களில் ஒளஷ்ணயம் ப்ரபலஸஜா தீயத்ரவ்யங்களினால் அபிபூதமாகையாலே தோன்றுது.

137. ஜலத்திற்கு இயற்கையான நிறம் வெளுப்பு. வர்ணபேதம் ஒளபாதிசம். தே
 ஸ்பர்சமே இதற்குள்ளது. ஸ்பர்சபேதமுண்டாவது அந்யஸம்ஸர்கத்தாலே. இதற்கு
 இயற்கையான ரஸம் மாதூர்யம்.

138. உலகில் காணப்படுகிற நாநாவித வர்ணங்களுக்கும் நாநாவித ரஸங்களுக்கு
 மேல்லாம் உத்பத்திஸ்தானம் பூமியென்றவாறு.

139 பூமிக்கும் வாயுவுக்கும் ஸ்பர்சம் — உஷ்ணமும் சீதமுமன்றிக்கேயுள்ளதான
 அநுஷ்ணசீதம். இவற்றிலும் காதாசிக்கமாகக் காணப்படுகிற ஸ்பர்சபேதம் உபாதி
 ப்ரயுக்தமென்க.

140. ஆக இங்ஙனே விவரித்த ரீதியில் அசித்தத்வம் முவகைப்பட்டிருக்குமென்ற
 சொல்லி இந்த ப்ரகரணம் தலைக்கட்டப்பட்டது. ... *
 ... *
 ... *

தத்வத்ரயத்தில் அசித்ப்ரகரணம்
 முந் தி ந்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

:O:

தத்வத்ரயத்தில் முன்ருவதான ஈச்வரப்ரகரணம்.

141. ஈச்வரன், அகிலஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகணபூஷிதனாய், ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய், “ஆர்த்தோ ஜ்ஞாஸூரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ” என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கு மாச்ரயணீயனாய், தர்மார்த்தகாம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய், விலக்ஷணவிக்ரஹ யுக்தனாய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருக்கும்.

அவதாரிகை.

இந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தத்தின் உபக்ரமத்திலே “முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷ மூண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞானமுண்டாக வேணும்” என்றருளிச் செய்து, “தத்வத்ரயமாவது சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்” என்று அடுத்தபடியாக அம்முன்று தத்வங்கள் இன்னவையென்று விபஜித்துக்காட்டி, சித்தும் அசித்தும்மாகிற இரண்டு தத்வங்களினுடைய வும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிஸேஷங்களை ஸுவ்யக்தமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று—ஜீழ். இனி, அவ்விரண்டு தத்வங்களுக்கும் நியாமகளுன ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிகள் தெவியவருளிச் செய்யப்படுகின்றன. ... * ... *

141. இதில் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிவைலக்ஷணயம் ஸங்க்ரஹேண பேசப்படுகிறது. [அகில ஹேயப்ரத்யநீக-அநந்த-ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய்] அகிலஹேயப்ரத்யநீகஸ்வ ரூபனாய், அநந்த ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனாய் என்று யோஜித்துக்கொள்வது. ஈச்வரஸ்வரூபமானது ஸமஸ்தஹேயப்ரதிபடமாயிருக்கு மென்றும், த்ரிவிதபரிச்சேதரஹித மாயிருக்கு மென்றும், ஸ்வயம்ப்ரகாஸுத்வமும் ஸுகரூபத்வமுமே வடிவாயிருக்கு மென்றும் சொன்னபடி. [ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி கல்யாணகுணமண பூஷிதனாய்] ஜ்ஞானம் ஸக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு தயை வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் முதலான பரமபோக்ய குணஸ்முஹங்களாலே அலங்க்ருதனாய் [ஸகல ஜகத் ஸர்க்கஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்] ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூபங்களான ஸகல கார்ய வஸ்துக்களையும் படைத்தளித்து அழிப்பவனாய். [*ஆர்த்தோ...சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனாய்] ப்ரஷ்டைச்வர்யகாமன் கேவலன், அபூர்வைச்வர்யகாமன், பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண பகவத் ப்ராப்திகாமன் என்று தீதையில் சொல்லப்பட்ட நால்வகை யதிகாரிகளுக்கும் பஜிக்கத் தக்கவனாய். [தர்மார்த்த காமமோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய்] அறம் பொருளின்பம் விடென்கிற நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையும்ளிப்பவனாய். [விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய்] “விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய்” (181) என்று தொடங்கி மேலேயருளிச் செய்கிற வைலக்ஷணயத்தையுடைய விக்ரஹத்தோடே கூடியிருக்குமவனாய். [லக்ஷ்மீ பூமிநீளாநாயகனாயிருக்கும்] *க்ரந்தல் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் ளொழுந்துக்கும் கேள்வனாயிருப்பன் ஈச்வரன் என்றதாயிற்று.

142. அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனாகையாவது—தமஸ்ஸுக்குத் தேஜஸ்ஸு போலே யும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும் விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதி படமாயிருக்கை.
143. அநந்தனாகையாவது—நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர் யாமியாயிருக்கை.
144. அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள் வாராதோ வென்னில் ?
145. சரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷமுமீச்வரனுக்கு வாராது.
146. ஜ்ஞானநானந்தைக ஸ்வரூபனாகையாவது—ஆநந்தரூப ஜ்ஞானனாயிருக்கை.

142. கீழ்ச் சூர்ணையில் சொல்லப்பட்டவை விரிவாக உபபாதிக்கப்படுகின்றன மேல். முதலில் "அகில ஹேயப்ரத்யநீக—அநந்த—ஜ்ஞானநாநந்தைகஸ்வரூபனாய்" என்றதில் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. தேஜஸ்ஸு இருக்குமிடத்தில் தமஸ்ஸு எப்படியணுகாதோ, கருடனுக்குமிடத்தில் ஸர்ப்பம் எப்படியணுகாதோ அப்படி த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷங்களும் தன்பக்கலில் அணுகவொன்னாதபடியிருக்கைதான் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாவது.

143. அநந்தத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. தேசுபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம் வஸ்து பரிச்சேதமாகிய மூவகைப் பரிச்சேதங்களில்லாமெதான் அநந்தத்வமாவது. நித்யனாகையாலே 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், மற்றொரு காலத்தில் இலன்' என்கிற கால பரிச்சேத மில்லாமை; ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வியாபகனாய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே 'இன்ன தேசுத்திலுள்ளான், மற்றொரு தேசுத்தில் இலன்' என்கிற தேசு பரிச்சேத மில்லாமை. ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கு வேறொரு ப்ரகாரியில்லாதபடியிருக்கையாலே இன்ன வஸ்துபோலேயென்கிற வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை.

144, 145. ஸகல சேதநாசேதநங்களோடும் தான் ஒட்டற்றிருக்கையன்றிக்கே அந்தர் யாமியாயிராதின்றனென்றால் அவ்வவற்றின் தோஷங்கள் இவனுக்கு வாராதோவென்னில்; ஜீவாத்மாவானவன் இந்தசரீரத்தை அதிஷ்டித்து ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டிரா திற்கச் செய்தேயும் சரீரத்தினுடைய இளமை முதுமை முதலான விகாரங்கள் உள்ளறையு மந்த ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, ஈச்வரன் த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுக்கும் அந்தர் யாமியாய் இவற்றைசரீரமாகக் கொண்டிராநிற்கச் செய்தேயும் அவற்றின் தோஷம் ஈச்வர னுக்கு வாராது. (இதற்கு மேலும் ஒரு ஸங்கை தோன்றும்.) ஸரீரியான ஜீவாத்மாவுக்கு ஸரீரத்தின் பால்ய யௌவநாதிகள் வந்ததில்லையெயாகிலும் ஸரீர எம்பந்தமடியாக துக்கம் அஜ்ஞானம் முதலியன வருகிறாப்போலே ஈச்வரனுக்கும் ஸரீரபூதங்களான இவற்றோடுண்டான சேர்க்கையினாலே இங்ஙனே சில தோஷங்கள் வாராதோ வென்று ஸங்கிக்க நேரும். வாராது. ஜீவாத்மா ஸரீரத்தினுள்ளே ப்ரவேஸிப்பதற்கு ஹேது கருமம்; ஈச்வரன் ப்ரவே ஸிப்பதற்கு ஹேது கருமமன்று, அநுக்ரஹம். ஆக ப்ரவேஸித்தது விசேஷத்தாலே ஸரீரங் களின் தோஷம் ததந்தர்யாமியான ஈச்வரனுக்கு வாராது.

146, 147. [இப் பிரகரணத்தின் முதல் சூர்ணையில் 'ஜ்ஞானநாநந்தைகஸ்வரூபனாய்' என்றது உபபாதிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞானநாநந்தைகஸ்வரூபத்வமாவது என்னென்னில்; ஆனந்த ரூபமான ஞானத்தை யுடையனாயிருக்கை என்னப்படுகிறது. 'ஞானத்தையும் ஆனந்தத்

147. அதாவது-கட்டடங்க அநுகூலமாய், ப்ரகாசமுமாயிருக்கை.
148. இவனுடைய ஜ்ஞான சக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள் நித்யங்களாய், நிஸ்ஸீ மங்களாய், நிஸ்ஸங்க்யங்களாய், நிருபாதிசங்களாய் நிர்ந்தோஷங்களாய், ஸமானாதிக ரஹிதங்களாய் யிருக்கும்.
149. இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயமநுகூலர், சௌர்யாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூலர்; இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளுக்கெல்லாரும் விஷயம்.
150. ஜ்ஞானம் அஜ்ஞார்க்கு; சக்தி அசக்தர்க்கு; க்ஷமை ஸாபராதர்க்கு; க்ருபை துக்கி களுக்கு; வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு; சீலம் மந்தர்க்கு; ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு;

தையுமே ஸ்வரூபமாகவுடையனாயிருக்கை' என்று ஸப்தார்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது, 'ஆனந்த ரூபஜ்ஞானாயிருக்கை' என்று ஏனெனினிஸ்; ஞானமென்றும் ஆனந்தமென்றும் பிரித்துச் சொல்ல இரண்டு அவஸ்தையின்றிக்கே, ஞானமே ஸ்வரூபமாய் அதுதான் அநுகூலமாயிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே. அதாவது, ஸ்வரூபமுள்ள பரப்பெங்கும் அநுகூலமாயும் ப்ரகாசமாயுமிருக்கையே ஜ்ஞானநாதந்தைக ஸ்வரூபத்தென்ற தாயிற்று. ஸ்வரூபத்தில் அநுகூலமல்லாததும் ப்ரகாசமல்லாததுமான இடமே கிடையா தென்றுணர்க. அநுகூலத்வமாவது ஆஹ்லாதகரத்வம்; ப்ரகாசத்வமாவது — அந்யாநித ப்ரகாசமாயிருக்கை யன்றிக்கே தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கை.

148. [ஆகக் கீழே ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது; இனி, ஸ்வரூபத் தைப் பற்றியிருக்கும் திருக்கல்யாண குணங்களினுடைய வைலக்ஷண்யம் உபபாதிக்கப் படு கிறது.] இப்பெருமானுடைய ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு வாத் ஸல்யம் ஸௌரீல்யம் ஸௌர்யம் வீர்யம் முதலான ஸகலகுணங்களும் உத்பத்தி விநாசங் களையுடையன வல்லாமல் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாலே நித்யங்களாயிருக்கும். ஒரொன்றே அவநிகாணவெர்ணாதிருக்கும். எண்ணித் தலைக்கட்ட முடியாதிருக்கும். ஒருஉபாதித்யல் உண்டாகையன்றிக்கே ஸ்வாபாதிசங்களாயிருக்கும், ஹேயகுணங்களோடே கலையிருக்கையா:கிற குற்றமில்லாதே யிருக்கும். ஒப்புமுயர்வுமற்றிருக்கும்.

149. கீழே சொல்லப்பட்ட கல்யாண குணங்களுக்கு மூன்று வகுப்புகளிலே சேர்க் கையுள்ளது: வாத்ஸல்யாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு; ஸௌர்யாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு; ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு. ஆக இம் மூன்று வகுப்புகளிலும் சேர்ந்த குணங் களை யெடுத்து இவற்றுக்கு விஷயம் காட்டப்படுகிறது. (அதாவது, இன்ன குணம் இன்ன ரீடத்திலே உபயோகப்படுமென்பது காட்டப்படுகிறதென்கை.) வாத்ஸல்ய ஸௌரீல்ய ஸௌலப்யாதி குணங்களுக்கு ஆச்ரிதர்கள் விஷயபூதர்கள். ஸௌர்ய வீர்ய பராக்ரமங் களுக்கு ஆச்ரித விரோதிகள் விஷயபூதர்கள். கீழ்ச்சொன்ன வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் சௌர்யாதி குணங்களுக்கும் ஊற்றுவாயான ஜ்ஞானசக்த்யாதி குணங்களுக்கு எல்லாரும் விஷயபூதர்கள். ஆச்ரித ரக்ஷணாதிகள் செய்யவேணுமானாலும் ஆச்ரித விரோதி நிரஸநாதிகள் செய்யவேணுமானாலும் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய ஆறு குணங்களோடு கூடியே நிர்வஹிக்க வேண்டுகையாலே பெண்கை. (149)

150. திருக்குணங்களை மூன்று வகையாக்மி அவற்றுக்கு விஷயங்கள் காட்டப்பட்டன கீழே; குணங்களுக்குத் தனித்தனியே விஷய நிர்வஹண்டாகையாலே அதுதன்னையும் காட்ட

ஸௌஹார்தம் துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு: மார்த்தவம் விச்லேஷ பீருக்களுக்கு;
ஸௌலப்யம் காணவாசைப் பட்டவர்களுக்கு; இப்படி யெங்கும் கண்டு
கொள்வது.

151. இப்படி, ஈச்வரன் கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, பிறர்
நோவு கண்டால், ஐயோ! என்றிரங்கி, அவர்களுக் கெப்போதுமொக்க
நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொது

வேண்டி, கீழெடுத்த குணங்களிலே சிலவற்றுக்குத் தனியே விஷயங்கள் காட்டப்படுகின்
றன. [ஜ்ஞானம் அஜ்ஞார்க்கு.] சேதநருடைய லிதா லித நிருபணத்திற்கு உடலான ஞான
மானது, தங்களுடைய லிதா லித நிருபணிகளில் ஞானமற்றிருக்கும்வர்களுக்கு உறுப்பா
யிருக்கும். [ஸக்தி அஸக்தர்க்கு] அவயு கவடி நா ஸாமர்த்தியமாகிற ஸக்தியானது தங்க
ளுடைய இஷ்டாதிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களில் ஸக்தியற்றவர்களினுடைய கார்யலித்திக்கு
உறுப்பாயிருக்கும். [கூடிமைஸாபராதர்க்கு.] குற்றங்களைப் பொறுப்பதாகிற கூடிமையானது
குற்றவாளர்களாகத் தங்களை அநுஸந்தித்திருக்கும்வர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும், [க்ருபை
துக்கிகளுக்கு.] பிறர்படுந்துயரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதிருக்கையாகிற க்ருபையானது
*ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று
துளங்குகை முதலான துக்கமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [வாதஸல்யம் ஸீதா
ஷர்க்கு] அன்றின்ற கன்றினுடம்பின் வழுவை விரும்பி புடிக்கும் பசுவைப்போல் ஆச்ரித
ருடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையாகிற வாதஸல்யமானது அவித்யாகர்
மாதி தோஷ விசிஷ்டர்களாகத் தங்களை யநுஸந்தித்திருக்கும்வர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும்.
[சீலம் மந்தர்க்கு] பெரியவன் தாழ்த்தவர்களைளாடே புரையறக்கலக்கும் ஸ்வபாவமாகிற சீல
மானது தங்களுடைய தன்மையை அநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஆர்ஜவம்
குடிலர்க்கு] கரணதர்யத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கையாகிற ஆர்ஜவமானது தங்களுடைய
கரணதர்யத்திலும் தேர்மையில்லாமையை அநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும்.
[ஸௌஹார்தம் துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு] எப்போதும் தன்மையைச் சிந்தித்திருக்கையாகிற
ஸௌஹார்தமானது எப்போதும் தீமையையே சிந்தித்திருக்கும் துஷ்டஹ்ருதயர்களாகத்தங்களை
யநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [மார்த்தவம் விச்லேஷபீருக்களுக்கு] ஆச்ரித
விச்லேஷம் பொறுத்திருக்கமாட்டாமையாகிற ஸௌகுமார்யகுணம் தன்னைப் பிரிந்திருக்க
ஆக்ரமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர்களுக்கு]
அதிந்தரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கிலக்காக்கும்படி பண்ணுகையாகிற ஸௌலப்ய
குணம் தன்னைக்காணவேணுமென்றாசைப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். இவ்வகையாலே
மற்ற நிருக்ருணங்களுக்கும் விஷயம் கண்டுகொள்க. (150)

151. ஸர்வேச்வரன் இத்தகைய திருக்குணங்களோடு கூடினவனாகையாலே அடியார்
யக்களில் பரிமாறிப்போரும்படிகளைப் பரக்கப் பேசுகிறது. பிறர் நோவுபடக் கண்டால்
காருணிகனாகையாலே ஐயோவென்றிடுபட்டிருப்பன்; ஸௌஹார்தவானாகையாலே ஆச்ரிதர்கள்
அறிந்த காலத்தோடு அறியாத காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலத்திலும் அவர்களுக்கு
கைலவித மங்களங்களையும், ஆசம்ஸிப்பவனாயிருப்பன்; ஆச்ரித பரதந்த்ரனாகையாலே
திலாத் தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர் முதலான அசேதநப் பொருள்களைப் போலே,
தனக்கேயாயிருப்பதும் தனக்கும் பிறர்க்கும் பெரதுவாயிருப்பதுமன்றிக்கே பிறர்க்கேயா
யிருப்பன்; ஸாம்ய குணயுக்தனாகையாலே அடியார்கள் திறத்தில் பிறப்பு அறிவு நடத்தை
முதலியவற்றிலுண்டான தன்மை பாராமல் பரிமாறுவன்; அசாண்யசரண்யனாகையாலே
*தாங்களும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, பிறரும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, என்று அறுதியிட்ட
தீக்ஷமையில் 'பற்றிலார் பற்ற தின்றனே!' என்கிறபடியே தான் ரக்ஷகனாயிருப்பன்; ஸத்ய

வாயிருத்தல் செய்யாதே. நிலாதென்றல் சந்தமம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்
கேயாய், தன்னையாச்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஐம்மஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களாலுண்
டான நிகர்ஷம் பாராதே. தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான்
தஞ்சமாய், ஸாந்தீபிநிபுத்ரணையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு
வந்தாப்போலே அரியன செய்தும், அவர்களேபகிதங்களைத் தலைக்கட்
டியும். அவர்களுக்கு த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்
கியும், தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்க
கனையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி, அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டி
னால் தான் க்ருதக்ருத்யனாய். தான் செய்தநன்மைகளொன்றையும் நினையா
தே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருத லவத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸி
தங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லா தசையிலும் இனியனாய், பார்யா
புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணாக் கண்ணீட்டிருக்கும் புருஷனைப்போலே;
அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே. குற்றங்களைப் பெரி

காமனுகையாலே *மாதவத்தோன்புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை* என்கிற
படியே நெடுங்காலத்திலே கடல் கொண்டுபோன ஸாந்தீபநிபுத்ரணையும், *பிறப்பகத்தே
மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்* என்கிறபடியே ஐனித்தபோதே பெற்ற தாயும்
காணப்பெறாதபடி நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தரியத்தாலே அழைப்பிக்கக் கைதப்பிப்
போய் *கடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியிலே கிடந்த வைதிகன் பிள்ளைகளையும்
அவ்வவருபங்களோடே மீட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாப்போலே அரியன செய்தும்
அடியார் விரும்பினவற்றைத் தலைக்கட்டுவன்; ஸத்ய ஸங்கல்பனுகையாலே, உத்தாநபாத
புத்ரனான த்ருவனுக்கு ஸ்வர்க லோகத்தினுடைய மேலெல்லையிலே அபூர்வமாயிருப்பதொரு
ஸ்தானத்தைக் கல்பித்துக் கொடுத்தாப்போலே அடியார்களுக்கு முன்பில்லாதவற்றையு
முண்டாக்கிக் கொடுப்பன்; இது அபூர்வ ஹோக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வல்ல அமோவ
ஸங்கல்பனுகையாலே. [தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போலே
யிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி] தங்கள் தங்கள் உடைமையைத்
தாங்கள் தாங்கள் எடுத்து விநியோகம் கொள்ளுமாபோலே கொள்ளலாம்படி ஆத்மாத்மீயங்
களைக் கொடுத்தருள்வன். இது ஓளதார்ய குணத்தின் காரியம். [அவர்கள் காரியம் தலைக்
கட்டினால் தான் க்ருதக்ருத்யனாய்] அடியார்களின் காரியம் நிறைவேறினால் அவர்கள்
க்ருதக்ருத்யராகையன்றிக்கே தான் க்ருதக்ருத்யனானதாக அபிமானிப்பன். இது 'க்ருதி' என்னும்
குணத்தின் காரியம். [தான் செய்த நன்மைகளில் ஒன்றையும் நினையாதே அவர்கள்
செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்து,] தன் பக்கலிலே 'சரணம்' என்கிற உத்திமாத்ர
மாகிற ஸுக்ருத லேஷத்தைப்பண்ணினால் அவர்களுக்குத்தான் எல்லா நன்மைகளும் செய்தா லுங்
கூட அவற்றை ஒன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருத லவத்தையே நினைத்திருப்பன்.
இது க்ருதஜ்ஞதா கார்யம். [அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி
எல்லா தசையிலும் இனியனாய்] நெடுங்காலமே பிடித்துக் கொளுந்திக்கிடக்கிற ப்ராக்ருத
விஷயரஸங்களை அறவே மறக்கும்படி ஸர்வாவஸ்தையிலும் இனியனாயிருப்பன். இது மாதூர்ய
மென்னும் குணத்தின் காரியம். [பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணாக் கண்ணீட்
டிருக்கும் புருஷனைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே]
மக்கள் மனைவியருடனே கூடிவர்த்திப்பானொரு புருஷன் அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக்
கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாதாரைப் போலேயிருக்குமாபோலே அடியார்கள் செய்த குற்றங்
களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருப்பன். இது சாதூர்ய கார்யம்.

யபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவனோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியராய் நின்று ரக்ஷித்து, காமிநியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காமுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு அவர்கள் பக்கல் கரணத் தாயத்தாலும் செவ்வியராய், பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தானீடுபட்டு அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி யெளியராய், அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலு மேற்குமாபோலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போகும்,

அடியார்களின் குற்றங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்க வல்லவனாகையே சாதுர்யம். [குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவனோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியராய் நின்று ரக்ஷித்து] சொன்னது செய்யவேண்டும்படி தனக்கு அபிமதையாய் சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடுமவனான பெரியபிராட்டி *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குறேல்* என்கிறபடியே குற்றங்களைக்காட்டினாலும் *என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்* என்று அவனோடே மறுதலைத்து திலைகுடையாதே நின்று ரக்ஷிப்பன். இது ஸ்தைர்யமென்னும் குணத்தின் காரியம். [காமிநியுடைய அழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை லோக்யமாகக்கொண்டு] காதலியின் திறத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே அவனாடம்பிலமுக்கை விரும்பும் காமுகனைப் போலே அடியார்களானவர்களின் ப்ரக்குதலும் பந்தாதிகளான தோஷங்களை லோக்யமாகக் கொள்ளுவன். இது ப்ரணயித்வமென்கிற குணத்தின் காரியம். [அவர்கள் பக்கல் கரணத் தாயத்தாலும் செவ்வியராய்] மனமொழிமெய்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கோடராயிருக்குமவர்கள் திறத்தில், நீர் ஏருத மேடு நிலங்கனிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே தன்னை அமைத்து த்ரிசரணங்களாலும் செவ்வியராய்ப் போருவன். இது ஆர்ஜவமென்னும் குணத்தின் காரியம். [பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படி யென்னும்படி தானீடுபட்டு] *ஊர்த்வம் மாஸாந் நஜீவிஷ்யே* என்றால் *நஜீவேயம் ஷணமபி* என்கிறபடியே, தன்னைப் பிரிந்தால் அடியார்படும் வ்யஸநமானது, கடல்போன்ற தன் வ்யஸநத்துக்கு ஒரு குளப்படி மாத்திரமென்னும்படி தான் கிலேசப்படுவன். இது மார்தவமென்னும் குணத்தின் காரியம். [அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத்தாழ விட்டு] பிறவி அறிவு முதலானவற்றால் தண்ணியராயிருக்குமவர்களுக்கு அநுகூலமாக ஸர்வோத்க்ருஷ்டான தன்னைத் தாழவிடுவன். இது ஸௌகீல்ய குணத்தின் காரியம். [அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எளியராய்] அவதார தசையிலே நவநீத செளர்ய வ்யாஜத்தாலே *ஓர் நெடுங்கயிற்றால் ஊரார்கனெல்லாகும் காணவுரலோடே திராவெருளி யளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப* என்கிறபடியே ய்சோதாதிகளுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எளியராயிருப்பன். இது ஸௌலப்பகாரியம். [அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமா போலே பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போகும்.] அன்று தான் பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பகவிரங்கி, முன்பு தான் ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போந்த முன்னணைக் கன்றையும், தனக்கு போக்யமான புல்லையிட வந்தவர்களுக்கும் கடமூரிக் கொம்பிலே கோத்தெடுப்பது குளம்பாலே மிதிப்பதாமாபோலே வல்பையான பெரியபிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹ விஷயமாய்ப் போந்த தித்ய ஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு இன்று ஆர்ஜயித்தவர்களை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போருவன். இது வாதஸல்ய காரியம்.

152. இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.
 153. சீலர் பரமானுவைக் காரணமென்றார்கள்.
 154. பரமானுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ச்ருதி விரோதத்தாலும் அதுசேராது.
 155. காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்.
 156. ப்ரதாநம் அசேதந மாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டியாதபோது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார வ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.
 157. சேதநனும் காரணமாகமாட்டான்.

152. ஆக இவ்வளவும் "ஜ்ஞான ஸக்த்யாதிகல்யாணகுணகண ஹ்ரிஷிதனாய்" என்றது விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி "ஸக்ல ஜகத்ஸர்வஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்" என்றது விவரிக்கத் தொடக்கமாகிறது. [இவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.] கீழ்ச் சொன்ன விலகண ஸ்வரூப குணவிஸிஷ்டனான ஸ்ரீமந்தாராயணனே ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி ரூபங்களான ஸமஸ்த கார்யங்களுக்கும் காரணபூதன்.

153, 154. பெளத்தர் ஆர்ஹதர் வைஸேஷிகர் முதலானார் ஈச்வரனை ஜகத்காரண மென்று கொள்ளாதே பரமானுவை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுவர்கள். அது சேராது. ஏனென்னில்; ஜகத்காரணமாக அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமானுக்கள் ப்ரத்யக்ஷஸித்த மூமல்லாமல் ஆகமஸித்தமூமல்லாமல் அநுமாநத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்த்தால் அது ஆகம விருத்தமான அர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே அநுமாநஸித்தமூமல்லாமலிருக்கையாலே பரமானுஸத்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமாணமூமில்லாமையாலும், ஈச்வரனையே ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும் பரமானுக்கள் ஜகத்காரண மென்பது சேராது.

155, 156. இனி, ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரகாரண மென்று சொல்லுகிற காபிலமதம் [அதாவது ஸாங்க்யமதம்] நிராகரிக்கப்படுகிறது. கபிலமத நிஷ்டரான ஸாங்க்யர்கள், மண்ணுருவமான பாணைக்கு மண்தானே காரணமாகிருப்போலே ஸத்வ ரஜஸ்தமோமயமாயும் ஸுகதுக்க மோஹாத்மகமாயுமிருக்கிற ஜகத்துக்கு குணத்ரயத்தினுடைய ஸாம்யரூபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதந்த்ரமான காரணமாயிருக்கு மென்று சொல்லுவார்கள்; அதுவும் சேராது. ஏனென்னில் விசித்ரஜகத்தின் வடிவமாகப் பரிணமிக்கு மிடத்தில் இன்னபடி பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைதந்யமற்ற வஸ்துவாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டித்த போதொழியப் பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், அவனுடைய அதிஷ்டாந மொழியவும் பரிணமிக்குமாகில் ஸதாஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்ல வேண்டுமதொழிய ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடப்பதென்பது கூடாமையாலே காலபேதத்தால் வருகிற ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரவ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் என்று கொள்க.

157, 158. அசேதநமான ப்ரதாநத்தை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷத்தை நிரஸித்தபின் சேதநனை ஜகத்காரணமாகக்கொள்ளும் பாகபதாதிமதம் நிரஸிக்கப்படுகிறது. ஆகமஸித்தனான ஈச்வரன் நிமித்தகாரண மென்றும், ஆநுமாநிகனான ஈச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும் பாஸுபதவைஸூஷிதிகள் சொல்லுகிற ருத்ரன் சேதநரிலே ஒருவனே; * ஹிரண்ய கர்ட்பஸ் ஸைவர்த்ததாஹே * இத்த்யாதி வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ் மாவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுவாருமுனர். இவனும் சேதநரிலே ஒருவனே. ஆக இப்படிப்பட்டவர்கள் ஜகத்காரணமாவதற்கு யோக்யதையுடையரல்லர்; எத்தாலேயென்

158. கர்ம பரதந்த்ரனுமாய் துக்கியுமா யிருக்கையாலே.
159. ஆகையால் ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம்.
160. இவன் காரணமாகிறது-அவித்யா கர்ம பரநியோகாதிகளாலன்றிக்கே ஸ்வேச் சையாலே.
161. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்.
162. இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவல ஸீலை.

னில்; ஜ்ஞாந ஸக்திகளின் னங்கோசமின்றிக்கே தான் நினைத்தபடி ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் கர்மபரதந்த்ரனாயும், ஆதந்த ஸாவியாய்க்கொண்டு ஜகத்வ்யாபாரத்திலே மூளுகைக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி துக்கியாயுமிருக்கையாலே, தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாரும் கொண்டு கர்மபரவஸர்களுக்கும் துக்கிகளாயுமிருப்பார்க்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரம் ஈவ்யனே பொருந்தும். அகர்மவச்யனும் ஆதந்தமயனும் அஸங்குசிடஜ்ஞாந ஸக்திகளுமான ஸர்வேச்வரனுக்கே இது கூடுமென்ற தாயிற்று.

159 சேதநர்சேதநங்கவிரண்டும் காரணமாவதற்கு யோக்யதையில்லைவென்று நிரூபிக்கப் பட்டுத் தீர்ந்தபடியாலே முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம்.

160. லோகத்திலே அவித்யாகர்மங்களடியாகவும் பிறருடைய கட்டளையடியாகவும் காரணமாக உண்டாகையாலே அவற்றைக் கழித்து ஸர்வேச்வரன் காரணமாவதற்கு ஹேது சொல்லப்படுகிறது. அவித்யாகர்ம நிபந்தநமான காரணத்வம் ஸகல ஜந்துக்களிடத் திலும் காண்பதாகும். அதாவது, உலகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க் கொண்டு வருகிற காரணத்வம் விஷயஸூக ப்ராவண்யஹேதுவான அஜ்ஞானத்தாலும் கருமத் தாலுமன்றே. அதில் ஸாஸ்த்ர வச்யமானவற்றினுடைய உத்பாதகத்வம் கர்மப்ரதாந மாயிருக்கும்; அப்படியல்லாதது அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும் ஒன்றையொன்று விட்டிராது. அதிகாரி புருஷர்களான பிரமன் முதலானருடைய காரணத்வம் ப்ரநியோகத் தையே பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கும். அவித்யை முதலான அவத்யங்கள் தட்டாதவனாய் தனக்கொரு நியாமகரின்றிக்கேயிருப்பவனான ஸர்வேச்வரனுடைய காரணத்வத்திற்கு அவன் தன்னுடைய இச்சை யொழிய வேறு ஹேதுவில்லை.

161. ஸ்ருஷ்டி முதலானவை இச்சையாலே யானாலும் இதுதான் ஆயாஸரூபமா யிருக்குமோவென்னில்; இராது. யந்நரூபமான காயிகவ்யாபாரத்தாலன்றிக்கே அயத்நமான மாநஸவ்யாபாரரூபமான ஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்தான் அவனுக்கு அநாயாஸமாயிருக்கும். * நினைந்த வெல்லாப் பொருள்களுக் கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே, மனஞ்செய் ஞானத்துன்பெருமை * என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலை இங்கு நினைப்பது.

162. அநாயாஸமாயிருந்ததேயாகிலும், அவாப்த மைஸ்தகாமரூய்ப் பரீபூர்ணரூ யிருக்குமவனுக்கு இந்த வியாபாரத்தினால் ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; * மன்பல்லுயிர்களு மாகிப் பல பல மாய மயக்குக்களால் இன்புறுமில் வினையாட்டுடையான் * என்றும், * நளிர் மாமலருந்தி வீட்டைப் பண்ணி வினையாடும் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவலம் ஸீலை யாகவே நடக்குமிது. ஸார்வ பெளமரான சாஜாக்களுக்குச் சூது சதுரங்கமாடுதல் முதலியன போலவும், சிறுவர்களுக்கு மணற்கொட்டகமிழைத்தல் முதலியன போலவுமாகக் கொள்க.

163. ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலை குலையாதோ வென்னில் ?
 164. ஸம்ஹாரத்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது.
 165. இவன் தானே, ஜகத்தாய்ப் பரிணாமிகையாலே, உபாதாநமுமாயிருக்கும்.

இங்கே ஒரு ஸங்கையும் ஸமாதானமும்

ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் கேவலலீலை யென்று சொல்லிவிடலாமோ? *சென்று சென்றொலங் கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்* என்றும் *உய்யவுலகு படைத்து* என்றும் *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதितும்* என்றும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதாகச் சொல்லுகிற இவ்வசனங்களுக்குப் போக்கு என்? என்று ஸங்கையுண்டாகக் கூடியது. (இதற்கு ஸமாதானம்.) சேதநோஜ்ஜீவநமாகிற அதுவும் ப்ரயோஜநமாயிருக்கச் செய்தேயும் லீலையே முக்கியப்ரயோஜந மாயிருக்கும். நினைத்தபடி செய்யவல்ல ஸக்திமானான ஸர்வேச்வரன் ஸகலாத்மாக்களையும் ஏககாலத்திலேயே முக்தி பெறுவிக்க வல்லவனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸர்வாத்மநா ஸ்வாதீநரான ஆத்மாக்களை கருமத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைகழியவிட்டு ஸாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வரவா அங்கேரிப்பெனென்றிருக்கிற விது லீலாரஸத்தில் விருப்பத்தாலேயன்றே, லீலாவிபூதியென்றே இதற்குப் பெயராயுமிரா நின்றதே. ஆக இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரகர ப்ரயோஜநமாய்ச் செல்லுகையாலே ப்ரஹ்மஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும் ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் லீலையேயாகச் சொன்னவிது பொருந்து மென்க,

163, 164. இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது லீலார்த்தமாகவானால் ஸம்ஹார தஸையிற் லீலை குலையாதோவென்னில், மணற் கொட்டகமிழைத்து விளையாடுகிற சிறுவர் களுக்கு இழைத்த கொட்டகத்தை அழித்துப் பொகடுகைதானும் லீலையாயிருக்குமாயே ஸ்ருஷ்டித்த ஜகத்தை ஸம்ஹரிப்பதுதானும் ஸ்ருஷ்டி போலவே லீலையா யிருக்குமாதலால் அப்போதும் லீலை குலையாது. ஆக, இவ்வளவாலும் சொல்லிற்றாயிற்று-ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணமென்றும், பரமானுவோ ப்ரதாநமோ ப்ரஹ்மருத்ராநி சேதநர்களோ காரணமாக மாட்டார்களென்றும், ஸர்வேச்வரன் காரணமாகிறதுமே வேறு ஹேதுக்களால்ன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே யென்றும், ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் அநாயாஸமாயிருக்குமென்றும், இது தனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலை யென்றும் (சொல்லி நின்றது).

165. ஈச்வரன் ஜகத்காரணமாயிடத்தில் நிமித்தகாரண மாத்ரமன்று, உபாதாந காரணமும் இவனே யென்கிறது. உலகில் ஒரு காரியம் உண்டாகவேணுமானால் அதற்குக் காரணமிருந்து நீரவேணும். அந்த காரணம் நிமித்தகாரணமென்றும் உபாதாநகாரண மென்றும் ஸஹாரி காரணமென்றும் மூவகையாயிருக்கும். அதில் உபாதாநகாரணமாவது- கார்யரூபேண விகாரப்படுகைக்கு உரித்தான வஸ்து (பாணக்கு மண் ; வஸ்த்ரத்திற்குப் பஞ்சு என்று காண்க.) அந்த உபாதாந வஸ்துவை கார்யரூபேண விகாரப்படுத்தவல்ல கர்த்தாவை நிமித்தகாரண மென்கிறது (பாணக்குக் குயவன் ; வஸ்த்ரத்திற்கு நசவுகாரன்- என்று காண்க.) இனி ஸஹாரி காரணமாவது-காரியமுண்டாகைக்கு உபகரணமான வஸ்து, பாணக்கு சக்கரம் தடி முதலியன ; வஸ்த்ரத்திற்கு துரீ வேமாதிகள் காண்க.) கடபடாதி களாகிற கார்யவர்க்கங்களுக்கு ஏற்படுகிற காரணங்கள் வெவ்வேறு பட்டிருக்குமாயிற்று. இப்படியல்லாமல் ஜகத்தாகிற காரியத்தின் உத்பத்தியில் ஈச்வரனே மூவகைக் காரணமாயு மிருப்பன். எங்ஙனே யென்னில் ; *பஹுஸ்யரம்* என்கிற ஸங்கல்பத்தோடே கூடி நின்று நிமித்தகாரணமாயும், நாமரூப விபாகத்திற்கு உரித்தல்லாதபடி தன்னுடனே கூடிக் கிடக்கிற ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு உபாதாநகாரணமாயும், ஜ்ஞானம்

166. ஆனால், நிர்விகாரனென்னும்படி யென்னென்னில் ?
167. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே.
168. ஆனால், பரிணாம முண்டாம்படி யென்னென்னில் ?
169. விசிஷ்டவிசேஷண ஸத்வாரகமாக.
170. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே.
171. ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேதநனுக்கு சரீரேந்தரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

சுத்தி முதலியவற்றோடு கூடினவனுக்குக் கொண்டு ஸஹகாரி காரணமாய் மிடுப்பன். ஆகையாலே உபாதாந காரணமும் இவனே யாவன். கீழே நிமித்தகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஈச்வரனே இவனென்பதற்குப் பொருள் சேதநாசேதநங்களிரண்டும் அப்ருதக்லித்த விசேஷணமாய்க்கொண்டு தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது.

166, 167. தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமாகில் இவ்வீச்வரனை விகாரமற்றவனென்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்து மென்னில்; நன்கு பொருந்தும். சேதநாசேதநங்களாகிற விசேஷணங்களோடு விசிஷ்டானுன தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமிடத்தில் விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமில்லாமையாலே விகாரமற்றவனென்னக் குறையில்கை.

168, 169. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லையாகில் இவன் தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறனென்ற பரிணாமம் இவனுக்கு உண்டாம்படி எங்ஙனேயென்னில், தன்னை விட்டுப்பிரிய்கில்லாத விசேஷணத்வாரா பரிணாம முண்டாகின்றதத்தனை. அப்ருதக்லித்தமான சேதநாசேதநரூப விசேஷணத்வாரா பரிணாமமுண்டாகின்ற தென்றதாயிற்று.

170. இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமின்றிக்கேயிருக்க, தனக்கு சரீரூத விசேஷணத்வாரா கார்யவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் இவனே உபாதானமாகை கூடுமோ வென்னில், சிலந்திப்பூச்சியின் தன்மையை யறிபவர்கள் இங்ஙனம் சங்கிக்க இடமில்லை. அல்ப சக்தியுள்ள சிலந்திக்கு ஸ்வரூப விகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தன் சரீரமாகிற விசேஷணத்தின் வழியாக நூல்திரளாகிற கார்யஜாதத்திற்குத் தான் உபாதானமாம்படி யுண்டான ஸ்வபாவமானது "பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே" என்று ஒதப்படுகிற ஸர்வசுத்தி யுத்தான ஸர்வேச்வரனுக்குக் கூடாமையில்கையே. இந்தச் சிலந்தி த்ருஷ்டாந்தம் வேதாந்தங்களிலும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளதன்றே. (170)

171. ஜகத்துக்கு மூலகைக் காரணமும் ஈச்வரனே யென்னுமிடம் ஸாதிக்கப்பட்டது கீழ். தன்னைப்போலவே நித்ய வஸ்துக்களாக ஸாஸ்த்ரங்களில் ஒதப்பட்டுள்ள அசித்தையும் சித்தையும் ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறனென்பது எப்படி? என்னு மாகாங்கையிலே சொல்லப்படுகிறது. அசித்தைப்பரிணமிக்கச் செய்கையும் சேதநனுக்கு ஸரீரத்தையும் இந்திரியங்களை யுட்கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தைப் பண்ணுகையுமே யாயிற்று ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது.

172. ஸ்திதிப்பிக்கையாவது ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயிருக்கு நீர்நிலைபோலே, அநுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வ ரக்ஷைகளையும் பண்ணுகை.
173. ஸம்ஹரிக் கையாவது அவிநீதனான புந்ரணப் பிதா விலங்கிட்டு வைக்குமா போலே, விஷயாந்தரங்களிலே கைவளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டு வைக்கை.
174. இம்மூன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்
175. ஸ்ருஷ்டியில், ப்ரஹ்மாவுக்கும் ப்ரஜாபதிகளுக்கும், காலத்திற்கும், ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்; ரஜோகுணத்தோடே கூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்.
176. ஸ்திதியில், விஷ்ணவாதி ருபேண அவதரித்து, மன்வாதிபுகேந சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, நல்வழிகாட்டி காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், ஸத்வகுணத்தோடே கூடி ஸ்திதிப்பிக்கும்.
177. ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ரனுக்கும், அகந்யந்தகாதிகளுக்கும், காலத்துக்கும், ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், தமோ குணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்.

172. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்ற அடையில் ஸ்ருஷ்டிக்கு அடுத்தது ஸ்திதி யாகையாலே ஸ்திதிப்பிக்கையாவது என்னென்னில்; 'தன்னிலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு ரக்ஷைமாய்க்கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர்நிலை போலே அவற்றை ரக்ஷிப்பதற்கு அநுகூலமாக உள்ளே பிரவேசித்து நின்று அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றவாறு ஸர்வரக்ஷைகளையும் பண்ணுகை.

173. இனி ஸம்ஹரிக் கையாவதென்னென்னில்; தன்னை வழிபட்டு உய்வதற்குறுப்பாகத் தான் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போகப்புக்வாரே, விதி நிஷேதங்களுக்கு உட்பட்டு ஒடுங்கி வர்த்தியாமல் மனம் போனபடி திரியும் மகளை ஹிதபரண தந்தையானவன் ஒரு வியாபாரத்துக்கும் உரியனல்லாதபடி விலங்கிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாபோலே; விஷயாந்தரங்களிலே அதிப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணகளேபரங்களைக் குலைத்து ஒடுக்கியிட்டு வைக்கை.

174—177. கீழ்ச் சொன்ன ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே நாலுபடிப்பட்டிருக்கும். பதினான்கு லோகங்களையும் படைக்குமவனாய் ஸ்ருஷ்டி புருஷனான பிரமனுக்கும், அவனால ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு நித்யஸ்ருஷ்டியைச் செய்யுமவர்களான தஸ ப்ரஜா பதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு இன்றியமையாததான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகங்களான ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவான ரஜோ குணத்தோடே கூடியிருந்து ஸ்ருஷ்டிக்கை—ஸ்ருஷ்டியில் நான்கு ப்ரகாரம். “ 8ப்யூவிரிகூயிரிஸூஹ்யூ 8-8ாவதாரஃ ” என்கிற விஷ்ணுவவதாரம் தொடக்கமாக *எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்கிறபடியே அதேகாவதாரங்களைப் பண்ணி மநு யாஜ்ஞ வல்க்ய பராஸர வால்மீகி செனந காதிகள் முகமாக ஸ்மிருதிஹால புராணங்களாகிற ஸாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து சேதநர்கள் தப்பு வழிகளில் ப்ரவர்த்தியாமல் ஈடேறுகைக் குறுப்பான நல்வழிகளைக்காட்டி, ரக்ஷணோபயோகியான காலத்துக்கும், லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷைமான் ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ஸத்வகுணத்தோடு கூடியிருந்து ஸ்திதிப்பிக்கை இதில் நான்கு ப்ரகாரம். ஸம்ஹரிப்பவர்களில் தலையான ருத்ரனுக்கும், அவர்ந்தர ஸம்ஹார கர்த்தர்களான அகநியமன் மூதலானவர்களுக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்குரிய காலத்திற்கும், ஒன்றுக்கொன்று

178. சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈச்வரனுக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யங்கள் வாராதோ வென்னில்?
179. கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மன்தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டஞ் சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும் வாராது.
180. இவன்றான் “முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெழுமுகில் வண்ணன்” என்கிறபடியே ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணும்.
181. விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங் காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய், ஸ்வா ரூபமாய், நித்யமாய். ஏகரூபமாய். சுத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தேஹம்

நாஸகமான ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், கண்பாராமல் செய்கைக்குறுப்பான தமோகுணத்தோடே கூடிக்கொண்டு ஸம்ஹரிக்மை—இதில் நான்து ப்ரகாரம்.

178, 179. ஈச்வரன் விஷம ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாகக் காண்கையாலே அது அடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஸங்கை பரிஹரிக்ம்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கு மளவில் ஸ்வாத்மாக்களையும் ஒரே படியாக வல்லாமல் தேவமநுஷ்யாதி விபாகம் பண்ணிச் சிலவாத்மாக்களை ஸுகிகளாகவும் சிலவாத்மாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வ மைனாகவும் பரமதயானுவாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கு மீச்வரனுக்கு எல்லார் திறத்திலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷ்ணவமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுக்காலஹிஷ்ணு த்வமாகிற க்ருபை இல்லாமையும் வாராதோவென்னில்; வாராது. சிலரை ஸுகிகளாகவும் சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற விது—விஷம ஸ்ருஷ்டிக் குறுப்பான சேதநருடைய கருமமடியாகச் செய்கையாலும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிற விது—ராக ஹேதுவான மண்ணை விரும்பித்தின்ற ப்ரஜையை மேலே திசனாகடி நாக்கிலே குறியிட்ட மன்தின்ற அஞ்சும்படி பண்ணும் ஹிதபரையான மாதாவைப் போலே, இவர்கள் மேல் துக்க ஹேதுவான கருமங்களைப்பண்ண அஞ்சும்படி ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும் வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யங்க விரண்டும் இவனுக்கு வாராது.

180. இந்த ப்ரகரணத்தின் முதல் குர்ணியில் “ஸகல ஜகத் ஸர்க்ர ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்” என்ற விசேஷணம் இவ்வாயும் உபபாதிக்கப்பட்டது. இனி “விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்” என்ற விசேஷணம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. இதையில் இரண்டு விசேஷணங்களை உபபாடியாமல் விட்டது அவற்றில் விசேஷ வக்தவ்ய மிஷையென்பது பற்றி. இப்படி ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட வீச்வரன் “முந்நீர் ஞாலம் படைத்த எம் முகில் வண்ணனை” என்கிற ஆர்வாரநிச் செயவின்படியே விக்ர ஹத்தோடே கூடினவனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்கள் முன்றையும் பண்ணுவன்.

181. இனி விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷணயம் விஸ்தரித்து உபபாதிக்கப்படுகிறது.

[விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூபகுணங்களிலுங் காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய்] ஆனந்தமயமான ஸ்வரூபமும் ஆனந்தாவஹமான குணங்களும் போலல்லாமல் எல்லைகடந்த ஆனந்தாவஹமாயிருக்கையாலே அவற்றிற் காட்டிலும் மிகவும் அபிமதமாயிருக்கும்.

(ஸ்வாநு ரூபமாய்) சில அநுரூபமல்லாமலிருந்தாலும் அபிமதமாயிருக்கும்; சில அநபி மதமாயிருந்தாலும் அநுரூபமாயிருக்கும்; அவைபோலன்றிக்கே தனக்கு அநுரூபமாயிருக்கும்.

போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்போலேயிருக்க, பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரகாசகமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமாய், ஸௌ குமார்யாதி கல்யாணகுண கண நிதியாய், யோகிதீயமாய், ஸகலஜந மோஹநமாய், ஸமஸ்தபோக வைராக்ய ஜநகமாய் நித்யமுக்தாநுபாவ்ய

[நித்யமாய்] ஸ்வரூபம் போலவும் திருக்குணங்கள் போலவும் உற்பத்தி விநாசங்களின் றியே யிருக்கும்.

[ஏகரூபமாய்] வுத்திஷ்பாடி விகாரங்களின்றியே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். *ஸ-
டெகா உவா உவாய* என்கிறபடியே.

[ஸ்ரூத்தஸத்வாத்மகமாய்] இதர குணக் கலப்பில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆச்ரயமாயிருக் கிற அப்ராக்குதத்ரவ்யமே வடிவாயிருக்கும்.

[சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப் போலேயிருக்கப் பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாய்] சுத்த ஸத்வாத்மகமானையாலே முக்குணங் களுக்கும் இருப்பிடமான சேதந தேஹம் போல, ஜ்ஞானமாய்த் தேஜோரூபமான ஸ்வரூபத் தைப் புறந் தோற்றுதபடி மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தைச் செப்பாகச் சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற பொன்னை அது புறம்பே நிழலெழும்படி தோற்றுவிக்குமாபோலே *எண்ணும் பொன்னுருவாய்* என்கிறபடியே ஸ்ப்ருஹணீயதயா பொன்னுருவென்று சொல்லப்படுமதான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத்தான் ப்ரகாசமாயிருக்கும்.

[நிரவதிக தேஜோரூபமாய்] நித்ய முக்தர்களின் விக்ரஹங்களும் இதுவும் ஒரே ஜாதி யான த்ரவ்ய மாயிருக்கச்செய்தே, ஏகஜாதீய த்ரவ்யாத்மகமான வஜ்ரோகஸாநீரதேஜஸ்ஸிற் காட்டில் ஆதித்ய சரீரத்திற்குண்டான தேஜுப்ரபாவம் போலே இவை பரிச்சிந்த தேஜஸ்ஸாம் படி தான் அபரிச்சிந்த தேஜஸ்ஸை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும்.

[ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுண நிதியாய்] ஸௌகுமார்யம் ஸௌந்தர்யம் லாவண்யம் ஸௌகந்த்யம் யௌவனம் முதலான கல்யாண குணஸமுஹத்துக்குக் கொள்கலமா யிருக்கும்.

[யொயிபெய்யமாய்] பகவத்த்யாத் பரரான பரமயோகிகளுக்கு சுபாச்ரயமாய்க் கொண்டு எப்போது உத்யாதவிஷயமாயிருக்கும்.

[ஸகலஜநமோஹநமாய்] அஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞாந் என்கிற வாசியின்றிக்கே ஸகல ஜனநி க்ஷியும் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றுமதாயிருக்கும்.

[ஸமஸ்த போக வைராக்ய ஜநகமாய்] தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டவர்களுக்கு தன்னில் வேறுபட்ட ஸகல விஷயாநுபவத்திலும் ஆசையறுக்குமதாயிருக்கும்.

[நித்ய முக்தாநுபாவ்யமாய்] அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநாநி குணங்களை யுடையரான நித்ய ராலும் *ஸடா வஸ்யுதெயிப்படியே அநவரதம் அநுபவிக்கப் படுமதாயிருக்கும்.

[வாசத்தடம் போலே ஸகலதாபஹிரமாய்] “கண் கைகால் தூய செய்ய மலர்களா சோதிச்செவ்வாய் முகிழ்தா சாயல் சாமத் திருமேனி தன்பாசடையா தாமரைநீள் வாசத்தடம் போல்வருவானே!” என்று ஆழ்வார் வருணித்தபடியே திவ்யாவயவங்களும் திருமேனியுமான சேர்த்தியாலே பரப்பு மாறத் தாமரைபூத்துப் பரிமளம் அலையெறியா நிற்பதொரு தடாகம்

மாய். *வாசத்தடம் போலே ஸகல தாபஹாமாய், அநந்தாவதார கந்தமாய் ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்வாபாச்ரயமாய் அஸ்த்ர பூஷணபூஷிதமாயிருக்கும்.

182. ஈச்வர ஸ்வரூபந்தான், பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றஞ்சு ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

183. அதில் பரத்வமாவது — அகாலகால்யமான நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யமுத்தர்க்கு போக்யரூய்க் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு.

போலேயிருக்கையாலே தன்னைக்கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்ஸாரிக நாநாவித தாபத்தோடு விரஹதாபத்தோடு வாசியற ஸகல தாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கும்.

[அநந்தாவதாரகந்தமாய்] *எத்தின்று யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயென்று சொல்லப் படுகிற எண்ணிறந்த அவதாரங்களும் அபாக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீய மாக்கிக்கொண்டு தியானுந்பந்த ப்ரதீபம் போலே வநுநிறவைமாயையாலே அவையெல்லா வற்றுக்கும் மூலமாயிருக்கும்.

[ஸர்வரக்ஷகமாய்] ஐச்வரியார்த்தினன் கைவல்யார்த்தினன், பவச்சரணுர்த்தினனில் உபாஸகர் ப்ரபந்தர் அநுபவ கைவல்யபரர் நித்யமுத்தர் என்கிற வாசியற ஸர்வரூபமாயும் அதிஷ்ட திவ்யருத்தி இஷ்ட ப்ராப்தினைப் பண்ணுபது திவ்ய மங்ளா விக்ரஹத்தோடு கூடியான்கையாலே எல்லார்க்கும் ரக்ஷகமாயிருக்கும்.

[ஸர்வாச்ரயமாய்] உபய விபூதிக்கும் ஆச்ரயமாயிருக்கும்.

[அஸ்த்ரபூஷண பூஷிதமாய் இருக்கும்] கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வாச்ரயத்வ ஸூசகமாய் அஸ்த்ரபூஷணத்யாயத்தில் சொல்லுகிறபடியே விபூதிக்கு அபிமாதிசுளான திவ்யாயுதங்களாலும் திவ்யாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும். ஆக, “விக்ரஹத்தான்” என்று தொடங்கி இவ்வாயுதம் திவ்ய மங்ளா விக்ரஹத்தினால் உபயவை அநுவிச் செய்யப் பட்டதாயிற்று.

182. இந்த ப்ரகாரணத்தின் முதல் சூர்ணியில் “விவக்ஷண விக்ரஹ யுக்தரூபம்” என்றது கீழே உபபாதிக்கப்பட்டதாயிற்று. இந்த விக்ரஹ யோக ப்ரயுக்தமான ஈச்வரனுடைய பரத்வாதிபஞ்சக ப்ரகாரத்தையும் இனி தனித்தனியே விவரிக்கவேண்டி அதனுடைய ப்ரஸ்தாவம் இங்குச் செய்யப்படுகிறது. ஈச்வர ஸ்வரூபமானது பரத்வமென்றும் விபூஹமென்றும் விபவமென்றும் அந்தர்யாமித்வமென்றும் அர்ச்சாவதாரமென்றும் அஞ்சு ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். திருவாய்மொழியில் “விண்மீதிருப்பாய் மலேமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய், மண்மீதுழல்வாய் இவற்றுள்ளெங்கும் மறைந்துறைவாய்” (6-9-5) என்கிற பாகரத்தில் இவ்வைந்து ப்ரகாரங்களும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பது காண்க.

183. பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாய் அர்ச்சாவதாரங்களென்கிற ஐந்தினுள்ளும் பரத்வமாமது. *நகாலஸ் தத்ர வைப்ரபு: * யந் காலாத் அபசேஷிமம்* இத்யாதிப்படியே காலத்தரலாகும் பரிணாமமில்லாத தேசமாயிருப்பதாய், *நலமந்தமில்லதோர் நாடு* என்னும் படியே ஆனந்தம் அநுவிநந்திருக்கும் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே *அபர்வறுமமரர்களான அநந்த கருட விஷ்ணுநாத நித்யவலிகளுக்கும், சேறு கழுவின மாணிக்கம் போன்று திவ்யருத்த ஸம்ஸாரர்களான முத்தர்களுக்கும் அநுபவ விஷயபூதரூபக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கமிருப்பு.

184. வ்யூஹமாவது-ஸ்ருஷ்டி திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும் ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும் உபாலகாநுக்ரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்நாநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை.
185. பரத்வத்தில் ஜ்ஞானாதிகளாறும் பூர்ணமாயிருக்கும், வ்யூஹத்திலிவ்விரண்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.
186. அதில் ஸங்கர்ஷணர். ஜ்ஞானபலங்களிரண்டோடுங்கூடி ஜீவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து அதை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்தையையும் பஜித்து, சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தனத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

184. இனி வ்யூஹமாவதென்னென்னில்; வ்யூஹத்துக்கு விதியோகம் லீலாவிபூதியிலாகையாலே இவ்விபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டி யென்ன ஸ்திதி யென்ன ஸம்ஹாரமென்ன இவற்றை நிர்வஹிக்கக்கூடவும், புபுக்ஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளுக்கு அதிஷ்ட நிவாரணமும் இஷ்டப்ராபணமுமாகிற ரக்ஷணம் செய்கைக்காகவும், முமுக்ஷுக்களாய் உபாலிக்குமவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை விட்டொழித்துத் தன்னை வந்து சேர்வதற்குடலான அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகைக்காகவும் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாய்க் கொண்டு நிற்கும் நிலை. இதில் இன்ன வ்யூஹத்தாலே இன்னது செய்யுமென்னுமிடம் மேல் உபபாதனத்திலே கண்டு கொள்வது.

185. மேலே நீருபித்த பரவ்யூஹங்களிரண்டுக்கும் தன்னில் விசேஷமேதென்னச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவரூபமான பரத்வத்தில் ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸாகிற ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷணநி ரூபமான வ்யூஹத்தில் ஒவ்வொரு மூர்த்தியில் இரண்டிரண்டு குணமே ப்ரகாசமாயிருக்கும்.

186. 187. இனி இந்த ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிற மூலரிடத்திலும் விளங்காநின்ற குண விசேஷங்களும், இவர்கள்தாம் இன்னிவ்வ க்ருத்யங்களுக்குக் கடவர்களாயிருப்பர்களென்பதும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. வ்யூஹத்ரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணர் எர்வகுணங்களோடுங் கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குத் தக்கபடி ஜ்ஞானம் பலம் என்கிற இரண்டு குணங்களோடுங்கூடி, ப்ரக்ருதிக்குள்ளே மயங்கிக்கிடக்கிற ஜீவ தத்வத்தை அதிஷ்டித்து, அந்த அதிஷ்டாத விசேஷத்தாலே இத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்று நாமரூப விசேஷம் தோற்றும்படி விவேகித்து ப்ரத்யும்நாவஸ்தையையும் அடைந்து வேதம் மூர்த்திய சாஸ்த்ரங்களின் ப்ரவர்த்தனத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பர். ப்ரத்யும்நர் தம் செயலுக்குத் தக்கபடி ஐச்வர்யம் வீர்யம் என்னுமிரண்டு குணங்களோடேகூடி ஜ்ஞானப்ரஸரணத்வாரமான மநஸ் தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, சாஸ்த்ரார்த்தங்களின் அநுஷ்டாத ரூபமான தர்மங்களினுடைய உபதேசத்தையும் மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான ஸூத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பர். மநுசதுஷ்டய மாவதென்? அது தொடக்கமான ஸூத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டி யாவதென்? என்னில்; அது விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையில் பரக்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு:- மூகம் பாஹு ஊரு பாதம் ஆகிற அவயவங்களில் நின்று முண்டாகி மிதுநமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மக்ஷத்ரிய வைஷ்ய ஸூத்ர சதுஷ்டயம் மநுசதுஷ்டயமெனப்படும். இந்த மநுக்களிடத்தினின்றும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு தனித்தனியே வர்ண பேதத்தாலுண்டான மாநவஸூதமும், அப்படியே ஸ்த்ரீபுருஷமிதுநங்களாய்க் கொண்டு அந்த மாநவர் பக்கல் நின்றுமுண்டான மாநவமும், அவர்கள் பக்கல் நின்று முண்டான மநுஷ்யரூபமாய்க்கொண்டு சுத்த லாத்விகர்

187. ப்ரத்யும்நர் ஐச்வர்யவீர்யங்களிரண்டோடும் கூடி மகஸ் தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, தர்மோபதேசத்தையும் மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுந்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.
188. அநிருத்தர், சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களிரண்டோடுங் கூடி ரசஷணத்துக்கும், தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்துக்கும் கால ஸ்ருஷ்டிக்கும், மிச்ர ஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர்.
189. விபவம், அநந்தமாய் கௌண முக்க்ய பேதத்தாலே பேதித்திருக்கும்.
190. மநுஷ்யத்வம், திர்யக்த்வம், ஸ்தாவரத்வம்போலே கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்தது; ஸ்வரூபேணவன்று.

களாய்ப் பரமைகாந்திகளாய் எவ்விதமான பலனையும் விரும்பாமல் பகவதஸ்மாராதனமென்ற ப்ரதிபத்தியோடு கருமங்களை யனுப்டிப்பவர்களாய் வேதாந்தத்திலுக்கமுடையவர்களாய் த்வாதசாஷிரீமந்த்ரத்தை முன்னிட்டு அத்யாத்மசிந்தை பண்ணுமவர்களாய் முடிவில் எம் பெருமானையே அடைபவர்களாயிருக்கு மவர்களின் வகுப்பு ஸூத்தவர்க்கமெனப்படும். ஆக மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான ஸூத்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டியை ப்ரத்யும்நர் பண்ணுவரென்ற தாயிற்று.

188. அநிருத்தர் ஸர்வகுணங்களோடு கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குத் தகுதியாக ஸக்தியும் தேஜஸ்ஸுமாகிற இரண்டு குணங்களோடேகூடி ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான தத்வஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பதற்கும் த்ருடி முதலாக த்விபரார்த்த மளவான காலத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கும், கீழே ப்ரத்யும்நருடைய செயலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸூத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டிக்கு தேர்மானான மிஸ்ரவர்க ஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர். மிஸ்ர வர்கமாவது, ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களிலே பிறந்தவர்களாய் ரஜோகுணம் மிக்கவர்களாய் வேதத்தின் கர்மகாண்டத்தில் ஊன்றினவர்களாய் ஸர்வேச்வரனை யொழிந்தவர்களை ஆராதிப்பவர்களாய் பகவானை நிந்திப்பதுஞ் செய்து பகவதஜ்ஞாந பக்திகளில் அந்வயமின்றிக்கே ஸீவர்காதிகளிலே ரமியா நின்றுகொண்டு ஸம்ஸார மார்க்கத்திலேயே திரிய மவர்களின் வகுப்பு.

189. ஆக வ்யூஹத்தின்படி உபபாதிக்கப்பட்டு முடிந்தது கீழ்: இனி விபவத்தின்படி விரீவாக உபபாதிக்கப்படுகிறது. விபவமானது எண்ணித் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடி அநந்தமாய் கௌணமென்றும் முக்கியமென்றும் இருவகையாயிருக்கும். கௌணமென்பது தாழ்ந்தது. முக்கியமென்பது ச்ரேஷ்டமானது. இதரஸஜா தீயமாய்க் கொண்டு ஆவிர்ப்பவிக்கை தான் விபவ மென்பது. இதில் ஆவேஸாவதாரம் கௌண மென்றும். ஸாக்ஷாதவதாரம் முக்கிய மென்றும் சொல்லப்படும். ஆவேஸமானது ஸ்வரூபாவேஸ மென்றும் ஸக்த்யாவேஸ மென்றும் இருவகைப்படும். ஸ்வம்மானரூபத்தாலே ஆவேஸிக்கை ஸ்வரூபாவேஸமாகும். பரகராமாதிகளான சேதநருடைய சரீரங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேஸித்து நிற்கை. ஸக்த்யாவேஸமாவது கார்யத்தின்போது விதிஸிவாதிகளான சேதநர் பக்கலிலே ஸக்தியாத்நிரத்தினால் ஸ்புரித்துநிற்கை.

190. இனி, முக்க்ய விபவத்தோடு கௌணவிபவத்துக்குண்டான ஸாம்யமும் வைஷம்யமும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன; ராமக்ருஷ்ணத்வாதியான மநுஷ்யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திர்யக்த்வம், தண்டகாரண்யத்திலே குப்ஜாம்ரமாக [மிகச்சிறிய மாமரமாக]

191. அதில் அப்ராக்குத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத்ஸ்வபாவங்களுமாய், தீபாதுத் பந்நப்ரதீபம் போலேயிருக்கக்கடவதான முக்யப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாயங்களாயிருக்கும்.
192. விதி சிவ பாவக வ்யாஸ ஜாமதக்ந்யார்ஜுந வித்தேசாதிகளாகிற கௌணப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் அஹங்கார யுக்த ஜீவர்களை யதிஷ்டித்து நிற்கையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கருபாயங்கள்.
193. நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமும், ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்யமும் கேசவாதி மூர்த்யந்தரமும், ஷட்தீம்சத்பேத பிந்நமான பத்மநாபாதி விபவமும், உபேந்த்ர தீர்விக்ரம ததிபக்தஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரி க்ருஷ்ண மதஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜாயுதவர்ண க்ருத்ய ஸ்தானாதிபேதங்களும் துரவதரங்களுமாய், குஹ்ய தமங்களுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம்.

அவதரித்ததாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்தாவரத்வமாகிறவிவை இச்சையாலேயானுப்போலே ஆவேஸரூபமான கௌணத்வமும் இச்சையாலேவந்த தென்ஹிறவிது ஸாம்பம். அப்ராக்குத மாயிருந்ததான அநாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததல்லாமலே வைஷம்யம்.

191, 192. இன்னது உபாயம், இன்னது அநுபாயம் என்று பகுத்துத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் இரண்டுக்கு முண்டான விசேஷம் காட்டப்படுகிறது. உபயவிதமான விபவத்திலும் வைத்துக்கொண்டு *ஆதியஞ்சோதியுருவையங்குவைத்திங்குப் பிறந்த தாகையாலே அப்ராக்குத விக்ரஹங்களுமாய், அஜத்வம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேச்வரத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்களை விடாதவையுமாய், அதஏவ தீபத்தில்தின்று முண்டான ப்ரதீபம் தனக்குக் காரணமான தீபத்தினுடைய ஸ்வபாவங்களையுடைத்தாயிருத்தமாலே தன் காரணமான மூர்த்தியோடு துல்யமான ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாயிருக்கிற முக்யப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாயங்களாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாலான பிரமனும், ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான சிவபாவகர்களும், வேதங்களைப் பகுத்த வியானும், துஷ்டக்ஷத்திய சிரஸதம் பண்ணிச பரஃராமனும், ஜகத்ரக்ஷகர்களில் ப்ரஸித்தனாயிருந்த கார்த்த விர்யார்ஜுநனும், ஓனதார்யத்தில் புசுந்பெற்ற வித்தேஸனும், மதிலும் கருத்தஸ்த முகருத்த ப்ரயுக்திகளுமாகிற கௌணப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம்— ஸ்வாதத்தீர்ய ரூபமான அஹங்காரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை கார்யார்த்தமாக ஆவேஸ முகத்தாலே அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே புமுக்ஷுக்களாயிருப்பார்க் கொழிய முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாயங்களன்று.

193. ஆக, விபவங்கள் அனந்தமென்னுமிடமும், அதில் கௌணமுக்ய விபாகமும், அந்த கௌண முக்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விஸேஷமும் பேசப்பட்டன தீழ்; தீனி தீழ்ச் சொன்ன ப்ரவ்யூஹங்களிலும் முக்ய விபவங்களிலுமுண்டான அவாந்தர பேதங்களும் அவற்றினுடைய புஜ ஆயுதவர்ணாதி பேதங்களும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லாமலேக்கு ஹேது இரண்டு; அவையெல்லாம் சொன்னாலும் ஓருவர்க்கும் க்ரஹிக்கவும் தரிக்கவும் எளிதாயிராமையும், அவதார ரஹஸ்யங்களாகையாலே மிகவும் குஹ்யமாயிருக்கையும்.

194. அவதாரங்களுக்கு ஹேது-இச்சை.

195. பலம்-ஸாது பரித்ராணாதி த்ரயம்.

196. பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகுசாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது கர்மமாக வேண்டாவோ வென்னில்.

197. அவைதன்னிலே சாபம் வ்யாஜம்; அவதாரம் ஐச்ச மென்று பரிணரித்தது.

198. அந்தர்யாமித்வமாவது - அந்த:ப்ரவிச்சய நியந்தாவா யிருக்கை.

199. ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்க்கும் துணையாய், அவர்களைவிடாதே நிற்கிற நிலைக்கு மேலே சபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு அவர்களுக்கு த்யேயனாகைக்காகவும், அவர்களை

194, 195. உலகத்தில் ஜன்மங்களுக்கு ஹேது புண்யபாபரூப கருமங்களாயன்றே விருப்பது; பகவானுடைய அவதாரத்துக்கு ஹேது ஏதென்னில்; இப்படியவதரிப்போமென்னும் ஸ்வேச்சை யொழிய வேறொரு ஹேது வில்லை. அவதாரத்திற்குப் பலனோ வென்றால், *பரித்ராணய ஸாது நாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று அவன்தானே அருளிச்செய்தபடியே, தன்பக்கல் அன்பு பூண்டவராய் பகவதநுபவத்தாலன்றித் தரிக்கவில்லாதவர்களாய், தன்னைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்பட்டிருக்குமவர்களான ஸாது ஜனங்களை, தன்னுடைய ரூபசேஷிதங்களைக் காட்டியும் ஸல்லாபாதிகளைத் தந்தும் ரக்ஷிக்கையும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான துஷ்டர்களை நசிப்பிக்கையும், க்ஷீணமாய்க்கிடக்கிற ஸ்வாராதன ரூபமான வைதிகதருமத்தை ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்மூன்றுமே பலன்.

196, 197, இதிறாஸபுராணங்களான பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகுசாபம் முதலான வற்றாலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே அவதாரத்திற்கு ஹேது இச்சை யென்று எப்படி சொல்லலாம்? கருமமே அவதார ஹேதுவாக வேண்டாவோவென்னில்; வேண்டா; அந்த இதிறாஸ புராணங்கள் தன்னிலேயே சாபம் வ்யாஜமாத்ரமென்றும் அவதாரம் இச்சையால் வந்ததத்தனையென்றும் சொல்லிவைத்திருப்பது கரணலாம்.

198. விபவம் உபபாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி அந்தர்யாமித்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் * இத்த்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சேதநர்க்குள்ளே பிரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாம்.

199; அந்தர்யாமித்வமானது ஆத்மாவின்னே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வியாபித்து நின்று நியமிப்பதாயும், விக்ரஹத்தோடே கூடியிருந்து ஹ்ருதயத்திலே வியாபித்திருந்து நியமிப்பதாயும் இருவகைப்பட்டிருக்கையாலே இவ்விருவகையும் த்ருபிக்கப்படுகிறது. புண்ய மடியாக ஸ்வர்க்கத்தை ப்ரவேசிக்கையும், பர்பாமடியாக நரகத்தை ப்ரவேசிக்கையும், இரண்டு மடியாகக் கருக்குழியிலே பிரவேசிக்கையும் முதலான எல்லாவஸ்தைகளிலும் எல்லாச்சேதநர்க்கும் *இராமமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலே துணையாய், அவர்களை ஒருக்காலும் விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே * ஸம்ஸுஷ்டி: து: வுஸு-ஷுஷு: ஷு: கிரிவாயஸுஷிக: என்றும், * கீலகொயடிஸ்யுஸூ விடி-ஷுஷுவ வுஸுஷு: * என்றும் இத்த்யாதிகளிற் சொல்லுகிற படியே சோதியருவாய், சாமளமான தன்னை முட்டாக்கிடும்படி செம்பொனே திகழுகிற புகராலே நிலமேகத்தை விழுங்கின மின்னற்கொடிபோலே யிருக்கையாலே புறம்பே ப்ரந்து திரிகிற மனஸ்ஸை அதில் நின்றுத் தன் பக்கவிலே ப்ரவணமாக்கிக் கொள்ளும்படி சபாச்ரயமான திருமேனியோடே அந்த சேத

ரக்ஷிக்கைக்காகவும், பந்து பூதனாய்க்கொண்டு, ஹ்ருதய கமலத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு.

200. அர்ச்சாவதாரமாவது "தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்" என்கிறபடியே சேதநர்க் கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவவிசேஷங்கள் போலன்றிக்கே தேச காலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வியாபாரங்களையு முடையனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும் க்ருணங்களிலும் எழுந்தருளிரிற் றும் நிலை.
201. ருசிஜநகத்வமும் சுபாச்ரயத்வமும், அசேஷலோக சரண்யத்வமும் அநுபாவ்ய த்வமு மெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணம்.

நர்க்கு நியானிக்கவேணுமென்று ருசி பிறந்தபோது தியானிக்க விரிபனாகக்காகவும், புத்தி முதலானவற்றுக்கு நியாமகனாய்க்கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்காலே உறவினனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு.

200. ஆக அந்தர்யாமித்வமுபபாதிக்கப்பட்டது?; இனி அர்ச்சாவதார முபபாதிக்கப் படுகிறது. * தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே * என்றபடியே ஆத்ரிதரான சேத நர்க்கு அபிமதமான ஸ்வர்ணரஜதசிலாதிகளான ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்திலே அயோத்யை மதுரை முதலான தேச நியமமில்லாதபடியும், படுகொளியிரமாண்டு நூருண்டு என்றப் போலேயுண்டான காலநியமமில்லாதபடியும், தசரதபுத்ரத்வ வஸுத்வாத்மஜத்வாநி திர்ப்பந்தங்களில்லாதபடியும் (ராமக்ருஷ்ணாநி விபவவிசேஷங்கள் போல்ல்லாமல்) எந்த இடத்தில் விருப்பமோ அந்த இடத்தில் அர்ச்சகருடைய அபேஷாகால மொழியத் தனக்கென் றொரு காலநியமமில்லாதபடியாகவும், ருசியுடைய எல்லார்க்குமாகையாலே இன்னொரென்ப தோரு அதிகாரி நியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்திதி பண்ணி ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாகையாலே அவரவர்கள் செய்யுமபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபராதினமான ஸநான அநநாநி ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களையு முடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை அர்ச்சா வதாரமாம்.

201. இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசிஜநகத்வம் முதலான குணபூர்த்தி சொல்லப் படுகிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (40, "இதுதான் ஸாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி. விமுஃராயப் போகும் சேதநர்க்கு வைமுக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை வினைக்கக் கடவதாய்" என்றருளிச்செய்தபடியே ஹிதாநுஸாஸநம் பண்ணுகிற ச்ருதி ஸம்ருதி முதலான ஸாஸ்த்ரங்களாவவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய போல்லாங்குணையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய நலங்களையும் உபதேசித் தாலும் அவற்றாலே இதர விஷயங்களை விட்டு பகவத் விஷயத்திலே முகம் வைக்க இசையாதே வர்த்திக்கும் சேதநர்க்கு வைமுக்கியத்தை மாற்றித் தன்வடிவமுகு முதலானவற்றாலே சித்தாப ஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டாமென்றிருக்கு மிருப்பைக் குலைத்துத் தன் பக்கவிலே ருசியை ஐதிப்பிக்கையும், ருசி பிறந்த பின்பு தன்னை பஜிக்கு மவர்களுக்குக் கண்ணுக்கும் தெஞ்சுக்கு மினிதாம்படி சுபாச்ரயமாயிருக்கையும், அவ்வளவேயன்றியே தன்னையே உபாய மாக ஸ்வீகரிக்குமானவில குணதோஷ நிரூபணம் பண்ணாதே ஸகல லோகங்களிலுள்ளவர்களுக் கும் ஸரண்யமாயிருக்கையும், வைலக்ஷண்யத்தில் வாசியறிந்தவர்களுக்கு * என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே * என்னும்படி அநுபாவ்யமாயிருக்கையுமாகிற இவைமெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணமாயிருக்கும்.

202. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலேயும் அசக்தரைப் போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயும் இருக்கச்செய்தேயும், அபார காரூண்ய பரவசனாய்க்கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்கனையுங் கொடுத்தருளும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஈச்வரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

தத்வத்ரயம் முற்றிற்று.

202. இன்னமும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்தின் குணமிருதியைக் கூறி இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகிறது. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறாடிக்கொள்வது அர்ச்சாவதாரத்திலே விசேஷம். அதாவது, சேதநன் உடைமையாயும் தான் உடையவனாயுமிருக்குமிருப்பு வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச் செய்தேயும் இவன் தன்னுடைமைகளைக் கணக்கிடும்போது தன்னையும் கணக்கிடும்படி அவனை ஸ்வாமியாகவும் தன்னை ஸொத்தாகவும் தன்னிச்சையாலே மாறாடிக்கொள்வது. அதற்குமேலே அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசக்தரைப்போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயுமிருப்பது மற்றொரு விசேஷம். அதாவது, ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஒன்றுமறியாதான் போலவும், ஸர்வஸக்தியுத்தனாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னைத்தான் சகித்துக்கொள்ளமாட்டாத அசக்தரைப் போலேயும், நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கச் செய்தேயும் தனக்கென்ன லொரு முதன்மையில்லாத அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயுமிருப்பது. ஆக இங்ஙனையிராநிதிக் செய்தேயும் விழுகரையுமுட்பட விடமாட்டாதபடி கரைபுரண்டு செல்லுகிற காரூண்யமிட்ட வழக்காய்க் கொண்டு கண் கொடுத்தல் மக்கள் கொடுத்தல் முதலாக மோக்ஷமளித்தலளவாக அநிகாராநுருணம் சேதநர்க்கு ஸ்கலாபேக்ஷிதங்கனையும் கொடுத்தருளும்.

ஆக, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷண்ய மென்ன, அந்த ஸ்வரூபத்தையும் நிறம்பெறுத்தவல்ல குணவைலக்ஷண்ய மென்ன, அந்த குணங்களடியாக அவன் பண்ணும் ஸ்ரூஷ்டி முதலான வியாபாரங்களென்ன, அப்படி காரணபூகனவனுடைய ஸர்வ ஸமாச்ரணீயந்வமென்ன, அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரதத்வமென்ன, காரணத்வாதிகளுக்கு உபயுக்தமான விலக்ஷண விக்ரஹ யோகமென்ன, அந்த விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்திற்குத் தகுதியான லக்ஷ்மீபூமி நீளாநாயகத்வ மென்ன, அந்த விக்ரஹ யோகமடியாக வந்த பரத்வாநி பஞ்சப்ரகாரமென்ன 'ஆடிய இவற்றைக் கூறி ஈச்வரதத்வம் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ... (202)

பிள்ளை லோகாசார்யருளிச் செய்த தத்வத்ரயத்தில்

ஈச்வரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

எழுதிய

தத்வத்ரய ஸாரம் முற்றுப் பெற்றது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

Rgd. No. 2975

ஸ்ரீராமா நுஜன்

கிடைக்குமிடங்கள்—

- (1) க்ரந்தமரலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.
- (2) கராலபாடி ராதாகிருஷ்ணய்யா,
229, கோலிந்தப்ப காயகன் தெரு, மதராஸ்—1
- (3) G. ரங்கைய நாயுடு,
26, குருவப்ப செட்டி தெரு, சிந்தாதிரிபேட்டை, மதராஸ்—2
(இவர் சென்னையில் பிரசாரம் செய்ய கியமிக்கப்பட்டவர்.)

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEEPURAM.

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.

Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press,
Sannidhi Street, L. Kancheepuram.